

BURMESE CLASSIC

ဇော်ထက်

တောရာဂျာဏ် စိန်ရွှေရတနာခန်းကြောင်

နိုင်ငံတကာ
ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

မြန်မာ့အသံ ၁၁၇၀ / ၂၀၀၃ (ဂ)
 မြန်မာ့အသံ ၉၉၉ / ၂၀၀၃ (ဂ)
 ဝယ်ယူကြိုက် ၂၀၀၄ ခုနှစ် မတ်လ
 အုပ်ချုပ် ၁၀၀၀
 မြန်မာ့အသံ ၂၀၀၄ ခုနှစ် မတ်လ
 မြန်မာ့အသံ ၂၀၀၄ ခုနှစ် မတ်လ
 ကွန်ပျူတာ မော်ဒယ် မသုတ
 FRIENDSHIP
 အတွင်းလုပ် ကိုလှိုင်
 စာအုပ်ချုပ် ကိုမြင့်
 မြန်မာ့အသံအတွင်းပုံနှိပ် ဦးမြင့်သိန်း (ယာယီ - ၁၃၇၃)
 Shwe Offset Printing House
 ၁၇၅(၁)၊ ၃၀လမ်း
 ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်း
 ထုတ်ဝေသူ ဦးထွန်းထွန်းဦး နှင့် ဦးလွင်စာလ
 ၅၃၃၊ A(n)ရပ်ကွက်၊ ပြည်လမ်း
 ရန်ကင်းမြို့
 ပြန်ချိမ်း FRIENDSHIP စာပေတိုက်
 စီစဉ်သူ မောင်နှံနှောင်း

စာနိဂိုး ၅၀၀. ကျပ်

မာတိကာ

- စာပေတိုက် -
- မဟာရာဇာဓိပတိ၊ ဝိသုဒ္ဓိရာဇာဓိပတိ
- တူတူအောင်၏ ရတနာသိုက်
- နောင်တလွန်မှ အပိုင်
- ယုံလောက်သောထူးဆန်းမှု
- ပရလောက စာတယ်လီသလား
- ခုနစ်
- ဘာသာ၏ ဝိသုဒ္ဓိရာဇာဓိပတိ
- အလှည့်မပြန်သော တစ်ကွက်ဉာဏ်
- ပြီးစေ့တစ်စုံတစ်ရာ
- ခုံထောက်ရှာလေ့တိုက်၊ ဝင်စားလေ့သလား

စာစာအုပ်သစ် -

စာရေးဆရာတော်ထက်၏

ဆောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၊ မှုခင်းစုံ
မဂ္ဂဇင်း၊ မနုစာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္တီရမဂ္ဂဇင်း၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်းများတွင်
တော်ပြခဲ့ပြီးသည့် ဂန္တီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုဝပုဒ်ကို စုစည်း၍
Friendship စာပေတိုက်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်၊ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်
ဂန္တီရဆန်းကြယ်စသည့် အတွေးကွန်ရက် စိတ်ကူးနယ်ပြန့်ကြက်
စေနိုင်မည့် နိုင်ငံတကာမှ ဂန္တီရဆန်းဆန် လျှို့ဝှက်သည်းဖို
ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုလေးများပင်ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူ-

နှစ်ခြိုက်ခံစား အကြိုက်တွေ့သူသည်ဟု ဆိုပါလျှင်...

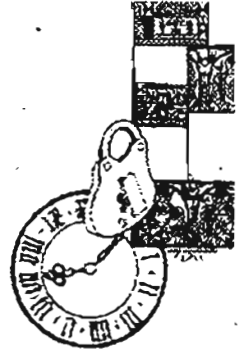

ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်

- မောင်မောင်မြင့်သိန်း (စက်မှုတက္ကသိုလ်)
စီးပွားရေးလောက ရယ်စရာဟာသ

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်

- အောင်မြတ်ဦး
အချစ်ဗေဒ အချစ်ဒဿန
- ဝင်းနိုင်ဦး (ရှေ့နံ)
ကမ္ဘာကျော်အဆိုအမိန့်များ
(World Famous Quotations)
- နိုင်သစ်
တရုတ်ပညာရှိတို့၏အဆိုအမိန့်၊ နိတိ၊ ပုံပြင်များ
- ဝင်းနိုင်ဦး (ရှေ့နံ)
မိုးတစ်နေ့နှင့် ကမ္ဘာကျော်လက်ရွေးစင်ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတိုများ
- အောင်မြတ်ဦး
မိန်းမတို့၏လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် မိန်းမတို့၏အတွင်းသဘော
(ပေါင်းချုပ်)

မဟာရာဇာဇာဏ် ဝိနိဇ္ဈေရတနာစားမြောင်

Peter Cheyny နှစ်

G.Man At The Yard မှ The Arret.

“ နှင်းဆီပန်းစည်းတွင် တပ်ဆင်ထားသည့်
ပေါက်ကွဲစေတတ်သည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် သူ့တွင်ရှိသည့်
ဝါယာကြိုးစလေးနှင့် အခန်းခုံရံထိတွေ့နေရာမှ ပေါက်ကွဲအား
ဖြစ်ပေါ်ကာ ဝုန်းခနဲထပေါက်သည်။ သို့နှင့်အမျှ နှင်းဆီပန်း
စည်းများနှင့်အတူ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်
ပြေးလွှားကျရောက်ခဲ့သည်။ ”

မီးလင်းပိုတွင် လက်ကိုဖြန့်ကားရင်း အနွေးလှုံ့နေသူ 'အလွန်နီ' သည် 'သန်းခေါင်ယံဧည့်သည်' နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတွေးနက်ကြည့်မိသည်။ သူ၏သန်းခေါင်ယံ ဧည့်သည်ထံပါးတွင် ပျော်ရွှင်စရာသတင်း တစ်ခုခု ပါလာပုံရသည်ဟု အကဲရလိုက်သည်။

"ကဲ... ဂျင်နီ။ မင်း ငါ့ဆီက ရံစရာအကြွေးရှိလို့ အခုလို အချိန်မရှိကြီး ရောက်လာတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးနော်။ ည၁၂ နာရီ ဆိုရင်တော့ ငါ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လေ့မရှိတဲ့ မင်းဟာ... မဟုတ်မှ လွဲရော... အကြောင်းထူးကိစ္စ တစ်ခုရှိနေလို့သာ ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

အလွန်နီက စကားလမ်းခင်းပေးလိုက်သည်။

သူ၏ သန်းခေါင်ယံဧည့်သည် 'ဂျင်နီ' မှာ နာမည်အပြည့်အလုံ အားဖြင့် 'ဂျင်နီမားကျင်း' ဖြစ်ပါသည်။ မြေအောက်လောက်ကမူ သူ့ကို 'လေဒီ' ဆိုသော ဘွဲ့သည်အမည်တစ်ခုနှင့် အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

ဂျင်နီသည် သူ၏အပေါ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးကိုဖြုတ်သည်။

ထို့နောက် သူ့လည်သော လက်ချောင်းလေးများက တံတောင်ဆစ်အနီး
စာပွဲခေါ်မှ ငွေချောင်းစီးကရက်ဘူးကို လှမ်းကိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်
ထုတ်သည်။

ဂျင်နီသည် ရုပ်အားဖြင့်သာမဟုတ်။ အမူအရာအားဖြင့်ပါ လှပ
ကြည့်ထောင်းသည်ဟု အလွန်နီ မှတ်ချက်ပြုမိသည်။ မီးလင်းဖိုမှ အလင်း
ချောင်တွင် ဂျင်နီ၏ဆံပင်များမှာ ကြေးနီရောင်တောက်ပနေသည်။ ယခုမှ
မြေအောက်လောက် ၃ စရိုက်သားမှန်သမျှနှင့် အချိတ်အဆက်ရှိနေသော
ဂျင်နီသည် ကျက်သရေမဂံလာရှိသည်ဆိုသော အခွင့်အရေးတစ်ခုကို
လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံနေရသည်။

ဂျင်နီက မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်သုံး လက်နက်တစ်ခုဖြစ်သည့် ညှို့မှုရာ
ပြေးလေးနှင့် အလွန်နီကို ပြေးကြည့်သည်။

“ ဒီမှာ အလွန်နီ... ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကောင်းကောင်းနားလည်ထားကြတဲ့ မိတ်သဟာလို့ပဲ ကျွန်မ
ယုံကြည်ထားတယ်။ ကျွန်မဟာ ရှာဖွေအလက်ရဲ့ လက်အောက်မှာ ငါးနှစ်
တိုင်တိုင် လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူပီပီ ရှင်နဲ့ရှာဖွေအလက်တို့ရဲ့ အနေအထားကို
လည်း ကောင်းကောင်းသိထားတယ်။ ရှင်နဲ့ရှာဖွေအလက် ခွေးနဲ့ဆိတ်လို
တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မတည့်ခဲ့ကြဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်မသိထားတယ်”

သို့နယ် အစချီကာ ဂျင်နီသည် ကိုယ်ကိုကိုင်လိုက်သည်။
မျက်နှာအမူအရာကလည်း လေးနက်တည်ကြည်သွားသည်။

“ ရှာဖွေအလက် ကျွန်မကို သူ့လက်အောက်ကနေ နှင်ထုတ်လိုက်ပြီ
လေ။ ဝိုင်းထဲကို မနူးမနပ်နဲ့ရောက်လာတဲ့ မျက်လုံးပြာပြာ ကောင်းလေး
တစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ။ ကျွန်မကို သူ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။
နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလာပြီးမှ အခုလို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာဟာ ကျွန်မ

အဖို့ ဘဝဆိုးတာပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဆီကိုလာဖို့ ကျွန်မ အကြံရလာရင်း
အခုလို ကောက်ကာငင်ကာ လာခဲ့တာပါပဲ။ ရှာဖွေအလက် ပြန်လက်ခံမယ်ဆို
ရင် ကျွန်မပြန်သွားချင်ပဲတယ်။ သူ့အတွက်လည်း အကျိုးရှိမယ်။ ကျွန်မ
အတွက်လည်း မနစ်နာမယ့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ပေးချင်ပါတယ်...
ဒါပေမဲ့ သူကလက်မခံခဲ့ဘူး”

“ မင်းပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ပြီး နားလည်သလောက်
ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ငါ့ဆီမှာ တပည့်သစ္စာခံဖို့ ရောက်လာတာလို့ပဲ
ငါတော့နားလည်လိုက်တယ်။ အေး... အဲဒီလိုသာ ဟုတ်မှန်ရင်တော့
မင်းရဲ့အကြံဟာ အချည်းနှီးဖြစ်သွားပြီလို့ပဲ ငါပြောပါရစေ။ မင်းအတွက်
နေရာပေးဖို့ ငါ့ဆီမှာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ အလုပ်လစ်လပ်မှု ရှိရင်တောင်
မှ ငါနဲ့ တစ်စောင်းစေးနဲ့မျက်ချေးလို ဖြစ်နေတဲ့ ရှာဖွေအလက် မင်းလိုလူကို
တော့ လက်ခံဖို့ဝေလာမှဝေးပဲ... ဂျင်နီ”

သူက အပြုံးမပျက်ပင် ငြင်းဆန်သည်။

ဂျင်နီက သဘောကျသလို တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်သည်။

“ ကိုယ်ထင်ရာ တစ်ယူသန်ဆွဲတွေးပြီး အရူးကျမနေစမ်းပါနဲ့
အလွန်နီ။ တစ်နှစ်ကို ငွေတစ်သန်း ပေးပါမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ရှင်လိုလူနဲ့
ကျွန်မလက်မတွဲပါဘူး။ ရှင်ဟာ ကျွန်မကို ဖွန်ဖွန်ထူထူနဲ့ တစ်ယူသန်တွေ
တွေးနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိသားပဲ။ နောက်ပြီး... တံကယ်တမ်း
အရေးတကြီး လှုပ်ရှားရမယ့် အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခု ရှိနေရင်တောင်
လက်တွဲနှေးတတ်တဲ့ ရှင်လိုလူနဲ့ လက်တွဲရရင် ကျွန်မအဖို့ ငတ်ဖို့ပဲ
ရှိတော့မယ်။ ရှင်ဟာ ကံကောင်းလို့လား၊ လိမ္မာပါးနပ်လို့လားတော့
မသိဘူး။ သူများမြှုပ်နှံထားတဲ့ အဆိပ်တုံးကို တစ်ခါမှမျှချခါးသားဘူး။
ကျွန်မ အခုလာတာ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ပဲ။ ရှင်ဂရုမစိုက်ဘဲ

လက်လွတ်စပယ်လှုပ်ရင် အဲဒီအလုပ်မျိုးက ထောင်ထဲငါးနှစ်လောက် တန်းဝင်သွားနိုင်တယ် သိလား။”

“အားပါး...တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ ကဲ... ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြ ခမ်းပါဦး”

အလွန်ဇိုက မခိုးမခန့်ပြီး၍ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မသာ အပြီးအတေးထားခဲ့ရိုးမှန်ရင်၊ ကျွန်မသာ တတယ်တမ်း ရှာပီရဲ့လက်အောက်မှာ ပြန်လုပ်ရိုးမှန်ရင် ကျွန်မဆီမှာ ဖဲလာတဲ့သတင်းကို အခုလို တကူးတက ရှင်ဆီပေးနေမှာမဟုတ်ဘူး... အလွန်ဇို”

စကားပလွင်ခံကာ ထိုင်ခဲ့ရောက် မှီလိုက်ပြန်သည်။

“တန်ခိုးနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မဟာရာဇာရဲ့ သံတမန်လူဖြစ်တဲ့ စစ္စတာ ရမ်းဆင်းဆိုတဲ့လူ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က အိန္ဒိယပြည်ကနေ အလည်အပတ်ရောက်လာတာကို တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိနေကြတယ် မဟုတ်လား။ မဟာရာဇာ မအားလပ်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်စား ရောက်လာတဲ့ ရမ်းဆင်းဟာ နိုင်ငံရဲ့အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဓားမြှောင် တစ်လက်ကို ရောင်းချဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေတယ်။ ဓားမြှောင်တစ်ခုလုံးဟာ ရွှေသားစစ်စစ်ကော၊ ဘုရင်မင်းမြတ်တွေ ရွေးချယ်သီကုံးထားတဲ့ အဖိုးတန် စိန်တုံးစိန်ခဲတွေနဲ့ကော မွမ်းမံပြုလုပ်ထားတဲ့ အဖိုးထိုက်ပစ္စည်း ရတနာတစ်ခုပဲ... အလွန်ဇို။ ရှာပီကို အနိုင်ယူချင်တဲ့ ရှင်ဟာ အဲဒီပစ္စည်း ထို ရအောင်ယူပြီး အနိုင်ယူကြားဝါပြလိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား။ ရှာပီက လည်း ထင်နေတယ်။ ရှင်လည်းပဲ မဟာရာဇာရဲ့ လူယုံတော်ဖြစ်တဲ့ သံတမန်ကြီးရမ်းဆင်းရဲ့ အဖိုးတန်ဓားကို ဖောက်ထွင်းယူတော့မှာပဲလို့။ ရှင်ဦးမသွားခင် သူကလက်ဦးဖို့၊ မနက်ဖြန်ညကျရင် သွားဖောက်ထွင်းဖို့

အစီအစဉ် ရှိထားတယ်ဆိုပါတော့။ ရမ်းဆင်းတည်းခိုတဲ့ နိုက်ဘရစ်မိုင် ရှင် ဂေဟာရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ လူကတော့ ရှင်ရဲ့ လွန်ဖာရာပဲပေါ့။ အလွန်ဇို... ရှင်အနေနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ဦးအောင် လှုပ်ရှားဖို့ပဲလိုတော့ တယ်။ တိကျသေချာမှလုပ်တတ်တဲ့ ရှာပီဟာ နိုက်ဘရစ်မိုင်ရှင်ဂေဟာရဲ့ စင်္ကာလင်တန် သောဝိဇ္ဇာသော့တူကိုတောင် အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထားပြီးပြီ။ အဲဒီသော့ကတော့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကျွန်မရဲ့အိတ်ထဲကို ရောက် လာခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့ရှင်။ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်သဘောပေါက်နိုင်ပါပြီ”

“အင်း...တွေးကြည့်ရင်တော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ”

အလွန်ဇိုက ညည်းညူသံနှင့်ဆိုသည်။

ဂျင်နီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်အနေနဲ့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ တူပဲရှားဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ဒီည တွင်းချင်းမှာပဲ ဓားမြှောင်ကို အလစ်သုတ်နိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သော့နှစ်ချောင်းထဲမှာ မီးအာမခံ၊ လုံခြုံသေတ္တာဖွင့် သော့လည်း ပါတယ်သိလား။ ကျွန်မ သတင်းရထားတာကတော့ ဒီည စစ္စတာရမ်းဆင်းဟာ ကပ္ပတစ်ခုကို တက်ရောက်နေတယ်။ နံနက် နှစ်နာရီကျမှ နိုက်ဘရစ်မိုင်ရှင်ဂေဟာကို ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အတွင်းမှာတော့ ဂေဟာထဲမှာ အစောင့်ကလွဲလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး တဲ့။ ရှင်အတွက် အားလုံးရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ပဲ။ လမ်းလျှောက် သွားပြီး အခြေအနေကောင်းတာနဲ့ ဝင်လှုပ်ရှားရုံပဲ။ တကယ်လို့ အောင်မြင်သွားလို့ ရှိရင် ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်တဲ့အနေနဲ့ ရှင်စေတနာ ပိုသလောက် ပေးနိုင်တယ်။ မပေးလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်မအပိုတော့ ရှာပီကို ရှင်အနိုင်ရသွားရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“က... ဂျင်နီ... မင်းလက်ထဲက စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်
ခင်းတိုင်း မင်းအကြံပေးတာကို ငါလုပ်သင့်မလုပ်သင့် စဉ်းစားလိုက်
ဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဂျင်နီက စီးကရက်ကို အငင်းမရ ဖွာရှိုက်နေသလို အလွန်နီ
သည် မီးလင်းဖိုမှမီးရောင်ကို အကြောင်းမဲ့စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏
ဇုတ်မှာတွင် အပြုံးတစ်ခုခုရှိနေသည်။

သည်စဉ်အခိုက်မှာပင် ဖြစ်သည်။ တက်ဂျီကူနီနှင့် မြည်ကျူးလာ
သော တယောသံသည် လမ်းမအပြင်မှ ပျံလွင့်လာ၏။ အထူးရေပန်း
စားခဲ့သော ရှေးခေတ်ဟောင်း အဆိုတော်တစ်ယောက်၏ တယောလက်
သံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် လန်ဒန်မြို့၏ ရှုပ်ထွေးဆူညံမှုအကြားတွင်
မြှုပ်ချိပေါ်ချိဖြစ်နေသော ယင်းတယောလက်သံကို ဂျင်နီတစ်ယောက်
သတိချပ်မိပုံမရ။ ထိုအသံကို သတိချပ်မိသူမှာ အလွန်နီ။

ထိုအသံကြောင့် အလွန်နီသည် တစ်ကိုယ်လုံး တင်းတောင့်
သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ တယောလက်သံရှင်ကို အလွန်နီ
ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ တေးသွားကိုလည်းသိ၏။ တယောထိုးနေ
သူမှာ မန်းကီးဂရင်း ဖြစ်သည်။ မန်းကီးဂရင်းသည် လမ်းမပေါ်သွားလာရင်း
တထောထိုး တောင်းရမ်းစားသောက်နေသော ဖုန်းတောင်းယာစကား
တစ်ယောက်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လမ်းဘေးဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့အိုးအိမ်များ တည်နေရာ လိုင်း(စ်)ဟောက်(စ်)လို
နေရာတွင် တောင်းရမ်းစားသောက်နေသော မန်းကီးဂရင်းသည် အားလံ
တရားရုံးစိုက်ရာ ဤလိုနေရာတွင် ဘာကြောင့်လမ်းသလားပါလိမ့်။

တယောသံသည် အလွန်နီအား တစ်ခုခုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်လှန်
သတိပေးနေသည့်နှယ်ရှိသည်။

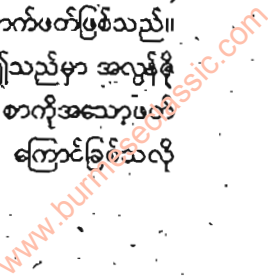
အလွန်နီသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထသွားမိ
သည်။ တံခါးဝအရောက်မှာပင် ဂျင်နီဘက်လှည့်၏။

“လမ်းဘေးဂီတပညာရှင်ကြီးကို ငါ တစ်သျှိုလင်လောက်သွား
လျှာဒါန်းလိုက်ဦးမယ် ဂျင်နီ။ ပြီးတော့ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်” သွက်
လက်သောခြေလှမ်းများနှင့် အလွန်နီ လှေကားမှပြေးဆင်းသွားသည်။
အောက်ဆုံးအထစ်အရောက်မှာတော့ အပြင်မထွက်ဘဲ လှေကားတက်သည့်
အပေါက်ဝ မှောင်ရိပ်ကပင် ရပ်တန့်၍စောင့်ဆိုင်းသည်။ လမ်းတစ်ဖက်
မျက်စောင်းထိုးရှိ လမ်းမီးတိုင်အောက်တွင် မန်းကီးဂရင်းကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ မန်းကီးဂရင်း၏ အကြည့်များသည် အလွန်နီပေးသည့် ဒဂါးကို
အိတ်ထဲထည့်ရင်း...

“အရာရာသတိရှိပါ အလွန်နီ။ ဒီစာကို သေသေချာချာပတ်ပြီး
ညွှန်ကြားချက်ကို ဂရုတစိုက်လိုက်နာပါ”

မန်းကီးဂရင်းက မည်သူမျှလှမ်းမကြည့်မီ စာအိတ်တစ်အိတ်
ကို လှစ်ခနဲပေးသည်။ ထို့နောက် ပြုံးပြကာ တယောကို ဣန္ဒြေမပျက်
ထိုး၍ ခရီးတစ်ခုကိုဆက်သွားသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း အလွန်နီ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်မိသည်။
စာအိတ်ကိုတော့ လှေကားမှ လှမ်းအတက်မှာပင် ဖောက်ဖတ်ဖြစ်သည်။
လှေကားတစ်ထစ်ချင်း လှမ်းရင်းတက်လာသည်။ ဤသည်မှာ အလွန်နီ
လုပ်နေကျဖြစ်သည်။ ပထမထပ်သို့ ခြေချမိစဉ် စာကိုအသော့ဖတ်
လိုက်သည်။ မန်းကီးဂရင်း၏ လက်ရေးများသည် ကြောင်ခြစ်သလို

ရှုပ်ထွေးနေ၏။ သို့သော် အလွန်ခိုအတွတ်တော့ အဖိုးတန်သည်။ ဂျင်နီ သူ့ထံ ဘာကြောင့်ရောက်လာသည်ကို ထိုစာကြောင့် သိလိုက်ရသည်။ အလွန်ခိုသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး စာကိုအိတ်ထဲထည့်သည်။

ဂျင်နီသည် မီးလင်းပိုထဲမှ မီးများကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ အလွန်ခို သူ့အနီးရောက်လျှင် ဖျတ်ခနဲမော်ကြည့်၍...

“ကဲ... အလွန်ခို...။ ရှင့်မှာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်သိပ်မရှိတော့ ဘူးနော်။ ရှင်လုပ်မှာလား... မလုပ်ဘူးလား...”

“ကောင်းပြီ ဂျင်နီ။ ဒီကိစ္စကို ငါလှုပ်ရှားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ငါအချိန်မခွဲဘဲ လှုပ်ရှားတော့မယ်။ မင်းလက်ထဲကသော့ကိုသာ ငါ့ကို အပ်တော့။ သံအမတ်ရမ်းဆင်း ပြန်မလာခင် နာရီဝက်လောက်အလိုမှာ အဲဒီ စိန်ရွှေရတနာစားမြောင် ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေစေရမယ်။ အခု... ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပြီလေ”

ဂျင်နီမားကျင်းက စိတ်ကျေနပ်စွာရသွားသလို အပြုံးနှင့်-

“ရှင့်အတွက် ကံကောင်းမှာပါ။ ဟောဒီမှာ သော့နဲ့စာရွက်တစ်ရွက်။ အဲဒီစာရွက်ကို ပျောက်မသွားစေနဲ့။ အာမခံသော့ကိုဖွင့်ဖို့ ပုံစံ နေ့စဉ် ရေးထားတဲ့စာရွက်လေ။ ဒီညဟာ ရှင့်အတွက် ကောင်းသောည တစ်ညဖြစ်ပါစေလိုလည်း ဂျင်နီ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်”

ဂျင်နီက သော့စွဲနှစ်ချောင်းနှင့်အတူ စာရွက်ပိုင်းကလေးတစ်ခု တို့ စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။

ဂျင်နီသည် တံခါးကို ပိတ်နေပေးထားခဲ့ပြီး လှေကားမှဆင်း သွားသည်။ အလွန်ခို မီးလင်းပိုနား မိနစ်အနည်းငယ်မျှရပ်ရင်း ပြုံးနေ မိသေးသည်။ စိတ်ထဲမှာပျော်ရွှင်သလို ခံစားနေရသည်လေ။ ထို့နောက်

တယ်လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး ရမ်းဆင်း၏ ဂေဟာအပေါ်ထပ်မှ မိမိ လူ့ လွန်ဖာရာထံ အဆက်အသွယ်လုပ်သည်။ လွန်ဖာရာ နိုက်ဘရစ်မင် ရှင် ဂေဟာအပေါ်ထပ်တွင်နေထိုင်သည်မှာ ဘာမျှမကြာသေး။ သုံးပတ် တောင်မပြည့်တပြည့်။ အလွန်ခိုတ အစီအစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ လိုအပ်ချက် လောက်ကို လွန်ဖာရာထံ အသိပေးထားလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အပေါ်အကျိကို ကောက်စွပ်၍ အခန်းထဲက ချက်ချင်းထွက်ခဲ့သည်။

နိုက်ဘရစ်မင်ရှင် ရှေ့သို့အရောက်တွင် အလွန်ခိုသည် ဝင်ပေါက် တံခါး၏ မှန်သားပြင်မှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့လှမ်းကြည့်သည်။ အစောင့်ချ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်နေ့တာ၏ အနားယူချိန်ကို လုယူနေသည့်အလား ထိုင်လျက်ကြီး အိပ်ငိုက်နေရှာသည်။

အလှေအကျင့်ရှိထားသော အလွန်ခိုက အသံမထွက်အောင် တံခါး အသာတွန်းဖွင့်သည်။ အိပ်ငိုက်နေရှာသူ အစောင့်၏နံ့ဆိုးမှပင်ဖြတ်၍ ဒုတိယထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယထပ်တွင် အဆင်သင့်ထွက်ကြိုနေ သော လွန်ဖာရာကို အလွန်ခို တွေ့ရသည်။

“ကဲ...လွန်ဖာရာ...မင်းလုပ်ဖို့ကတော့ မင်းရဲ့အိမ်ပြတင်း ပေါက်ကနေ ငါ့အတွက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပေးဖို့ပဲ...”

သူက ထိုမျှသာ ညွှန်ကြားထားပြီး လှေကားမှ တရွေရွေဆင်းလာ ခဲ့သည်။

ရမ်းဆင်း စတည်းချသည့် ဂေဟာရှေ့တွင်ရပ်ကာ အသံဗလံကို နားစွင့်ရသေးသည်။ အခြေအနေကောင်းပုံရနေသည်နှင့် သူက ဂျင်နီ လမ်းညွှန်ထားသလို အတွင်းတစ်နေရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သို့နှင့် နှူသည့် မီးခံသေတ္တာကို ရှော့ရှော့ရှာရှာပင်ဖွင့်၍ အတွင်းမှအရာကို ထုတ်ယူနိုင် လိုက်သည်။

အလွန်နိမ့်သည် လုပ်တန်သည်ကိုလုပ်ပြီး နောက်ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် လွန်ဟရာနှင့် လှေကားထိပ်မှာ ပြန်ဆုံသည်။ ညစောင့်သည် ထိုင်အိပ်မောကျရင်း အိပ်မက်တွေဝေဆာလို့ ကောင်းနေဆဲ။ သူ့အနီးမှ အလွန်နိမ့်တို့ ထွက်သွားသည်ကိုပင် မသိရှိလိုက်။

“နောက်ပြောင်တမ်း ကစားနေတာလား အလွန်နိမ့်”

အလွန်နိမ့်၏လုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်သည့်နယ် လမ်းတွင် လွန်ဟရာက မေးသည်။

“ရမ်းဆင်းရဲ့အိပ်ခန်းထဲ ခင်ဗျားဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်လိုလို လူနှစ်ယောက် နိုက်ဘရစ်မင်ရှင်ဂေဟာဘက်ကို တစောင်းစောင်းတမြောင်းမြောင်း ကြည့်နေတာကို ကျွန်တော်သတိပြုမိလိုက်တယ်။ အခုတောင်မှ ကျွန်တော်တို့နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေပြီလို့ ကျွန်တော်တော့ထင်တယ်”

ကိုယ့်အယူအဆနှင့်ကိုယ် အလွန်နိမ့်က ဟားတိုက်ရယ်မောမိလိုက်သည်။

နံဘေးမှဖြတ်သန်းသွားသည့် အငှားတက္ကစီ ယာဉ်တစ်စီးကို တား၍ မိမိနေထိုင်ရာအခန်းဆီသို့ လွန်ဟရာကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အေးအေးသက်သာထိုင်မိကြသည်။ သူက စီးဆေစဖြူနေသော စီးလင်းဖိုအနီးတွင်ဖြစ်သည်။ လွန်ဟရာကို စီးကရက်ဘူးနှင့် လှမ်းမညှိဝတ်ပြုရင်း-

“အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုကွ...။ ဒီနေ့ည သန်းခေါင်ယံလောက်မှပဲ ငါ့ဆီကို ဂျင်နီမားကျင်းဆိုတဲ့ ဟာမလေးရောက်လာတယ်လေ။ သူ့ကိုယ် သူ ဆရာရှာပီအလက်က ပထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်

တစ်ခုနဲ့အတူ သတင်းစကားတစ်ခုလည်း လာပါးတယ်ဆိုပါတော့ကွာ။ ရမ်းဆင်းဂေဟာထဲက တန်ခိုးနိုင်ငံရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ စိန်ရွှေရတနာစားမြောင်တစ်လက်ကို ဖောက်ထွင်းဖို့နဲ့ ငါ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ သူ့ဆရာရှာပီအလက်ထက် လက်ဦးဖို့၊ အမြန်လှုပ်ရှားဖို့ ငါ့ကို တိုက်တွန်းလာတာပါပဲ လွန်ဟရာ။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ သူ့ဆရာ အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ မီးခံဆွတ္တာဖွင့် သော့တုကိုလည်း ငါ့လက်ထဲ အပ်ပါရောလား...။ သူ့ဆရာ က မနက်ဖြန်ညကျရင် အဲဒီစားမြောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လှုပ်ရှားဖို့ အကြံအစည်ရှိနေကယ်တဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဂျင်နီလို ဖျံမလေးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားနိုင်ရုံသာနဲ့ ငါ့ကိုလာဆွယ်တာကိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိပ်ဘဝင်ကျတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆိုပါတော့ကွာ...။ တယောဆရာကလေး မန်းကီးဂရင်းရဲ့ တယောသံကို အပြင်ကကြားလိုက်ရတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားတာနဲ့ သူ့ကိုသွားဆင်းတွေ့တယ်။ ဒဂါးပြား တစ်သျှိုလင် ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့ညွှန်ကြားချက်ကို ဂရုတစိုက်ရှိဖို့ ပြောရင်းနဲ့ သူ့အိတ်ထဲကနေ စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ် ထုတ်ပေးလာတယ်။ စာထဲမှာ ဘာရေးထားသလဲ လွန်ဟရာ။ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး...။ လွန်ခဲတဲ့နှစ်ရက်လောက်က မန်းကီးဂရင်း ပန်းသီးပွင့်ကဖီးဆိုင်မှာ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ဂျင်နီမားကျင်ဆိုတဲ့ဟာမလေးရယ်၊ သူ့ဆရာရှာပီအလက်ဆိုတဲ့ ငနရယ်၊ အဲဒီစားမြောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးရောက်နေတဲ့ ရမ်းဆင်းကျိမ်တိုင်ရယ် ဆိုပါတော့ကွာ...။ ငါ့မှာမည်တပ်ပြီး တစ်ခုခုဆွေးနွေးနေတာကို သူ့ကြားလိုက်ရတယ်တဲ့လေ။ အဲဒါနဲ့ သူတို့တစ်တွေဟာ ငါဆိုတဲ့အလွန်နိမ့်ကို တစ်ခုခု ထောင်ဖို့ တိုင်ပင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး မန်းကီးဂရင်း စိတ်ထဲမှာတွေးမိရာက ငါ့ကိုစာနဲ့လာသတိပေးတာပဲ။ ဒါလောက် ချောမွေ့လွယ်ကူနေတဲ့ကိစ္စကို ငါ့မလုပ်ဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဂျင်နီမားကျင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ယူဆခဲ့ပုံ

ရတယ်။ ဒီကောင်မလေးက မဆီမဆိုင် ရဲဘက်ကိုတောင် အလုပ်ရှုပ် သွားအောင် လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ရဲစခန်းက ဂရက်တန်ကို ငါ ဒီည တော့ စိန်မားမြောင်ကို ခိုးယူမှာပဲဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး လှမ်းပို့ပေးခဲ့ဟန် တူတယ်...။ စောစောကနှစ်ယောက်ဟာ ဂရက်တန်ရဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ တကယ်လှုပ်ရှားသလား၊ မလှုပ်ရှားဘူးလားကို လာ ကင်းထောက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သိပ်မကြာဘူးနဲ့ ကြည့်နေ၊ သက်သေခံ ဝစွည်နဲ့အတူ ငါ့ကိုပမ်းမိဖို့ ဥပဒေဘက်ကလူတွေ ငါ့အခန်းကို ရောက် လာကြလိမ့်မယ်...။ ရဲဘက်ကတော့ မားမြောင်ဟာ ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတယ် လို့ ထင်နေတော့မှာပဲ”

“အနို့...အဲဒီမားမြောင်ကကော ဘယ်မှာမို့လို့လဲ။ ခင်ဗျားယူ မလာဘူးလား”

သည်တော့ အလွန်ဇိုက ပြုံးရင်း...

“ပါမလာပါဘူး...လွန်ဟာရာ။ ဘာမှကြောက်မနေပါနဲ့...။ နိုက်ဘရစ်မင်ရှင် အဆောက်အအုံမှာရှိတဲ့ ရေသွန်ပိုက်လုံးကြီးထဲမှာ အဲဒီမားမြောင်ရောက်နေပါပြီ...။ ရေသွန်ပိုက်လုံးကြီးက အဆောက်အအုံရဲ့ ရှေ့မျက်နှာစာမှာ သွယ်တန်းတပ်ဆင်ထားတာ မဟုတ်လား...။ ပိုက်ရဲ့ အောက်ခြေက ပလက်ဖောင်းနဲ့ တစ်ညီတည်းဖြစ်နေတယ်။ မဟုတ် လား...။ အေး...အဲဒီပိုက်လုံးထဲကို ငါထည့်ထားလိုက်တယ်။ အခုဆိုရင် ပိုက်လုံးအောက်ခြေမှာ ရှိနေလောက်ပြီ...။ ငါတို့တစ်တွေ ယူချင်တဲ့အချိန် မှာ အချိန်မရွေး သွားယူလို့ရနေပြီ”

သည်အခိုက်မှာပင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသည် တစ်စီနှင့် မြည် လာလေသည်။ အလွန်ဇို မျတ်စပစ်ပြလိုက်သည်နှင့် လွန်ဟာရာက တံခါး ကိုသွားဖွင့်သည်။ အပေါက်ဝတွင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးမှူးကြီး

ဂရက်တန်နှင့်အတူ ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲသားလေးယောက်။

အလွန်ဇိုက ထ၍နှုတ်ဆက်ရာက...

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

“လာပြီး လေချိုသွေးမနေပါနဲ့ အလွန်ဇို။ နိုက်ဘရစ်မင်ရှင်ရမ်း ဆင်းရဲ့ အိမ်ထဲက စိန်မားမြောင် ဒီည အခိုးခံလိုက်ရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းဆီတို့ရောက်လာခဲ့တာလေ...။ ငါ့ကိုမှန်မှန်ဖြေစမ်း။ အဲဒီ မားမြောင် ဘယ်မှာလဲ...”

စုံထောက်အင်စပက်တော်ကြီးက လာရင်းကိစ္စကို တုံးတိတ်ပင် ဖြောသည်။

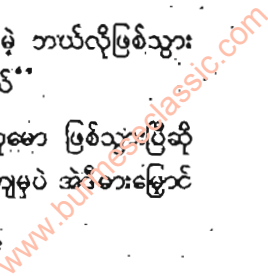
“ခင်ဗျားပြောနေတာကို ကျွန်တော် လုံးလုံးသဘောမပေါက်ရပါ လား။ ကဲ...ထားလိုက်ပါလေ...ကျွန်တော့်အပေါ် မသင်္ကာကြဘူး ဆိုလည်း ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဝင်ပြီးရှာဖွေလိုက်ကြရုံပဲ မဟုတ်လား”

သတင်းကအတိအကျမို့ ဥပဒေဘက်တော်သားငါးဦးသည် ရှာဖွေ ခြင်းအလုပ်တို့ မလွှဲမရှောင်သာ လုပ်ကြရရှာလေတော့သည်။ စိတ်အထင် နှစ်နာရီခန့်မျှ ကြာပေလိမ့်မည်။ ရှာဖွေ၍မတွေ့သည့်အဆုံးတွင် သူတို့ တစ်တွေ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် လက်လျှော့သွားရရှာတော့သည်။

စုံထောက်အင်စပက်တော် ဂရက်တန်က သက်ပြင်းမောတစ်လုံး ဟင်းခဲချလိုက်ရာက...

“သတင်းကတော့ တိတိကျကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွား သလဲ ဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်မှပဲ သိတော့မယ်”

“ကဲ...ရဲအရာရှိကြီးခင်ဗျာ။ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားပြီဆို လည်း ပြန်ပြီးအနားယူလိုက်ပါဦး ခင်ဗျာ။ မနက်ကျမှပဲ အဲဒီမားမြောင်

ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းခဲ့ပြီး လှမ်း သတင်းပို့ပါဇယ်။ အရာရှိကြီးတို့ ရောက်လာတာလည်း ကျွန်တော်လို နာမည်ထုတ်ရှိနေတဲ့ ဂျာပီအလက်တို့ရဲ့ စနက်နဲ့မကင်းဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။”

“ကောင်းပြီလေ...မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီဆိုရင် ငါရုံးခန်းမှာ ရှိနေ လိမ့်ဇယ်။ ကိုင်း...သွားကြမယ်”

“ဥတ်နိုက်ပဲ အင်စပက်တော်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ကံမကောင်းပေ ခေလို့ နောက်တစ်ကြိမ်မှာဆိုရင်တော့ အင်စပက်တော်တို့ ကံကောင်း ကြမှာပါ။”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဆယ်နာရီ။ အလွန်နီသည် စကော့တလန် ယာဉ်စုံထောက်ဌာနတွင် သတင်းပို့စရာရှိသည်ကိုပို့ပြီး “ကွန်ဟီးလ်” မှာ ရှိသည့် အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ ခရီးဆက်ခဲ့၏။ အာမခံကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် တွေ့ဆုံရန်ဖြစ်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရစဉ်မှာပင်...

“အာမခံလုပ်ထားတဲ့ စိန်ဓားမြှောင်၊ ညက အဖောက်အတွင်း ခံရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး လျော်ကြေးလှမ်းတောင်းတဲ့ မစွတာရမ်းဆင်းဆီက တောင်းခံလွှာစာကို ခင်ဗျားတို့ လက်ခံရရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆ မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဓားမြှောင်ဟာ လူတွေရဲ့လက်ထဲ မရောက် သေးဘဲ တစ်နေရာမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်သတင်းပို့ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။”

အလွန်နီရဲ့ သတင်းစကားကြောင့် မန်နေဂျာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး သည် ထိတ်လန့်တကြား ပြူးကြည့်လာသည်။ ပြီးနောက်....

“ကောင်းပြီ။ အဲဒီသတင်းကို စကော့တလန်ယာဉ် စုံထောက် ဌာနကိုပဲ သတင်းပို့ပေးလိုက်ပါ။ အလွန်နီ။ ပို့တဲ့သတင်းအတိုင်း အမှန် တကယ် မှန်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကပဲ ခင်ဗျားကို ဆုငွေအဖြစ် ဒေါ်လာတစ်ထောင်တိတိ ချီးမြှင့်ပါမယ်။”

မန်နေဂျာကြီးက၊ သူတို့ ကုမ္ပဏီက အိမ်ထောင်ရေးဆိုင်ရာ ဆုငွေ ကြေညာလွှာစာရွက်ကလေးကို အလွန်နီလက်ထဲ လှမ်းပေးသည်။

အလွန်နီ စာရွက်ကလေးကို အိတ်ထဲထည့်ဆောင်ထားလိုက်ပြီး အာမခံကုမ္ပဏီက ပြန်လာခဲ့သည်။

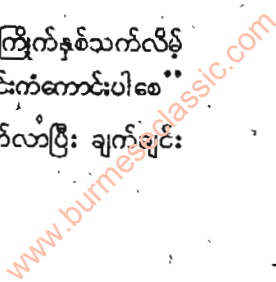
မိမိအိမ်ရောက်စဉ် အလွန်နီသည် အတွေးကိုပဋနက်ရိုက်၍ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ရေးဆွဲသည်။ ထို့နောက် ဂျင်နီဇားကျင်း စတည်းချရာ စပလင်းဒိုက်ဟိုတယ်မှ အစေအပါး လှလင်တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ နှင်းဆီပန်းအစည်းကြီးတစ်ခု ဂျင်နီဇားအခန်းကို ပို့ပေးစေသည်။ မိမိ နာမည်နှင့်မဟုတ်ဘဲ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ ပေးပို့ သောပုံစံနှင့် ပို့ပေးခိုင်းသည်။

နှင်းဆီပန်းစည်း ရောက်သွားလောက်သည့် အချိန်ကိုခန့်မှန်း၍ ဂျင်နီထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

ဂျင်နီသည် ဖုန်းသံ စီစီလောင်လောင်မြည်လာသည်နှင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... ဂျင်နီ။ နှင်းဆီပန်းစည်းကို မင်းကြိုက်နှစ်သက်လိမ့် မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချိန်ကျမှပဲ မင်းကောင်းပါစေ။”

တယ်လီဖုန်းထဲမှ အလွန်နီအသံ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ချက်ချင်း ခုန်းပြန်ချသွားသည်။

ဂျင်နီ အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပန်းစည်းတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ပေါက်ကွဲစေတတ်သည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် သူ့တွင် ရှိသည့် ဝါယာကြိုးစလေးနှင့် အခန်းနံရံထိတွေ့နေရာမှ ပေါက်ကွဲအားဖြစ်ပေါ်ကာ ဝန်းခဲထပေါက်သည်။ သို့နှင့်အမျှ နှင်းဆီပန်းစည်းများနှင့်အတူ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြေးလွှားကျရောက်ခဲ့သည်။ ဂျင်နီတစ်ယောက် အံ့ဩလွန်း၍ အသံပင် ယောင်ယမ်းလွှတ်ထုတ်သွားမိသည်။ တောက်ပသော နေရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ရသည့် အရောင်တလက်လက်နှင့် တန်ဖိုး၏အထိမ်းအမှတ် ဓားမြှောင်တလေး။

ဂျင်နီသည် စိန်ရွှေရတနာ ဓားမြှောင်လေးကို အပြေးအလွှားကောက်ယူမိသည်။ ဂျင်နီ ဓားမြှောင်ကလေးကိုခံရင်း အံ့အားသင့်လို့ မဆုံးမီ အခန်းတံခါးချပ် ဒိုင်းခဲနဲ့ပွင့်လာပြီး အင်စပက်တော် ဂရက်တန်နှင့် တပည့်နှစ်ဦး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် စုံထောက်အင်စပက်တော်ဂရက်တန်၏ မျက်လုံးက ဂျင်နီလက်ဝယ်ရှိ စိန်ရွှေရတနာဓားမြှောင်ပေါ်သို့ ကျရောက်နေ၏။

“ကိုင်း...ဂျင်နီ။ ငါတို့တစ်တွေဟာ အလွန်စိုရဲ့သတင်းပို့ပေးချက်အရ မင်းဆီကို ရောက်လာကြတာပါပဲ။ သူ့ကို ထောက်ချောက်ဆင်ဖမ်းမယ့် ဓားမြှောင်ဟာ မင်းတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ အလွန်နိကပြောလို့ ငါတို့လာခဲ့ကြတာ။ အခုတော့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိလို့ပါပဲလား။”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဓားမြှောင်ကို ကျွန်မ ဖောက်ထွင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို အလွန်စို နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ပို့လိုက်တာ”

“ကဲပါလေ... ဒါတွေကို နောက်မှပဲရှင်းတော့...။မင်းကိုကော။”

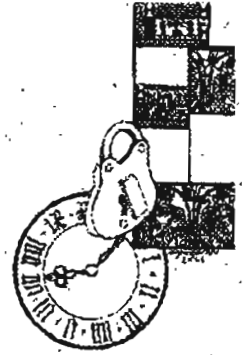
မင်းဆရာ ရှာပီအလက်ကိုကော လူတစ်ဖက်သားအပေါ် မကောင်းကြံမှုအတွက် ဖမ်းဆီးအရေးယူကြရတော့မယ်။ မင်းဆရာ ရှာပီကိုလည်း ငါတို့ဖမ်းထားကြပြီးပြီလေ”

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်စိုသည် မြို့ထဲရှိ အာမခံကုမ္ပဏီတိုက်ခွဲတစ်ခုမှ သူ့အတွက် ရသင့်သည့်ဆုငွေကို ထုတ်ယူပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာတစ်ထောင်တိတိ။ ဤသည်မှာ ‘တရားသဖြင့်’ ရရှိသော ဆုလာဘ်တွေသာဖြစ်သည်။ အလွန်စိုအဖို့ ဒီနေ့ဒီရက်သည် အပျော်ဆုံးသောနေ့ရက်ဟု သတ်မှတ်ရမည်လား မပြောတတ်။

လူတစ်ဖက်သားအပေါ် အငြိုးအတေးထား၍ မကောင်းခဲ့သော ဂျင်နီမားကျင်းနှင့် ရှာပီအလက်တို့အဖို့မူ ဒီနေ့ဒီရက်သည် စိတ်ညစ်စရာကောင်းသော နေ့ရက်များ ဖြစ်လေမည်လား ဆိုသည်မှာ ကာယတံရှင်များ ကိုယ်တိုင်ပင် သိကြပေလိမ့်မည်တည်း။ ။

ကလျာမဂ္ဂစင်း၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၈၅။

တူတန်ခါမင်၏ ရတနာသိုက်

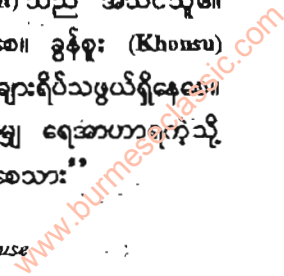
Did curse kill after 5,000 year

“ရှေးအီဂျစ်အတတ်များသည် ကျွန်တော်တို့တစ်
တွေ ဒီကနေ့ထိတိုင် ခန့်မှန်း၍မရနိုင်သော ထူးဆန်းမှုများဖြင့်
ပြည့်စွမ်းလျက် ရှိနေပါသည်။ ‘သင်းတို့တစ်တွေ’၏ စေစား
ဖန်တီးနိုင်သော ‘မမြင်စွမ်းအား’မျိုးသည် ကျွန်တော်တို့အကြား
တွင် ကိုယ်ပြောက်အသွင် တည်ရှိနေပါသည်။..

သဲနမြေဝါတို့ လွမ်းကြက်သောနေ့။ 'နိုင်လ်'တောင်ကြား တစ်
နေရာတွင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ 'တူတန်ခါမင်'၏ သင်္ချိုင်းပြာသားထံမှ
အံ့ပွယ်ရတနာသိုက်ကြီး။ တစ်နေ့သ၌ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ဦးသည်
လျှို့ဝှက်ဝင်ပေါက်တစ်ခုမှဝင်လျက် ရှေးအိဂျစ်နတ်ဘုရင်၏ အဆီးအတား
ကျိန်စာနယ်မြေအတွင်း ခြေလှမ်းခဲ့မိသည်တွင် ...။

ရတနာသိုက်ရှာပုံတော်

“အသင်သူသည် ‘တူတန်ခါမင်’၏ ကျိန်စာကို ပီဆန်ဝံ့သည်
ရှိသော် နတ်ဘုရားအပေါင်းတို့၏ ဘုရင်သည် အသင်သူ၏ နောက်ပါးသို့
အရိပ်သဖွယ် လိုက်ပါစေသား။ မတ် (Mur) သည် အသင်သူ၏
ဇနီးမယားထံသို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေစေ။ ခွန်စူး (Khonsu)
သည် အသင်သူ ရင်သွေးငယ်တို့၏ ချောက်ချားရိပ်သဖွယ်ရှိနေစေ။
ထို့အတူ နာကြည်းမှု ကင်းပစေ။ သို့နှင့်အမျှ ရေအာဟာရကိုသို့
ပြင်းထန်သော ချင်ခြင်းတပ်စက်မှုမျိုး မပြယ်စေသား။”

အထက်ပါဝါကျများ၏ မှုရင်းမှာ အီဂျစ်ဘာသာရပ် ဖြစ်သည်။ ရှေ့နတ်တူရားအပေါင်းတို့၏ နှုတ်ခိုက်သဖွယ်ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသည်နှင့်အမျှပင် "လောဒ်ကာနာဗွန်" (LORD CARNARVON) လို မဟာဦးနှောက်ရှင်ကြီး၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် ကျွမ်းလောင်ပြာကျ မေ့ လျော့သွားဟန်ရှိသည်။

ပြောမည်ဆိုလျှင်...

ဘီစီ ၁၄ရာစုနှစ်က အီဂျစ်ပြည်တွင် ၆နှစ်ကိုင်တိုင် စိုးစိုး အုပ်ချုပ်ခဲ့သော ဘုရင်တူတန်ခါမင် (King Tutankhamen) နောက်ဆုံး လျောင်းစက်ရာ ဒဏ္ဍာရီရတနာသိုက် သင်္ချိုင်းမြေပွဲကို သဲနုမြေပါ နိုင်းလ် တောင်ကြား THE VALLEY OF THE NILE တစ်ဝိုက် ရှာရှာဖွေဖွေ လုပ်ခဲ့ သည့်ကာလမှာ ဆယ်ခြောက်နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုဘုရင် "တူတန်ခါမင်"သည် ဘုန်းကြီး၍ အသက်မရှည်။ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်တွင် နတ်ရွာစံသည်။ ကျောက်စာအက္ခရာများ၏ အလိုအရ ဘုရင်မင်းမြတ် တူထန်ခါမင်၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကို "မမ်မီ"ဆေး စိမ်ရုပ် ပြုလုပ်လျက် အတိုင်းအဆမဲ့ ရတနာသိုက်တို့နှင့်အတူ ခမ်းခမ်း နားနားမြုပ်နှံ အုတ်ဂူပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု သိခဲ့ကြရသည်။

သို့နှင့်အမျှပင်...

နတ်ရွာစံ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလေး၏ ဘုန်းမီးနေလသည် အလှူ ဝှာဦးဦးတောက်၍ သဘာဝလွန်စုန်းအတတ်ကဲ့သို့ ပညာများ စိုးမိုး တတ်မြောက်ခဲ့ကာ ဝန်တိုဒေါသမျိုး၊ အခဲမကျေ့ လက်စားချေစိတ်ရှိပြီး ထန်ပြင်း၍ သူပိုင်မနေပစ္စည်းများအပေါ် ကျိန်စာထားမှုမျိုးလုပ်ခဲ့မည် ဧကန်ဟု ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာပင် အများတကာ လက်ခံလာခဲ့ကြသည် အမှန်ပင်။

"လော့ဒ်ကာနာဗွန်" ရတနာသိုက် ရှာပုံတော်ဖွင့်သည့်ကာလ အတွင်း အင်္ဂလန်မှဇနီးထံ အလည်အပတ်ပြန်နားနေခိုက် သူနှင့် ရှာဖွေ ဖော်ရှာဖွေဖက် ထင်ရှားသောကျောက်စာပညာရှင် "ဟိုးဝပ်ကာတာ"ထံ မှ ပေးပို့လိုက်သည့်စာကို နိုဝင်ဘာ ၄ရက်၊ ၁၉၂၂တွင် လက်ခံရရှိလိုက် ပေသည်။ ရတနာသိုက်တည်နေရာကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည့်အကြောင်း လှမ်းသတင်းပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုးဝပ်ကာတာ၏ စာထံတွင် ဤသို့ပါရှိသည်။

"အလုပ်များလိုက်လုပ်လိုက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျလှလှ အချိန်မှာပဲ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲကနေ လှေကားထစ်လို့လို့ ချိုင့်ထားတာ စတွေ့ လိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ သာမန်သဘောထက် ထူးခြားပြီဆိုတာ ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ရတယ်။ ထူးတဲ့လူတွေကို စိတ်မာန်တင်းပြီး အမြန်လှုပ်ရှားဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်တာနဲ့ပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ..."

အသေပိတ်ထားသောတံခါးမကြီး

"သုံးရက်လည်း ကြာသွားရော ကျောက်ဆောင်ကြားက နောက် ထပ် လှေကားထစ်ပေါင်း ဆယ်ခြောက်ဆယ်တိတိ တွေလိုက်ရပြန်တယ်။ သိပ်မကြာခင် အသေပိတ်ထားတဲ့ တံခါးမကြီးတစ်ခုကို တွေ့တော့မှပဲ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား နှစ်ပေါင်းများစွာမက်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တော့ မကြာခင် အကောင်အထည်ပေါ်တော့မှာပဲလို့ စိတ်လှုပ်ရှားနိုင်တော့တယ်ဗျို့"

"ကာနာဗွန်ခင်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘုရင်တူတန်ခါမင် ရဲ့ ရတနာသိုက်သင်္ချိုင်းဂူကိုတွေ့ဖို့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး သိလားဗျ။ ခင်ဗျား ဘုန်းစိုင်းပြီး အမြန်သာပြေးလာနဲ့။ ခင်ဗျားရောက်တော့မှပဲ ပိတ်နေတဲ့ တံခါးကြီးကိုဖွင့်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား"

“ဝင်ပေါက်တံခါးပေါ်မှာ ထွင်းထုထားတဲ့ အက္ခရာတွေရဲ့ မိတ္တူ ထပ်ပုံတို့တော့ တိုင်းရှိမှာရှိတဲ့ ပြတိုက်က စကားဝှက်ရှာဖွေမှု သုတေသန ဌာနတို့ဆေးထားပြီးပြီ။ ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့ အချိန်ဆိုရင်တော့ အကျိုး အကြောင်းသိရမယ် မျှော်လင့်တာပဲ”

“ဒီကြားထဲမှာ ထူးကြတာကို ခဏမှားထားပြီး ‘သူခိုးမျက်လုံး’ အကြည့်က ကင်းကင်းရှိအောင် ပုံစံမပျက် ပြန်ဖုံးထားရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်ထိ သတိထားနေလောက်အောင် အကျိုးမှရှိပါ့မလားလို့ စိတ် ထဲမှာ ဒွိဟဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲဗျ။ ဒီနယ်သား အီဂျစ်လုပ်သားတွေ အပို့ တော့ သန့်ရှင်းဂုဏ်တွေ့နေတာတောင် စခန်းပေးကင်းကြီးတစ်ခုတွေ့သလို၊ သဘောပေါ်က နှုတ်ဆင်းလာတဲ့ ကြွက်တွေတွေ့နေရသလို ဘာမှဆန်းကြယ် တဲ့ဟန်မပြုကြဘူး။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ သာမန်အသိလောက်ပဲရှိ နေခဲ့ကြသူတွေဆိုတော့ ကျိန်စာတိုက်တာတို့၊ ဘာတို့ကို ဆန်ကျင်လုပ်ကိုင် ရဲကြဟန်လည်း မရှိပါဘူး”

သို့နှင့်ပင်...

‘လောဒ်ကာနာဗွန်’ သည် အင်္ဂလန်မှ ပထမဦးဆုံးသဘောထွက် သည့်အခေါက်ဖြင့် ‘လူစာ’ သို့ ရေလမ်းခရီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူသဘောမှအဆင်း ကုန်းမြေလွှာပေါ်မှ မြေမချရသေး၊ ကိုင်ရုံမှပေးဖို့ လိုက်သည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏စာကို လက်ခံပတ်ရှုလိုက်ရပေသည်။ ထိုမိတ်ဆွေသည် လက္ခဏာပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မှူးမတ်ကြီး လူးဝစ်ဟာမွန်၏ သားဖြစ်၍လည်း လူဝင်ဆုံအောင် ကျော်ကြားသူဖြစ် သည်။ ထို့ပြင် သူ့ကိုယ်၌က ဂန္တီရလို အထူးအဆန်းများ ဝါသနာပါ လိုက်စားလျက် ဦးနှောက်ညာဏ်အရာမှာ သာမန်ထက်ထူးခြားခဲ့သူပင်...။

သူ့စာထဲတွင်...

“မိတ်ဆွေကြီး လောဒ်ကာနာဗွန်ခင်ဗျာ။ ဘုရင်ထူတန်ခါခင်၏ အမိန့်ပြန်တမ်းကို လျစ်လျူမရှုသင့်ကြောင်း သတိပေးလိုပါသည်။ တို့နှင့် အသက်ရှင်ရေးနှင့် စပ်ဆိုင်သောအကြောင်းမို့လည်း ဘုရင်၏ဂုဏ်အား ခြံ့ ဖြတ်သန်းသွားဖို့ မသင့်ကြောင်း၊ လူ့ဘဝတွင် သက်တမ်းနေနေထိုင်လိုပါ လျှင် ကျိန်စာမှ ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြောင်း မှာကြားရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်”

“ရှေးအီဂျစ်အတတ်များသည် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီကနေ့ထိ တိုင် ခန့်မှန်း၍မရနိုင်သော ထူးဆန်းမှုများဖြင့် ပြည့်စွမ်းလျက် ရှိနေပါ သည်။ ‘သင်းတို့တစ်တွေ’၏ စေစားဖန်တီးနိုင်သော ‘မမြင်စွမ်းအား’ မှို့ သည် ကျွန်တော်တို့အကြားတွင် ကိုယ်ပြောက်အသွင် တည်ရှိနေပါသည်။ သင်းတို့၏အလိုဆန္ဒကို ဖီဆန်မတိုက်ရန်မှာ ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပင် ဖြစ်သည်”

လောဒ်ကာနာဗွန်သည် သဘာဝထက် ဆန်းကြယ်သော မမြင် စွမ်းအားများကို ပြက်ရယ်ပြုသူတစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ချေ။ အီဂျစ်တွင် နှစ် ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၍လည်း သဘာဝလွန် အစွမ်းသတ္တိများကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

“ဟိုးဝပ်ကာတာ”သည် ခရစ္စမတ်နံနက်ခင်းတွင် ဆိုက်ရောက် လာသည်။ ‘လောဒ်ကာနာဗွန်’အား တွေ့လိုက်ရသည့်တစ်ခဏ မြူးရွင် တက်ကြွစွာပင် ဆီးကြိုခဲ့ခြင်းပြုသည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ။ ကြိုဆိုပါတယ်။ ခင်ဗျားပြန်တောင် ရောက် မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တွက်နေတာဗျ။ ကံ...ကံ...အဝတ်ပေးအင်း တွေ လဲလိုက်ဦး။ ပြီးမှ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့သော်...

တိုင်ရီပြတိုက် သုတေသီဌာနချုပ်မှ သိခဲ့ရသည့် တံခါးပေါ်ပါ စာတိုက်အက္ခရာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှင်းမပြမီမှာပင် လက်များအကြား ခေါင်းတိုက်၍ စိတ်ခတ်ကျဟန်ပြုသည့် လော့ဒ်ကာနာဗွန်အား 'ကာတာ' တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ခြောက်...ဘယ်လို အမှောင်ပယောဂများ ဝင်နေ ဝါလိန့်။

လော့ဒ်ကာနာဗွန်၏ ပုံစံဟန်ပန်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုသဏ္ဍာန် သိသာစွာ ဖော်ကျူးလှစ်ပြနေသည်မှာအမှန်ပင်။

အဆုံးတွင်...

မမျှော်လင့်သောစကားသံက လော့ဒ်ကာနာဗွန်နှုတ်ဖျားက ထွက် လာခဲ့ပြန်ရာ ကာတာမှာ နားကြားများ မှားသွားသလား ထင်လိုက်ခဲ့ရ သည်။

"ကိုင်း... ဟိုးဝင်ရေ။ သင်္ချိုင်းဂူတံခါးကို ကျုပ်တို့မဖွင့်ကြဘဲ ဖုံးစရာရှိတာပုံးပြီး ပြန်ကြရအောင်ဗျာ" ဟူသတည်း။

ငြိလှမ်း

ဟုတ်သည်။ 'လော့ဒ်ကာနာဗွန်' ပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ ဝေဝေဝါမြစ်ရံသည်။ ကမန်းကတန်း ပြန်မေးရသည်အထိ။

"ဘယ်...ဘယ်လိုဗျာ။ ပြန်ကြရအောင်တဲ့ ဟုတ်လား။ ဒါ လော့ဒ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခပေါင်းစုံ နှင်းခဲလာပြီးမှ အနားရောက် ခါနီး ခင်ဗျားက ပြန်တော့မယ်ပေါ့။ ဒါဟာ ရာဇဝင်သမိုင်းမှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ဖူးတဲ့ ရတနာပုံကြီး သိမ်းပိုက်ခွင့်ကြိုခါနီးအချိန်ဆိုတာ နားမှ လည်သေးရဲ့လား။ အိုဗျာ... ခင်ဗျားစိတ်မှမှန်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျားပါးစပ်က

ပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ယုံတောင်မယုံနိုင်တော့ဘူးဗျာ"

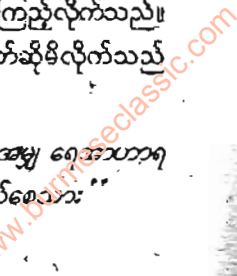
ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း မချီတင်ကဲအသံဖြင့်...

"ခင်ဗျား ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ ကာနာဗွန်။ အသိဉာဏ်နည်း ပါးတဲ့ လူတွေရဲ့စကားကို သွားမယုံစမ်းပါနဲ့။ သိပ္ပံဇာတ်ကြီးမှာ ကျိန်စာ တို့၊ ဘာတို့ဆိုတာ ဖွဲ့ဖြစ်သွားပါပြီဗျာ"

"ဒါတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး။ အတားအဆီး ပြုထားတဲ့ သူ့ဆန္ဒစည်းမျဉ်းကို ကျုပ် မဖောက်ဖျက်ရဲတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘုရင် 'တူတန်ခါမင်' ရဲ့ ဂူကျိန်စာကို ကျုပ်အကြောင်းမှ မယုံပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းမှု တစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးသွားတော့မလိုလို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်"

"လော့ဒ်ကာနာဗွန်" ၏ ကြောက်စိတ်များကို 'ဟိုးဝင်ကာတာ' ၏ ရှင်းပြစကားများက အဆုံးမှာ အောင်နိုင်သွားခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်။ အင်အားများပြားသော ကျောက်တူးလုပ်သားများ၏ အားထုတ်မှု နှင့်အတူ ကာနာဗွန်ရော၊ ကာတာပါ 'နှိုင်းလ်တောင်ကြား' ကို ဆီးမိုးထား သည့် ကျောက်ဆောင်ထဲမှ သင်္ချိုင်းဂူတံခါးတို့ ချိုးဖျက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ တော့သည်။ အတွင်းပိုင်း မြေထုနဲ့ရံ မျက်နှာကြက်များတွင် လှုပ်စစ်မီး ရောင်များ တပ်ဆင်၏။ မီးအလင်းရောင် ဝါဝါမိန့်မိန့်က သိပ်သည်းသော အမှောင်ထုကို အလျဉ်းဖြိုခွဲ မရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ အလောင်း ကိုပိတ်ထားသည့် ဂူတံခါးပေါ်က ဆန်းကြယ်သောရုပ်စွင်းများနှင့် ကျိန်စာများကို လော့ဒ်ကာနာဗွန် ဓာတ်မီးယိုး၍ ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်သည်။ အဆုံးပိုဒ်စာသားအရောက်မှာ အသံထုတ်လွှတ် ရွတ်ဆိုမိလိုက်သည် အထိပါပေ။

"ထို့အတူ... နာကြည်းမှုကင်းပစေ။ သို့နှင့်အမျှ ရေအဟာရ ထဲ့သို့ ပြင်းထန်သော ချင်ခြင်းတပ်မက်မှုမျိုး မပြယ်စေသား"

ဟိုးဝပ်ကာတာနှင့် အီဂျစ်အလုပ်သမားများကမူ ဘာအာရုံမှ မရှိဘဲ တံခါးကို တစ်ဖက်သို့ ရွေ့လျားပွင့်ထွက်သွားအောင်သာ ကြိုးမာန် အားနိုက် ဝါယမထားနေကြသည်။

“ကျုပ်ရော၊ ခင်ဗျားပါ ချမ်းသာကြမယ့် အချိန်ရောက်ပြီဗျို့။ တံခါးပွင့်သွားတာနဲ့ ပထမဦးဆုံးဝင်ရမယ့်လူက ခင်ဗျားပဲ။ လော့ဒ်ရေ”

တံခါးပွင့်သွားနိုင်ခဲ့သည်တွင် လော့ဒ်ကာနာဗွန်သည် စကားတစ်လုံးမျှ မဆိုနိုင်ဖြစ်ပေ။ လျှပ်စစ်မီးရောင် ကျရောက်နေသော အမှောင်ပျူပူ ဝူခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းရင်း ဝင်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။ သည်မှာပင် ခြင်တစ်ကောင် ကိုက်လိုက်သည့်အသွင် ပါးပြင်မှာ စူးခနဲဖြစ်သွား၏။ အစင်းခြစ်အရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်သည့် အဖြစ်ရယ်...။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင်မူ သံချိုင်းလိုက်ဝူခန်းထဲရှိ ပြာလှဲသော၊ ရွေ့ရောင်ဝင်းသော အရောင်တွေရယ်သာ အခန်းပြည့် မြင်နေခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် သူလွန်ညောင်စောင်းနှစ်ခု ပြင်ဆင်ထားခြင်းနှင့်အတူ ဘုရင် ‘မမ်မီ’ ရုပ်အလောင်း၏ ကျောက်သားညောင်စောင်း တစ်ပုဂံတစ်ချက်မှာ ‘မမ်မီ’ ဆေးစိမ် ကြောင်သေနစ်ကောင်၏ ရင်နှင့်စပွယ်အသွင် သဏ္ဍာန်များ...။

ခေါင်းတလားအနီးမှာ ရေကြိုလို ကျောက်ဆစ်ရုပ်များ၊ မိကျောင်းရုပ်များ၊ ကြောင်လိုလို၊ ကျားလိုလို ရုပ်တုများသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀၀ဝခန့်က ရိုးရာအစဉ်အလာ ဝူသွင်းသည့်ပုံစံ ဟန်ပန်မျိုး။ ဘုရင်၏ ချောမောသည့် မမ်မီရုပ်အလောင်းအနီးမှာ ရွှေနှင့်ထွင်းထုထားသော ခွက်သောက်အိုးငယ်များ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ ကြည်ပြာရောင်ကွက် အိုးငယ်များ ပတ်ရထားသည်။

ထို့ထက် ဆန်းပြားအံ့ဩလှုပ်ရှားခဲ့ရသည်မှာ ဘုရင်ခေါင်းထဲတွင် အပြည့်အသိပ်ဖြစ်နေသော ရှေးဟောင်း အပိုးထိုက်အပိုးတန် ရတနာ

သိုက်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အုပ်ပိတ်ထားသည့် ခေါင်းတလားအဖုံးသည်တော် ရွှေသားစစ်စစ်ဖြစ်သည်ဆိုက မှားမည်မဟုတ်။

ထို့နောက်...

တံခါးများ နဂိုအတိုင်းပြန်ပိတ်ပြီး နေ့၏အလင်းရောင်အောက်သို့ သူတို့အားလုံး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ‘လော့ဒ်ကာနာဗွန်’၏ ပါးပြင်ထက်မှာ ဝက်ခြံကဲ့သို့ အဖုတစ်ဖု ထွက်လာသည်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားခဲ့ရသည်။ အနာက တပြည်းပြည်း ကြီးပြင်းလာနေ၍ မုတ်ဆိတ်ကိုမနည်း ဂရုစိုက်ရိတ်ရသည်။ လည်ပင်းတွင် ပါးကိတ်အလုံးများ ထွက်လာကြပြန်ချေသည်။ များသလိုလို့၊ နွေးသလိုလို့ရှိလာရာမှ တစ်ဖန် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ဝေဒနာမျိုးကို လော့ဒ်ကာနာဗွန် အပြင်းအထန်ကြံ့ခွဲရပြန်သည်။ ခေါင်းများ မူးနောက်ဝေရီလာလျက် အာခြောက်သောဖြစ်ရပ်နှင့်အတူ ရေအလွန်အမင်း ငတ်ခဲ့ရချေသည်။

ခရစ်စမတ်နေ့ တစ်နေ့တွင် လော့ဒ်ကာနာဗွန် လှုပ်နှိုးမရသော အဖြစ်နှင့်ဆုံရ၍ ကာတာသည် မိတ်ဆွေဖြစ်သူကို ဆေးရုံသို့အချိန်မီပို့သည်။ သွေးဆိပ်တက်နေကြောင်း ခွဲစိတ်တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်ဆို၏။ ဝေဒနာသည် အဟုန်မြန်စွာ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားလာနေသည်အမှန်။

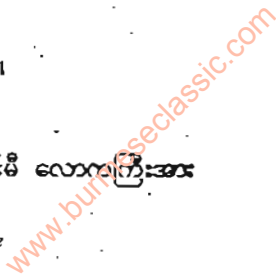
၁၉၂၃ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၆ရက်။ လော့ဒ်ကာနာဗွန်၏ နှလုံးခုန်လှုပ်ရှားမှုမှာ လုံးဝရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့သည်။ သေးငယ်စောနှင့် မြောနေသည့် အဖြစ်နှင့် သူက...

“ရေ...ရေပေးပါ”

ဟု တောင်းခံခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သို့သော် ...

ရေကို တစ်ခွက်ကုန်အောင် မသောက်နိုင်မီ လော့ဒ်ကာကြီးအား

ထာဝရကျော့ခိုင်း ခွဲခွာမှုဖြူသွားသည် လောဘိကာနာဗွန်ရယ်လေ။

၁၉၅၉ခုနှစ်။ လောဘိ၏ ညီဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ 'လောဘိဟားဗတ်' ဆိုသူ မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်သောအမှု ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ တစ်ဖန် မိထွေးဖြစ်သူ မစွမ်းအယ်လီယားအား ထူးဆန်းသော ပိုးတစ်မျိုးတိုက်ခဲ့၍ ကောက်ကာငင်ကာ ဆုံးပါးအနိစ္စရောက်သွားသည် အဖြစ်အထွက်မျိုး။

အနီး...

မိသားစုထဲမှ လူသားသုံးဦး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဆုံးပါးသွားရသည့် အဖြစ်များကား ရှေးရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက နတ်ရွာစံခဲ့သော ဘုရင်ငယ်လေး၏ ကျိန်စာရုပ်နှင့် ပတ်သက်နေရော သလားဟု စဉ်းစားစရာ...။

ဆန်းပြားသည်မှာ...

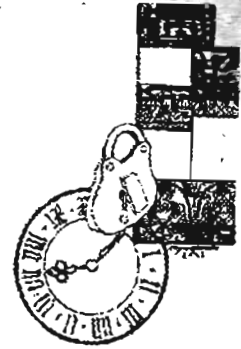
ဟိုးဝပ်ကာတာနှင့် ကျောက်တူးအလုပ်သမားများသည် ကနေ့ထက်တိုင် ဘာမျှမဖြစ်ပျက်ခဲ့ဘဲ ကျန်းမာရေး ပကတိကောင်းမွန်နေကြဆဲ ရှိနေကြခြင်းတည်း။ သူတို့သည် လောဘိကာနာဗွန်ကဲ့သို့ ပထမဦးဆုံး ဝူပေါက်ထဲစ၍ မဝင်ခဲ့မိလေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်သာ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ...

လောဘိကာနာဗွန် အသက်ပေးလျှာသွားခဲ့သော ရတနာလိုက်မှာမူ 'ဟိုးဝပ်ကာတာ' နှင့်အတူ အလုပ်သမားများ မျှဝေခံစားသွားနိုင်ခဲ့သည်မှာ 'ပြောမယုံ ကြားဖူးမှသိ' ဆိုသည့်နယ်ပါပင်တည်း။

Ref: T,B week ending 14th October, 1961

ရှောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ မေလ၊ ၁၉၅၅။

နောင်တမလွန်မှ အင်္ဂါပင်

Ghost of the white chief by Allan Pocock

“ သူဟာ သေခြင်းဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကာလ တစ်ခုကို စဉ်းစားမိလေတိုင်း သူ့မှာ အတွေးတစ်ခုပေါ်ပေါ်နေ တယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်ချိန်တစ်ခါဆိုကာ သူ့လိုလူတစ်ယောက် ဇမ္ဗူမှာရှိခဲ့တာကို နောင်လူတွေသိစေချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲဖြစ်ပါ တယ်... ”

သူ့မှာမည် ဂျွန်ရောဘတ်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အာဖရိကတိုင်းရင်း သားတွေကတော့ လူဖြူအကြီးအကဲ (THE WHITE CHIEF) လို့ ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။

ပောက်ရှိုင်းယားပြည်နယ်သား တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ အာဖရိက ထို ၁၈၂၀ပြည့်နှစ်ကတည်းက ရောက်လာခဲ့သူပါ။

'ကာပိုကိုလိုနီ' အရွှေဘက်ခြမ်းမှာ ရှေးရှေးတုန်းက တောရိုင်းမြေ ကြီးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေဟာ တောရိုင်းတွေ ထို ထွင်းခုတ်၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို မောင်းထုတ်နဲ့ အန္တရာယ်မှန် သမျှ ရုပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်ထုတ်ခဲ့ကြတဲ့ အာဂသတ္တိရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ တယ်။

အခု ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့လက်ထက်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်းပိုင် ရွာစားကြီး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့အရှိန်အဝါဟာ အာဖရိကလူမည်းတွေ အပေါ်မှာ အုပ်အုပ်စီးစီးရှိနိုင်အောင်လည်း ရွာကြီးတစ်ရွာ ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အထိ သူ့လက်ထက်ကျမှ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

အခု...

သူ့အသက်ဟာ ဖြတ်သန်းလာတဲ့ ဧရာသက်တမ်းနဲ့အတူ အိုမင်းခြင်းဆိုတဲ့ ကာလအပိုင်းအခြားကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ မကြာမီသော ရက်ပိုင်းကာလမှာ သေခြင်းတရားနဲ့ စခန်းသွားဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်။

သူဟာ သေခြင်းဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကာလတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလေတိုင်း သူ့မှာ အတွေ့တစ်ခုပေါ်ပေါ်နေတယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်ချိန်တစ်ခါဆိုကာ သူ့လိုလူတစ်ယောက် ဇမ္ဗူဗျာရှိခဲ့တာကို နှောင်းလူတွေထိစေချင်တဲ့ဆန္ဒပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျွန်ရောဘတ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့ လူတိုင်းရဲ့ရင်မှာ သွေးပြန်ပြန်ကြွသွားပြီး အားတွေမာန်တွေရှိလာသလို စံစားစရာချင်တယ်။ လူဖြူအကြီးအကဲလို့ သင်းတို့ လူမည်းတွေ သမုတ်ထားကြတဲ့ ဒီလူကြီးဟာ အလုပ်ကိုသေသည်အထိ မနားတမ်းလုပ်တတ်တယ်လို့ပေါ့။

လူတိုင်းမှာ ကိုယ်စီ ချင်ခြင်း ရှိကြသလို ဂျွန်ရောဘတ်ကတော့ လူသာသေပစေ နာမည်တော့ တွင်ကျန်ရစ်ရစေမယ်ဆိုတဲ့ ချင်ခြင်းကိုသာ အာသာအပြင်းဆုံး၊ အမက်မောဆုံးပဲ။

သူ့ဟာ မိသားစုနဲ့ နေထိုင်သူဖြစ်တယ်။ တောင်ပူစာကလေးပေါ်မှာ အိမ်ကြီးရခိုင် ဆောက်လုပ်ထားတယ်။ အိမ်ကြီးရှေ့က အရွက်မြိုင်မြိုင် အပင်ကြီးအောက်မှာ သစ်ငှက်တိုတုံးလေးနဲ့ထိုင်ပြီး ဆေးတံနဲ့ ညနေတိုင်း ထိုင်စဉ်းစားနေတတ်တာ အလေ့အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူ့စဉ်းစားတဲ့အထဲမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ကာလက ဘဝအကြောင်းတွေလည်း ပါသလို၊ ရောက်မလာသေးတဲ့ အချိန်အခါတစ်ခုအတွက်လည်း ပါပါနေတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့နာမည်ကမ္မည်းတင်ကျန် သွားရမယ့်ကိစ္စ။

ဒီလိုနဲ့ပေါ့။ သူ့မိသားစုကို မြို့တက်မယ့်အကြောင်း၊ တစ်ဝတ်လောက် ကြာချင်ကြာမယ့်အကြောင်းပြောပြီး ပြုန်းစားကြီးထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုထွက်လာရာမှာ ခရီးထွက်တာနဲ့တောင် မထူဘူး။ သတ္တလတ်ဦးတုပ်ဟောင်းကြီးဆောင်း၊ လည်ပင်းကြယ်သီးမတပ်တဲ့ အလုပ်သမား ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီကြီးဝတ်၊ ဘောင်းဘီကလည်းဆင်တူ ခြေမြင့်အညှီရောင်း ဓမ္မာတွယ်ခံ လယ်ယာပိနပ်ကြီးစီးပြီး သူ့ထိုင်နေကျ သစ်ငှက်တိုတုံးလေးတို့တောင်မချန်ဘဲ တစ်ပါတည်းယူပြီး ထွက်လာခဲ့တာကလား။

သူ့ပုံစံက အစီအစဉ်မရှိဘဲ စိတ်ရှူးပေါက်သလို ထထွက်လာတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

ဘာအတွက် မြို့တက်မယ်ဆိုတာကို သူ့ဇနီးကို ပြောမပြဘူး။ သူ့သားကြီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မပြောခဲ့ဘူး။ တစ်ခုခု ထူးဆန်းမှုရှိနေတာတော့ သူတို့တွေးမိလိုက်တယ်။

စကတည်းကလည်း အိမ်ဦးအရှင်သခင်ကို ရိုက်ဖျိုးပျပ်ဝပ်ခဲ့တာ ဆိုတော့ ဂျွန်ရောဘတ် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား ဘယ်သူမျှ မေးရုံ၊ စူးစမ်းရုံတာမှ မဟုတ်ခဲ့တာဘဲ။

ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ဂျွန်ရောဘတ် ပြန်ရောက်လာတယ်။ သွားတုန်းက အဝတ်အစားပုံစံအတိုင်းပဲ။ ပြန်လာတော့ မောပန်းတဲ့ကြားတ ပီတီပြာလာတဲ့မျက်နှာကို မြင်ရခဲ့တယ်။ တစ်ခုခုအောင်ပွဲခံခဲ့သလိုမျိုး။

နောက်တစ်လလောက်လည်း ကြာပါလေရော...

ဂျွန်ရောဘတ်ဟာ သူ့တပည့် လက်အောက်ငယ်သားတွေဖြစ်တဲ့ လူမည်းတိုင်းရင်းသားတွေကို ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောတယ်။

“ဒီညနေဆိုက်မယ့် မီးရထားမှာ ငါမြို့က မှာထားတဲ့ သေတ္တာ

ကြီးတစ်လုံး ပါလာလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ နားလှည်းပြင်ပြီး သွားသယ်ဖို့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြရမယ်။”

ညနေရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တိုင်းရင်းသား လူမည်းလေးယောက်နဲ့ နားလှည်းယာဉ်စီးပြီး ဘူတာရုံထွက်ခဲ့တယ်။ လူအင်အားပါတာတောင် မနည်းမယူရတယ်။ ရွာထဲသယ်လာတော့တစ်ခါ၊ ကျောက်လှေကားကနေ တစ်ဆင့် ဟိုးအမြင့်က သို့လှောင်ခန်းထဲကိုရောက်အောင် လူဆယ့်နှစ် ယောက်လုပ်အားနဲ့ မနည်းသယ်ယူရပြန်တယ်။

သူမိန်းမကော၊ သားတွေပါ အဘိုးကြီးရဲ့အပြုအမူကို နားမလည် နိုင်ကြဘူး။ မေးလည်းမမေးဝံ့ကြဘူး။

အဘိုးကြီးဟာ သေတ္တာကြီးသွင်းပြီးတာနဲ့ အထဲက တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာပြန်ဘူး။ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေတာတော့အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောမှ သိရမယ့်အဖြစ်မျိုး။

အထဲက ထွက်လာပြီးနောက် သို့လှောင်တံခါးကြီးကို သော့ ခလောက် ပိတ်ခတ်လိုက်တယ်။

ညရောက်တဲ့အချိန် မုန်တိုင်းမီးမုန်အိမ် အလင်းရောင်အောက် မှာ ဝိုင်းပို့မိတဲ့အခါ သူမိသားစုကို ပဟေဠိဆန်ဆန်ပြောတယ်။

“မင်းတို့တစ်တွေ ငါသေသွားမှပဲ သို့လှောင်ခန်းထဲက သေတ္တာ ကြီး ဖွင့်ကြည့်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီအတွင်း ရှေ့နေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ငါ့သေတမ်း စာထဲမှာ ဖြည့်စွက်ချက်တွေ ထပ်ဖြည့်ရဦးမယ်။”

ဒီသတင်းလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ဘယ်လိုကဘယ်လို ပေါက်ကြားသွား တယ် မသိရဘူး။ ရွာတစ်ရွာလုံး ပျံ့သွားတယ်။

အဘိုးကြီး ဂျွန်ရောဘတ် အနိစ္စရောက်ခင် တစ်လလောက်အလို

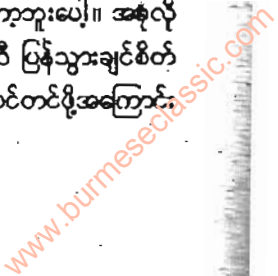
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ လူမည်းသုံးယောက် လယ်မြေမှာ အခစားဝင်ဖို့ အလုပ်လာတောင်းပါတယ်။ သူတို့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သနားမိ တာနဲ့ ခန့်လိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့မှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ပါလာတယ်။

သူတို့ဆိုတာ ဇာဂါလန်(လူမည်းဘာသာ လင်းတ)ဆိုတဲ့လူရယ် ဂျင်းမိရယ်၊ အိဆာရယ်။

ဂျီဟန်နက်စ်ဘတ်အနားမှာရှိနေတဲ့ ရွှေမိုင်းတွင်းတစ်ခုမှာ နှစ်နှစ် နီးပါး အခစားဝင်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ သုံးယောက်ပဲဖြစ်တယ်။ သားတွေ၊ မယား တွေထားခဲ့ပြီး အဝေးမှာ ငွေရှာထွက်လာတဲ့ သဘောမျိုးပါ။ နှစ်နှစ် လောက်ကြာမှပဲ တော်တော်စုဆောင်းမိတာနဲ့ မိုင်းတွင်းကထွက်ပြီး မိမိတို့ ရွာကိုပြန်ဖို့ ရထားနဲ့ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့တစ်ခါ ရထားကဆင်းပြီး ရိုးပြတ်တောတွင်းကြီးထဲကနေ သူတို့သုံးယောက်ဖြတ်လာခဲ့တယ်။

ဂျွန်ရောဘတ်တို့ရွာနဲ့ ငါးမိုင်လောက်အကွာက ကွင်းကြီးကနေ အဖြတ်မှာပဲ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျဖို့ အကြောင်းပေါ်လာတယ်။ လုံတံကိုယ်စီ ကိုယ်စီ၊ သေနတ်ကိုယ်စီကိုယ်စီနဲ့ အဝတ်စုတ်တွေပုံး၊ ရုပ်မျက်ပြီး ဘွား ခနဲပေါ်လာကြတဲ့ ဓားပြအုပ်စုပဲဖြစ်တယ်။ လမ်းကြောင်းမှာ ပိတ်ဆို့ ရပ်တန့်ပြီး သူတို့သုံးယောက် လက်ထဲက ပါသမျှငွေတွေကို တောင်းခံခဲ့ တာပဲဖြစ်တယ်။ လက်နက်အင်အားကလည်းပါ၊ လူအင်အားကလည်း သာနေတဲ့အတွက် ဓားပြတွေလက်ထဲ ပါသမျှဗွန်လွတ်လိုက်ရတယ်။

သူတို့အတွက် အိမ်အပြန် မျက်နှာပန်းမလှတော့ဘူးပေါ့။ အနုလို ငွေတွေဆိုးရှုံးသွားတာကြောင့်လည်း မိုင်းတွင်းတွေဆီ ပြန်သွားချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ လယ်မြေပေါ်မှာ သောင်တင်ဖို့အကြောင်း ဆိုက်သွားတယ်။

သူတို့ရောက်ပြီးလို့ တစ်လအကြာမှာပဲ လူဖြူအကြီးအကဲ ဂျွန်
ရောဘတ်ခမျာ မလွန်ဆန်နိုင်သောတရားအရ 'အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စချော
ခဲ့ရတယ်။

မိမိတို့ အရှင်သခင် ရှောင်တခင် အနိစ္စရောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ
ဇာဂါလန်တို့သုံးယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ အရင်ကမရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အကြံ
တစ်ခုပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ
ဒီနေရာမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့မဟုတ်ဘဲ ငွေမရှိတဲ့အတွက် အောင့်အည်း
လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ သဘောပဲဖြစ်တယ်။ မျှော်လင့်နေမယ့် သားမယားတွေ
ဆီ ငွေမြန်မြန်ရနိုင်မှပဲ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား။ သူတို့ခေါင်းထဲကို သူတို့အရှင်
သခင်ရဲ့ သို့လှောင်ခန်းထဲက သေတ္တာကြီးရယ်။ အဲဒါကို ဖောက်ထွင်းဖို့
အကြံရယ် ပေါ်လာတယ်။

သေတ္တာကြီးထဲမှာ ငွေတွေအပြည့်အသိပ်ပါတယ်လို့ ရွာထဲမှာ
သတင်းထွက်နေတာကိုး။ မိမိတို့ လိုအပ်သလောက်ကျုံးပြီး ဣန္ဒြေမပျက်
ပြန်ဖို့ထားဖို့ သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ကြတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ အတိုးကြီး
မိသားစုဟာ ချမ်းသာပြီးသားပဲဖြစ်တယ်။ သေတ္တာထဲက ငွေတွေကို
ထုတ်သုံးဖို့ သတိတောင်ရချင်မှရကြမယ်။ အဝိဇ္ဇာ မစွဲရိယစိတ်တွေ
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့အတွက် အသင့်လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ အကြောင်းကလည်း မျှော်မှန်း
မထူးပါဘဲ အလိုလိုပေါ်လာခဲ့ပြန်တယ်။

ဂျွန်ရောဘတ် နံနက်အနိစ္စရောက်ပြီး နေ့လယ်ဘက်မှာ လယ်
ကွင်းကြီးအပြင် ရွာနီးချုပ်စပ်နားက သင်္ချိုင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြ
တယ်။ ရွာထဲမှာ ဇာဂါလန်တို့ သုံးယောက်ကလွဲပြီး မီးခိုးတိတ်ဖြစ်ခဲ့
ရတယ်။

အသုဘရှင် ကျန်ရစ်သူမိသားစုဟာလည်း ဒီတစ်ညတာကို
ရွာထဲမှာပဲ ကျော်လွန်သွားမယ် ကြားလိုက်ရတယ်။

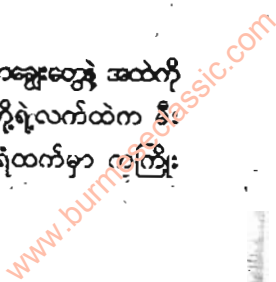
ဇာဂါလန်တို့ဟာ ခေါင်းချင်းရိုက်ထားပြီး ညနေအမှောင်ဆိုင်းချိန်
ရောက်ဖို့ကို အသာစောင့်နေလိုက်ကြတယ်။

သူတို့စောင့်ဆိုင်းနေချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျွန်
ရောဘတ် သေဆုံးပြီးတာနဲ့ နဂိုကထားခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း အမွေထိန်း
ချူနေဟာ စာထဲကဖြည့်စွက်ချက်ကို ဖော်ပြပါတယ်။ သေတ္တာကြီးနဲ့
ဖတ်သက်တဲ့ ဖြည့်စွက်ချက်သာဖြစ်ပြီး ပါရှိတဲ့အမွေပစ္စည်းကြောင့်
သူ့မိသားစုမှာ အံ့အားသင့်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ အခုပဲ အိမ်တိုရောက်တစ်
ခေါက်ပြန်ဖို့ အကြောင်းဆိုက်သွားတယ်။ သားကြီးနှစ်ယောက်သာပဲ
ရွာသားအချို့နဲ့ အမှောင်မပျတပျအချိန်မှာ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဇာဂါလန်ဟာ သံတူးရွင်း၊ သံညပ်တိရိယာတွေနဲ့ အားထုတ်ပြီး
တံခါးပေါ်က သော့ခလောက်ကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပါတယ်။ ဂျင်းမိနဲ့
အိဆာက မီးတိုင်တွေကိုင်ထားရင်း အနားကနေ စိတ်လှုပ်ရှားသလို
စောင့်ခဲ့တယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့လည်း နှလုံးခုန်သံတောင် တဒိတ်ဒိတ်မြည်
သလို ပြိုင်ထူခံစားနေရတယ်။ တံခါးတို့ခနဲမြည်ပြီး ပွင့်သွားတာကိုပဲ
ထူးလောင်လှသလိုလို ခံစားမိတယ်။ အထဲမှာ မှောင်ရိပ်သိုင်းခြုံ
ထားတယ်။

ဇာဂါလန်က သံတူးရွင်းကိရိယာတွေအတူ ဇောချွေးတွေနဲ့ အထဲကို
တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ ဂျင်းမိနဲ့အိဆာတို့ရဲ့လက်ထဲက ဒီ
ရောင်တွေ၊ အရိပ်တွေ လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသလို နံရံထက်မှာ ကြွကြွီး
အသွယ်သွယ် ဆင်မြန်းနေခဲ့တယ်။

ဟော...သေတ္တာကြီး...သေတ္တာကြီး။ မိမိတို့က ကြမ္မာကို တစ်ဖန်ပြန်ကာ ကြည့်သာစေမယ့် သေတ္တာကြီးပါတလား။

ဇာဂါလန်ဟာ လောဘအဆိပ်တုံး မျိုးချထားတဲ့ပုံစံနဲ့ အမြန်ပဲ ချဉ်းကပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ထဲက သံတုံးရွင်းနဲ့ အပေါ်ကသစ် သားပြားကို ကျွဲခနဲ၊ ကျွဲခနဲကလန်ပြီး ဖွင့်နေတယ်။ မဆွဲကတည်းကတစ် ခုံတစ်ယောက် ဖွင့်ထားပြီးသားပုံစံနဲ့ အလွယ်တကူ ဖွင့်ထွက်သွားတယ်။

နောက်တစ်ချပ်ပြီး...တစ်ချပ်။

သစ်သားပြားတွေ ကွာသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ အထဲမှာတွေ့လိုက် ရတာကတော့ စက္ကူပတ်ပါကင်ပိတ်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဇာဂါလန်ဟာ လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်တွေကြောင့် ပစ္စည်းပေါ်မှာ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ စက္ကူပတ်ပါကင်ပိတ်ကြီးကို ကမန်းကတန်း ဆွဲဖယ်မိရက်သား။

ဟင်း...

သူတို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့ ဦးနှောက်ကြောတွေ ဆောင့်ထွက်ပြီး ဖွင့်အန်ကုန်သလား အောက်မေ့လိုက်ရတယ်။

ဇာဂါလန်ဟာ ကြောက်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်မိသွားရက...

“သ...သ...သရ...သရ...”

အနောက်က မီးတိုင်ကိုင်ထားတဲ့ ဂျင်းမိန့်အိဆာတို့လည်း အလင်း ရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ သေတ္တာထဲက မနုဿသတ္တန် အသွင် အလျားကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားရတယ်။

သူတို့ မြင်လိုက်ရတာကတော့...

သူတို့ အရှင်သခင်ကြီး ဂျွန်ရောဘတ်ဟာ ဆေးတံကြီးကို

ထားပြီး သစ်တုံးပေါ်ထိုင်နေရာက သူတို့ကို စူးစူးစားစားကြီး ကြည့်နေတဲ့ ပုံစံပဲဖြစ်တယ်။

အလောင်းကို သယ်ထုတ်သွားတုန်းက သူတို့မျက်လုံးနဲ့ သေချာ တပ်အပ်မြင်လိုက်ပြီးသားပါ။

ထိုင်နေတဲ့ဂျွန်ရောဘတ်ဟာ သွေးဆုတ်နေသလို အသားတွေ ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ကြီး။ အဝတ်အစားတွေ၊ ဦးထုပ်တွေကလည်း နှင်းဆွတ် ထားသလို အဖြူရောင်တလက်လက်။

အရိပ်ပြလျက် ခြောက်လှန့်ခဲ့ပြီထင်။

“အမယ်လေး...သ...သ...သရ...”

ဇာဂါလန် အော်ဟစ်ပြီး တံခါးပေါက်ဘက်ကို အလှူအယက်ပြေး ခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကလည်း ပြိုင်တူလှုပ်ရှားတယ်။

တံခါးပေါက်ကကျဉ်းတော့ သူတို့သုံးယောက် အဝမှာပိတ်ဆို့ပြီး သူ့ထက်ငါ တွန်းထိုးမိတယ်။ အားအသန်ဆုံး ဇာဂါလန်ကပဲ ကျွတ်ထွက် သွားပြီး အရှိန်လွန်သွားရက...

“အား...”

ခြေလှမ်းကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ဟိုး...အမြင့် ခါးပန်းအပျားကနေ တစ်ဆင့် လေထဲပျံပဲသွားပြီး အောက်ဘက်ကျောက်လှေကားအဆင်းထိ ခေါင်းနဲ့ရိုက်ခတ်မိရာက ချက်ချင်းဇက်ကျိုးသွားခဲ့ရပါတယ်။

ဂျင်းမိန့်အိဆာတို့နှစ်ယောက် လှေကားထိပ်အရောက်မှာ အချင်းချင်း ခြေချင်းခွေမိသွားပြီး ဝရုန်းသုန်းကားပဲ ကျောက်လှေကားကနေတစ်ဆင့် တစ်လိမ့်ချင်းကျသွားခဲ့တယ်။ ကိုင်စရာတန်းကလည်း မရှိတော့ အရှိန် သတ်လို့မရခဲ့ဘူး။ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ထပ်ကျရတယ်။

ဒီအခြင်းအရာအားလုံးကို...

ရွာထဲကို ပြန်လာကြတဲ့ ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ကော၊ တိုင်းရင်းသားလူမည်းတွေကော တွေလိုက်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ မီးအိမ်တွေကို ဘယ်သူများဖြစ်မလဲလို့ အနားကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဇာဂါလန်အဖွဲ့ဖြစ်မှန်း သိသွားခဲ့တယ်။

ဇာဂါလန်ကတော့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားပြီး...။ ဂျင်းမိနဲ့အိဆာကတော့ အထိနားမေမယ့် မသေခဲ့ဘူး...။ သူတို့ကို သက်သေအပြစ်ထားပြီး ရဲတိုသွားခေါ်ဖို့ လုပ်ပါတော့တယ်။

ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ သားကြီးနှစ်ယောက်ဟာ သေတမ်းစာထဲပါတဲ့ ဖြည့်စွက်ချက်ကို ရှေ့နေပတ်ပြီးတာနဲ့ သေတ္တာထဲကပါတဲ့ အရာဟာ ဘာဖြစ်မှန်းသိခဲ့ရပါပြီ။

တကယ်တော့...

သူ့ရဲ့ကျော်ကြားမှုတစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းထားချင်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေဟာ သူ့သေမပဲ သူ့ကိုယ်စား အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းကို သူ့အုတ်ဂူပေါ်မှာ ထားရှိဖို့ သေတမ်းစာထဲမှာ ဖြည့်စွက်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။

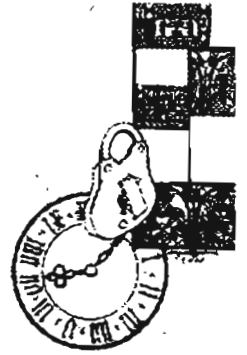
ဖေဖေ မြို့ထဲကို ဆင်းသွားခဲ့တာဟာ အီတလီအကျော်အမော် ယန်းပုညာရှင်တစ်ယောက်ဆီမှာ ဖေဖေအရွယ်အစားနဲ့ တစ်သေမတိမ်းတူညီတဲ့ တျောက်ဆစ်ရုပ်တုလုပ်ပေးဖို့ဆိုတာ အလောင်းမြေကျပြီးမှပဲ သိခဲ့ရပါပြီ။

ကားတိုက်လို့နီအရှေ့ဘက် သင်္ချိုင်းမြေအုတ်ဂူထက်မှာ နောင်အနှစ်တစ်ရာတိုင် တည်မြဲနေမယ့် ဖေဖေရဲ့ကိုယ်ပွားရုပ်တုဟာ အလုပ်သမားထုကြီးရဲ့ရင်ထဲကို တိုးဝင်နေဦးမယ်ဆိုတာကို ယုံနိုင်ခဲ့ပါပြီ...။

ဖေဖေရဲ့ရုပ်တုဟာ ဖေဖေအပေါ် မကောင်းကြံခဲ့တဲ့ ဇာဂါလန်ရဲ့ လိပ်ပြာရော၊ သူ့လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အသွေးအသားခန္ဓာကိုယ်ကိုရော ပဲ့ခြေလှယူခဲ့ပြီဆိုတာ နောင်တမလွန်ကနေ ဖေဖေသိနိုင်လောက်ပါပြီ။ ။

REF : WIDE WORLD -1961, JUNE

လွှဲပြောင်းဆန်းကြယ်စေရန် ၁၉၉၆

ယုံလောက်သောထူးဆန်းမှု

Amiracle is arranged by Jack Webb

■ ယင်းအရပ်သည်.. ရောဂါတကယ်ရှိသည်ဟု ယူဆရသူကိုသာ ဆုတောင်းရုံနှင့် ပျောက်ကင်းပေးနိုင်ပြီ..

ရောဂါမရှိသူတစ်ယောက်က ရှိနေဟန်ဆောင် လျက် ရောက်လာပါက တကယ့်ဝေဒနာရှင်ဘဝရောက်အောင် တစ်ဖက်မှ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်သော သတ္တိတန်ခိုးထူးတွေများ ရှိနေသည်အလား..

ပမာအားဖြင့် ပြောရမူ...

သည်အရေးအခင်းမှာ ပေါလ်မဲလ်ကာ နှင့်ကျွန်တော် ငွေနှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ဖြစ်ကြသည့် ပွဲတစ်မျိုးဆိုက မှားအံ့မထင်။ ငွေဆို၍ နည်းနည်းပါးပါးမျှသော ပမာဏတော့မဟုတ်။ ဒေါ်လာသန်းချီနီးပါးဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော အသက် အာမခံကုမ္ပဏီမှ အသက်ပေါင်ကို ယဉ်ကျေးသောနည်းလမ်းဖြင့် လက် တစ်လုံးခြား လှည့်ထုတ်သွားသည့်ပွဲပါပေ။ ပေါလ်မဲလ်ကာ လိမ်လည် ထုတ်ယူမှန်း သိရှိသည်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရယ်သာ။ ဟန် ဆောင်ပရိယာယ် ကောင်းလွန်းသည်။ တရားခွင်ကပင် ငွေထုတ်ယူခွင့် ပြုရန် အမိန့်ချလိုက်သည်အထိပါပင်။ ကျွန်တော့်ဘက်မှ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် အထောက်အထား မပြုနိုင်သလို၊ ပတ်သက်သူများကလည်း ကျွန်တော့်အဆိုပြုချက်ကို တစ်ယောက်မျှ လက်သင့်မခံနိုင်သည့်သဖွယ် သိသိကြီးနှင့်ပင် ကုမ္ပဏီမှငွေများ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသည်။

သေကောင်ပေါင်းလဲ လူမမာဟန်ဖြင့် ငွေများထုတ်ယူသွားပြီး ခြေထောက်ကြောင့် မိန်းမဘဝကလေးကိုပါ ကျောခင်းဘဝကနေ ယူသွားခဲ့ပြန် သလဲ။ ထိုခိုခိုအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ ချစ်လှလှလဲကားအား ယူလောကမှာ ကြာကြာနေခွင့် မရှိရတော့မည် အပြစ် ထင်မှတ်ရာမှ အမဲဖမ်းခံမှန်း ကျွန်တော်နားလည်သည်။ အကျစ်သမားသွေးအကြားမှာ ဒိုးဒိုးဒန်ဒန်လုပ်၍ သီချင်းဆိုနေသော မိန်းမခေါင်းမျိုးဖြစ်သည်။

သို့နှင့်အမျှ...

ကျားသတ္တဝါတစ်ဦးအတွက် တပ်မက်ဖွယ် အရည်အချင်းများကို ထိန်းမက်ယဉ်ဆီမှာ ပြည့်ဝနေမည်မှာ အထူးတင်ပြဖို့မလို။ နာမည်မှာ ဝေးဖရားနီး ဖြစ်ပါ၏။ ရှည်သွယ်သော ခြေတံပိုင်ရှင်။ အရပ်ကမြင့်မား သည်။ ဆယ်စီးခေါ်လဲခေါ် ကလေးအရုပ်မလေး၏ မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ် သည့် ကလေး ခြေတံပြစ်ကင်းမျက်နှာမျိုး။ မျက်ဆန်များက ကြည်ကြည် ပြာပြာပေးနှင့် ဟောမန်ကာလ၊ ဆောင်းအခါသမယ ကောင်းကင်ယံက ဝိသိသ္မာတင်စင်သော အရောင်မျိုးပမာ အလားပါ။ ကျားသတ္တဝါအဖို့ ကြည့်ပါလော့ကလေး။ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ ရွေးချယ်ပုံဖော်ထားသော မိန်းမမျိုးတို့မှ ယင်းဂေးဖရန်းစံ မပါဝင်သည်မှာ အမှန်ပင်။

ယင်းစိတ်ကားက လူပါးဖြစ်သည်။ သူ့ရွယ်စူးထားသည့် ယင်း မိန်းမခေါင်း ဟောင်းရင်ဆိုင်စဉ် ကာလတစ်လျှောက်မှာ လူပုံကြားသို့ပင် အချိန်မထင်စေခဲ့ပါ။ တရားစီရင်ချက်ချမည့် ဂျူရီများဘက်မှ သူ့အပေါ် နှိပ်စက်ထားသော သေချက်ရောက်စေချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဆိုရပါမူ...

သူ့ကိုယ်တိုင်ကပါ ရှေ့နေများ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန်

အလှန်ပြောဆိုနေကြစဉ် တစ်ချိန်လုံး ရုံးခွင်ထဲမှာ ရှိမနေပြစ်ပါ။ သူ့ကိုယ် စား သူ့ဘက်မှ တိုက်ပွဲဝင်မည့်ရှေ့နေများ၊ ဆရာဝန်များကသာ ဆိုသွား၊ ပြောသွားကြသည်။ ပြီးတော့လောက်မှ တရားခွင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ လူနာထမ်းစင်ထက်မှာ ပက်လက်ကြီးနှင့် ထမ်းစင်မသမားများနှင့်အတူ ရောက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ထိခိုက်ဒဏ်ရာပြင်းပြနေပုံကို သက်သေ လာပြသည့်သဘော။

သည်အချိန်လောက်မှာ...

သူ့ရှေ့နေက သည်နှယ်ကြေးကြော်နေပေလိမ့်မည်။

“ရုံးခွင်ထဲမှာ ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ဂျူရီလူကြီးမင်းများနှင့်တကွ ဝက်သရေရှိ လူထုစည်ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ။ အခု ကျွန်တော် ရှေ့နေ အဖြစ် အကျိုးတော်ဆောင်နေရတဲ့ တရားလိုပေါလ်မဲလ်ကာရဲ့ ဆိုးရွား တဲ့အခြေအနေကို အားလုံးမြင်နေကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တကယ်တော့ အခုလို ထိထိခိုက်ခိုက် မရှိစဉ်တုန်းက ပေါလ်မဲလ်ကာရဲ့ ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးဟာ အကောင်းပကတိအတိုင်းပါပဲ။ သာမန်လူကောင်း တော့လိုပဲ ခြေကိုပဲအားကိုးပြီး သွားသွားလာလာလုပ်နိုင်တဲ့ သည်အခွင့် အရေးကြီးဟာ ဆိုတ်သုဉ်းဆုံးရှုံးသွားရပြီးရယ်ကောခင်ဗျာ။ အခုလို ကျောခင်းထားနေရတဲ့ တောင်းကိုတောင် ကျော်လွန်နိုင်တော့မယ် မထင် သူး။ နောင်များမှာ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတောင် မကြွလှမ်းနိုင်တော့မယ့် ဘဝပေးအခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ။ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ သေရတာနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး။ လျော်ကြေးငွေ အပုံကြီးရဦးတော့ ဘယ်လိုမှအစားထိုး မရနိုင်တော့တဲ့ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုကြီးရယ်ပါပဲ”

သည်နှယ်...

တင်ပြချက်မျိုးဖြင့် ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ဂျူရီ

အဖွဲ့၏ သည်းအိမ်နဲ့လုံးကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခြင်း ပြုပေလိမ့်မည် အားလုံးစိတ်ထိခိုက်လောက်စရာ ပြောင်မြောက်သည့် စကားလုံးများ ချည်း အသုံးပြုပေလိမ့်မည်။ လူနာထမ်းစင်ထက် ပက်လက်ကလေး နေသည့် ပေါလ်မဲလ်ကာ စိတ်ထဲက ရယ်ချင်ပက်ကျိ ရှိချင်ရှိနေမည် အကောင်းဆုံး အကယ်ဒမီရှော့တ် အမှုအရာဆင်ယူပြီး လှုပ်တောင် မလှုပ်ရှားနိုင်သည့်ဟန်ပန်ကို ကျွန်တော် အသည်းယားနေသည်။ ရှာ လူကြီးများ ကရုဏာသက်သွားပြီး ကောင်းသည့်ဘက်မှ စီရင်ချက်ချ သာပဲ ကုမ္ပဏီမှလျော်ငွေကို အပုံကြီး သိမ်းပိုက်ခွင့်ရတော့မည်ကို တကယ်တော့...

သည်နယ် အခြေအနေဆိုးဖြစ်ပေါ်သွားအောင် သူ့ကိုယ်သူ ဖန်တီး ခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူက အရောင်းအဝယ်သမားပီပီ ပလက်ဖောင်း ပေါ်မှဖြတ်သန်းခဲ့ရင်း တစ်ဖက်လမ်းသို့ ကူးတော့မည်အလုပ်၊ တစ်ဖက် ပေါက်သွားသော ထရပ်ကားတစ်စီး ကွန်ကရစ်အပေါ် ဘီးချော်လိမ့်မည် ရောက်လာရာမှ သူ့ကိုဝင်တိုက်သွားခဲ့သည်။ သူ့အလန်တကြား အုတ်နီ ကို ခုန်ရှောင်ပြေးကပ်ခဲ့သည့်တိုင် ဒုတ်ဒုတ်ဝင်ကျိုးသွားသည့် အဖြစ်ရ ပါပင်။

တန်သုံးဆယ် ကားကြီးတစ်စင်း၏ တိုက်ခိုက်ချက်က ပြင်းထန် လိမ့်မည်မှာ မည်သူမျှ မကန့်ကွက်နိုင်မည်မလွဲ။ သူ့ကလည်း သည်အခွဲ အလမ်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် နှာပိုင်သွားခဲ့ပါ၏။ သို့စေကာမူ ကျွန်တော် တို့ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ သည်လိုချောက်ချားအောင် လုပ်ပြရုံနှင့် လွယ်လွယ်လက်ခံတတ်သည် မဟုတ်။ ထိခိုက်မှုက အတွက် ထိ နက်ရှိုင်းနေစေဦး။ တကယ် အသက်ပျောက်လောက်ဖွယ် ရှိနေ သေချာအောင် စေ့ငုပြီးမှပင် ယုံကြည်နိုင်လောက်မှ ငွေထုတ်ပေးရရှိမည်။

သားရသည်ငွေကလည်း နည်းနည်းနောနော မဟုတ်တတ်၍ ပိုက်စိပ်တိုက် ဦး နိုင်လုံသည်အထိ စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရသည်ချည်းပင်။

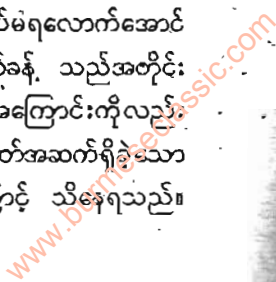
ယခု...။

ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ သရုပ်သကန်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များသာ နှုတ်တော့ဘဲ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အကြောဆိုင်းတော့မည့် သဘော သဏ္ဍာန်ပါ ဖန်တီးထားသည်က မခံရက်နိုင်ဆုံး။

ဆရာဝန်ဆိုသည်ကလည်း စာအုပ်ထဲမှ သင်ကြားဖတ်နားထား သည့်အတိုင်းသာ လူနာပြောသမျှနှင့်ညှိပြီး ရောဂါအပြေရှာကြံသည် သဘောရှိသည်။ အဘယ်မျှ တော်လှန်တတ်မြောက် ကုစားနိုင်သည်ဆိုစေ လူတစ်ယောက်၏ရင်ထဲမှ တကယ့်ခံစားမှု အတိုင်းအတာကိုတော့ တယ်မှာခန့်မှန်းနိုင်မည်နည်း။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင်လည်း အာရုံကြော အပိုင်းကဏ္ဍ ထိခိုက်မှုရှိမရှိတွင်သာ ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်မလွဲ။

'ပေါလ်မဲလ်ကာ' သကောင့်သားကတော့ 'အိုက်တင်' အတော် ပိုင်နိုင်လွန်းလေစွ။ သူ့အနေဖြင့် ဈေးရောင်းသမားလုပ်မည့်အစား ဟောလိ ခုန်ရုပ်ရှင်နယ်မြေတွင် သွားလုပ်ကာမှ ဆုတွေအချိတ်ခံရဦးမည်။ အကောင်းဆုံးသော သရုပ်ဆောင်ကောင်းမှုကြောင့် ရိုက်သမျှဇာတ်ကား ထဲမှာ အကယ်ဒမီ 'အော်စကာ' ဆုချည်း ၁၂ကွမ်းလောက် အချိတ်ခံရ လောက်သည်။

ကြည့်လေ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်မရလောက်အောင် အကြောဆိုင်းနေပြီဆိုပြီး ဆေးရုံဆောင်မှာတစ်ပတ်ခန့် သည်အတိုင်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် နေပြသွားခဲ့သည်။ သည်အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနှင့် လျှို့ဝှက်အချိတ်အဆက်ရှိခဲ့သော သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး၏ သတင်းဆက်နွယ်မှုကြောင့် သိနေရသည်။

သူမှာပြုဆရာမက အခါမလုပ်ဆိုသလို အကဲဖမ်းတိုင်းလည်း ပေါလဲမဲလဲ ကာက အကင်းပါး၏။ အကြောဆိုင်းသည့်သမ္ဗယ်သာ သရုပ်ဆောင်ပြ သွားခဲ့သည်ချည်း။ ကိုင်း...လူတစ်ယောက်မျှမရှိချိန် လျှို့ဝှက်ကင်မရာ တပ်၍ အလစ်ခိုးရိုက်ထားဦး၊ တီဗီဖန်သားမှတစ်ဆင့် ချောင်းကြည့်နေဦး ပေါလဲမဲလဲကာ၏ လည်ပင်းနုကြာကော၊ ခြေထောက်ပါ ဖြုတ်တစ်ကိုက် စာပင် လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မမြင်ရတာပင် ကြည့်တော့။

သို့သော်...

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာမူ သူ့ကို လိမ်လည်သူအဖြစ်နှင့်သာ စိတ် ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှာ ဟာကွက်တစ်ကွက်တလေရှိ သည်ကိုပင် မမြင်ရပါဘဲလျက် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ဘာကြောင့်စိတ်စနိုး စနောင့်ရှိနေသည်ကို မိမိဘာသာမဝေခွဲနိုင်။ ငွေများတစ်ပြွေတစ်ပိုက်ခံစား ရတော့မည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ထမ်းစင်ပေါ်က သူ့အဖြစ်ကို ပင် မျှော်ရှင်နေကြောင်း ထွင်းဖောက်မြင်မိသလိုရှိသည်။ မျက်နှာမှာတော့ ကြည့်နူးရိပ် တစ်စွန်းတစ်စမျှပင်မထင်။ နှုတ်ခမ်းလွှာများပေါ်မှာလည်း အပြုံးမပေါ်။ သည်မျှ ဟန်ဆောင်ပြောင်မြောက်လှသည်ကလား။

ကျွန်တော်၏ ပေါလဲမဲလဲကာအပေါ် သင်္ကာယနဂါးနှင့် စပ်လျဉ်း ၍ ဒေါက်တာလာကတ်စတာကို ရင်ပွင့်မိသောအခါ...

“ခက်တယ်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ရဲ့အားနည်းချက်၊ လစ် ဟာချက်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့သားပါ။ ယခု သူ့ဘက်က ခိုင်လုံနေတာဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

ဒေါက်တာအနေဖြင့် ပေါလဲမဲလဲကာတစ်ယောက် တစ်သက်လုံး သည်ပုံစံဖြင့် နေသွားမသွားကို ရုံးခွင်မှာ တင်မပြနိုင်တာကိုဘဲ အလျှော့ ပေးရမည့်သဖွယ်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ပေါလဲမဲလဲကာအား လူနာတစ်ယောက်အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ လူသားတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနှင့် တောက်လှမ်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ် သူ့အနေအထားအရ ငွေပုံခြီး ရယူချင်လောက်အောင် နှမ်းပါးနေနိုင်သည်။ အိမ်ကျည်းကျည်း၊ အောက် ဆွေးဆွေးကားနှင့် ဘဏ်ထဲအပ်နှံငွေမရှိ၊ အကြွေးပတ်လည်ပိုင်းနေသော် ဈေးရောင်းသမားဘဝကနေတစ်ဆင့် နေချင်ငွေပုံကြီးပေါ်ရောက်တော့ မည့် သူ့အခြေအနေတွင် သတိလက်လွှက်ရှိလာနိုင်သည်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်စောင့်ဖမ်းပြီး တရားရုံးတွင် တင်ပြသွားနိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။

ပေါလဲမဲလဲကာသည် သည်နှယ်အခြေအနေ ပေးချက်ပီလံ အိုအေစစ် ညကလပ်သို့ အခြေအနေပေးတိုင်း စည်းစိမ်သွားခံစားကာတိ ကြောင်း သတင်းရသည်။ ထိုစဉ်ကပင် နိုက်ကလပ်မတ် ဝေးဒရန်စ်နှင့် ရင်းနှီးမှုရထားသည်ကော။

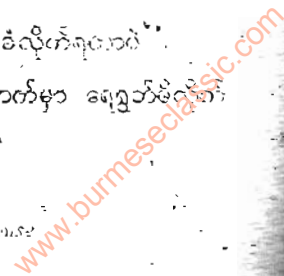
သည်လို မိန်းမအမျိုးအစားသည် ပေါလဲမဲလဲကာတွင် ချမ်းသာ လာတော့မည့် သတင်းရရှိက အဘယ်မှာငြိမ်နေသိမ့်ပည့်နည်း။

မည်သို့ဆိုစေ။

ပေါလဲမဲလဲကာသည် ထမ်းစင်ပေါ်က ပက်လက်ဘဝနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအပေါ် အနိုင်ယူပြသွားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ ပေါင်း တစ်သိန်းရှစ်သောင်းတိတိကို လျော်ကြေးငွေအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခွင့် ရသွားဖြစ်သည်။

“အဲဒါ သက်သက်မဲ့ ဇွားပြ အတိုက်ခံလိုက်ရတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ၏ သူ့ငွေးရှေ့မှောက်မှာ ရေရွတ်မိလိုက် သည့် ကျွန်တော့်စကားလုံးများ။ သူ့ငွေးက...

“တို့များဘက်ကမှ မတတ်နိုင်တော့တာပဲဟာ။ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး... ရိုဂျန်။ မင်းမှာ ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိနေသေးလဲ”

“ဒီလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အကွက်ရိုက်သွားတဲ့ ပေါလ်မဲလ်ကာရဲ့ နောက်ကနေ တစ်ချိန်လုံး ခြေရာကောက်ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ငွေကြေးချမ်းသာလာတဲ့ လူမမာတစ်ယောက်ရဲ့ တက်ကြွပုံဟာ ဘယ်အခြေအနေအထိ ထူးခြားချက်ပြလာမှာလဲ ဆိုတာကိုပါ”

သည်လိုနှင့်ပင်...

ပေါလ်မဲလ်ကာ အလျော်ရသွားပြီး သိပ်မကြာ။ အိုအေစစ်မှ ညဲကလပ်မယ် ဂေးဖရန်းစ် အလုပ်ထွက်သွားသည့်သတင်း ကြားလိုက်ရသည်။ အကြောင်းကတော့ ပေါလ်မဲလ်ကာအား ပြုစုရမည့် သူနာပြုတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ယူဖို့ အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ငွေနဲ့ရလိုက်သည်ကြောင့်သာ ပြေးကပ်ခဲ့သည့်သဘောမျိုး။ ပေါလ်မဲလ်ကာက သတိတရားအပေါ် အစဉ်မပြတ်လုပ်သူဖြစ်ချေသည်။ ပီပီရီရီ သရုပ်ဆောင်ထားတုန်း အပြင်အပမာ ဘယ်လိုစစ်ဆေးမှုကိုမျှမမှု။ သူ့အသည်းစွဲ ဂေးဖရန်းစ်ကိုသာ အနီးကပ်ပြုစုခွင့်ပေးထားသည်။ လစ်ကွက်ဟာကွက်တစ်ရပ်ရပ်ကြောင့် ငွေတွေပြန်သိမ်းပိုက်သွားမှာကို စိုးရိမ်စိတ်ရှိထားဟန်။

ကျွန်တော်တစ်ခေါက်တော့ သူ့နေအိမ်အသစ်ဆီ အကဲခတ်ဖို့ ရောက်သွားသည်။ ဂေးက ခုတင်ပေါ်မှာ သူ့အား အစ်ကိုမိတ်ဆွေ ရောက်နေသည်ဟု သတင်းပေးသွားသည်။ ဝင်လာသူ ကျွန်တော့်အား ခေါင်းအုံးပေါ်မှပင် မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ပြီး...

“အဲဒါ ငါ့မိတ်ဆွေ မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ဆက်တည်း...

“ဆိုစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်လာတဲ့ကိစ္စက”

“ခင်ဗျား ငွေတွေကို ဘယ်လိုများ သုံးစွဲနေသလဲလို့ သိချင်တဲ့ သဘောသက်သက်ဆိုပါတော့။ စာရေးဆရာ ရစ်လ်လီသာစင် ခင်ဗျားကို တွေ့သွားရင် သူ့ရဲ့ ယုံရင်ယုံ၊ မယုံရင်နေ စာအုပ်မှာ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆွေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတဲ့လူမမာ မိန်းမချောချောရလိုက်တဲ့ ထူးဆန်းပွယ်အကြောင်းကို ရေးချင်ရေးမှာမလွဲဘူး”

“ဪ... ခင်ဗျားက အနံ့ခံဆွေးတစ်ကောင်လို့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ လူပဲကိုး။ ကျွန်တော်ရထိုက်တဲ့ငွေတွေကို မတရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ရတယ်လို့ ယူဆထားတဲ့သဘောနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ... သိပ်မှန်တဲ့စကားပဲ”

“ငွေတွေ ကျုပ်လက်ထဲရောက်သွားတဲ့နောက် ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုနည်းလမ်းသုံးပြီး ပြန်ရအောင်ကြံနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“သူနာပြု အသောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဂေးဖရန်းစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အကြောဆိုင်းချင်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ လူမမာရဲ့ မယားတစ်ယောက်ပါလို့ ရုံးခွင်မှာ သက်ဆိုင်နိုင်လုံလုံနဲ့ ပြလိုက်ရင်ကော ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါလောက် ထောက်ပြရုံနဲ့တော့ မခိုင်လုံသေးပါဘူး”

“ဒါထက်မကတဲ့ အထောက်အထားတွေရအောင် ခင်ဗျားနောက်ကနေ အရိပ်လို လိုက်ချောင်းဦးမယ် ပေါလ်။ မိန်းမချောချောရထားတဲ့ ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော့်နောက်ပါးမှ ဂေးဖရန်းစ်၏ ငြူစောင်းမသံ ခပ်တိုးတိုး

ကြားလိုက်ရသလိုရှိသည်။

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဆက်ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။။

“ဒီမယ် မဲလ်ကာ။ ဒီလို ဟန်ဆောင်ထားရတဲ့ ဘဝခုကုန် ခံစားချက် မပြည့်စုံတဲ့ကြားထဲမှာ ခင်ဗျားကြာကြာ မကျင့်လည်ပါဘူး။ ဥစ္စာလို အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးအောက်မှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အမြဲတမ်း အောင်နေဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာပါ။ အထူးသဖြင့် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းနေတဲ့ အလှပိုင်ရှင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မယားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘဲ အတူနေ သွားဖို့ဆိုတာ ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ပြင်ပကမ္ဘာက လျှပ်စစ်အလင်း ရောင်ဇံတွအောက်မှာ ငွေအလဲအလှယ်လုပ်ပြီး ပျော်ပါးနိုင်တဲ့အရာတွေ အများကြီး။ ခင်ဗျား ခပ်ကြာကြာ အဆက်ဖြတ်ထားနိုင်ပါ့မလား။ ခင်ဗျား ဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဟန်ဆောင်ရပ်ပုံလွှာအစွပ်အောက်က ဒေါင် ဒေါင်မြည် ကျန်းမာနေတဲ့လူ။ ငွေအပုံကြီးပိုက်ထားတဲ့လူ။ ပျော်လို့ပါးလို့ ကျန်းမာနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သောကအကျဉ်းသမားဘဝနဲ့ အသက် ထက်ဆုံး ဘယ်နေသွားနိုင်ပါ့မလဲလေ။ ခင်ဗျားရဲ့ အလှပုရားလေးက ကော ခင်ဗျားရဲ့ပယောဂဒဏ်တွေကို ဘယ်ကာလအထိ ခန္တီစပါရမီနဲ့ အောင်အည်းနေနိုင်ပါ့မလား မဲလ်ကာ”

ကျွန်တော်တစ်လုံးချင်းဖြင့် ရှည်ရှည်ကြာကြာ လွှတ်ထုတ်လိုက် သော စကားလုံးများက အရှိုက်တည့်တည့်ကိုမှ ထိမှန်သွားဟန်ရှိသည်။

ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် တောက်လောင်မှုများ မြင် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် ခဏတစ်ဖြုတ်အတွင်းမှာပင် အပြုံးကို လှစ်ပြခဲ့သည်။ အပြုံးက ခပ်ပျော့ပျော့ရယ်လှ။ စဉ်းလဲယုတ်ည့် မှုပါသော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်ဟုသာ ကျွန်တော်နားလည်မိသည်လေ။

သူက ကျွန်တော်နှင့် အသက်အပေါင်ထားစဉ်ကတည်းက သိလာ သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နားမည်ကို တိုက်ရိုက်ရေရွတ်ရာက...

“ရိုဂျန်၊ ကျုပ် ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမှ အသိမပေးဖူးခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ကို ခင်ဗျားကိုဖွင့်ပြောပြပါမယ်။ အဲဒါကတော့ ကျုပ်ကော၊ လေးပရန်းစံ ကော ဒီအရပ်မှာ ကြာကြာမနေတော့ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ခင်ဗျား အခုနက ရေရွတ်ပြခဲ့တဲ့ လျှပ်စစ်အလင်းရောင်တွေ ရနိုင်လောက်မယ့် တစ်နေရာ၊ တစ်ကမ္ဘာကို ပျော်ဖို့ရွှင်ဖို့အတွက် မကြာခင် ထွက်ခွာသွားကြတော့မှာ ပါ”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို...ခင်ဗျားတို့ ဒီအရပ်ကနေ ထွက်သွားကြ မယ်။ ခင်ဗျား အခုလိုပုံစံနဲ့ပဲ ထွက်သွားမှာလား”

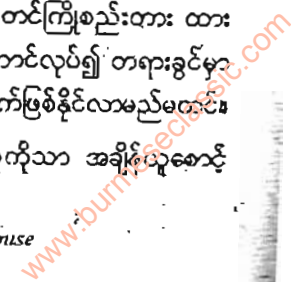
“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး...” သူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး... “ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ကျုပ်အတွက် ကျန်းမာလာဖို့အကြောင်း ရ ကောင်းရလာမယ်လို့ မျှော်လင့်မိတာပါပဲ”

မည်သို့ဆိုစေ။

ပေါလ်မဲလ်ကာခေါင်းထဲမှာ ခန့်မှန်းရခက်သည့် အကြံများရှိနေ ပြီးသား ဖြစ်ပုံရသည်။ ငွေလက်ထဲရောက်လာသည်နှင့် မိန်းမကောက် ကာငင်ကာ ယူလိုက်သော်လည်း သူ့နာပြုဆရာမ ခေါ်ထားသယောင် ဖန်တီးခဲ့သည်မှာ ပေါ်ပေါက်လာမည့်ဘေးကို တင်ကြိုစည်းထား ထား လိုက်သည့်သဘော။ ကျွန်တော်ဘက်မှ ဖော်ကောင်လုပ်၍ တရားခွင်မှာ တင်ပြခဲ့ပြီး ခိုင်ကျည်လုံလောက်သော တိုက်ကွက်ဖြစ်နိုင်လာမည်မတင်။

နောက်ထပ် လစ်ကွက်ဟာကွက်တစ်ခုကိုသာ အချိန်ပူစောင့်

ကြည့်ရတော့မည့် သဘောဖြစ်နေသည်။ ထူးဆန်းသော အကြောင်း တစ်ရပ်ရပ် ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာအံ့ဟု မျှော်လင့်ရတော့မည်သာ။

ကျွန်တော်သည် ပေါလ်မဲလ်ကာနှင့် မျက်ခြေမပြတ်နိုင်သော အစီအစဉ်များဖြင့် အချိန်မလပ် စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေခဲ့သည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်းပင် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအခါ ရွှေပြောင်း ကြတော့မည့် ပေါလ်မဲလ်ကာတို့ ဇနီးမောင်နှံအား အသင့်ဖြစ်အနေအထား ဖြင့် တွေ့လာခဲ့ရသည်။ ကြီးမားသော သေတ္တာနှစ်ခု အဝတ်ထည့်သည့် ဆွဲအိတ်များက တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိသည်။ အထဲမှာ ဘယ်လောက်အဖိုးတန် ငွေတွေ ပါဝင်မည်မသိ။ အပြည့်အမောက်ပါပင်။

ဇားဖရန်းစ်ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကပင် တန်ဖိုးမနည်းလှ။

အားလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့၏ကုမ္ပဏီမှ တစ်ပတ်ရိုက်ယူထားသည့် ငွေများဖြင့်သာ ဝယ်ယူထားခဲ့ပုံမျိုး။

အထူးစပါယ်ရှယ် လူနာတင်တတ်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။ လူနှစ် ယောက်က ပေါလ်မဲလ်ကာကို တင်ဆောင်ဖို့ အရန်သင့်စောင့်နေသည့် သဖွယ်ရှိသည်။

သကောင့်သားကတော့ ဓမ္မရာအိမ်ကြီးပေါ်မှာ လဲလျောင်းသည့် အနေအထား။

ကျွန်တော်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် နှုတ်ခမ်းကော၊ မျက်လုံး များပါ ပြုံးလက်သွားကြသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ခွဲခွာရမည့်နေ့မို့လား မသိ။ အပြုံးတချို့ရည်လှသည်။

“ကျုပ်ခရီးထွက်တော့မှာမို့ နှုတ်ဆက်ရအောင် လာတာသား ရှိဂျန်”

“ခင်ဗျားသတင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြားလိုက်ရလို့ပါ။”

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ရယ်လို့ ခင်ဗျားထင်မထားခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီမှာရှိဂျန် ကျုပ်ဆိုတဲ့လူ ဟာ တစ်ပတ်တစ်ခါဝတ်ပြုဖို့ ချာချ်ကို မှန်မှန်မရောက်ခဲ့တာကလွဲလို့ ဘာသာရေးကို ရင်ထဲအသည်းထဲက လေးလေးမြတ်မြတ် ကိုးကွယ်ယုံ ကြည်ခဲ့သူပါ။”

“ခင်ဗျားရောဂါကို ထူးဆန်းတဲ့ကုသနည်းနဲ့ သွားကုမယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ရှိဂျန်။ ကျုပ်ကိုးကွယ်မှုကို ယုံကြည်ခဲ့သူဆိုတော့ ဌာပနာတော်တွေနဲ့ ပြည့်မွမ်းနေတဲ့ ကမ္ဘီရီ သန့်ရှင်းသန့်ရှင်းဂူကို သွားဖို့ ရည်စူးမိတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ရောဂါကုစားဖို့ တန်ခိုးအင်အားတွေ ကိန်းဝပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ် ရှိဂျန်”

ပေါလ်မဲလ်ကာ ပယောဂကုထုံးနည်းမျိုးဖြင့် ဆေးကုသဖို့ ခရီး ထွက်တော့မည့်အကြောင်း ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးလည်း သတင်းရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ပယောဂ ထူးဆန်းနည်းအကြောင်း ရုံးတွင် ပြန်လည်တင်ပြခွင့်မရှိ ငြားလည်း ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ ခရီးစဉ်နောက်သို့ ခြေရာခံ၍ လစ်ကွက်ဟာ ကွက် စောင့်ဖမ်းယူခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် “ဘော့(စ်)” က တာဝန်ပေးထားသည်။

သို့စေကာမူ ...

ကျွန်တော်၏ အလုပ်ရှင် စေစားမှုကြောင့်ရယ်သာ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်၌လည်း သူတို့ အရိပ်အခြေကို တောက်လျှောက်လိုက် ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ သူတို့လင်မယား လိုက်ပါသွား

ကြမည့် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါသွားနိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့သည်အမှန်။

သည့်အတွက်...

ပေါလ်မဲလ်ကာဘက်ကလည်း ကျွန်တော်အပေါ် ငြိုငြင်ခဲ့မည် မထင်ပါ။ ထို့ပြင် ရောဂါကုထွက်မည့် နောက်ဆုံးခရီးစဉ်အထိ အနီးမှာရှိနေသည်ကပင် သူ့အတွက် မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက် တိုးလာသလို ရှိနေ၍ ပိုလို့ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားခဲ့ပုံ။

စင်စစ်...

ကမီရီ သန့်ရှင်းသန့်ရှင်းဂုသည် ကမ္ဘာသီထင်ရှားလှသော ဌာနေအရပ်တစ်ခုကား မဟုတ်ပါလေခဲ။ ပေါလ်မဲလ်ကာနယ် ဟန်ဆောင်ပရိယာယ်နှင့် သရုပ်ဆောင်ထားရသော လူမမာအဖို့ကလည်း ကျော်ကြားသည့်အရပ်အထိ သွားရောက်ပြီး ကုသဖို့ပင် မလိုအပ်ပါ။ ဆေးကုသ၍ ကောင်းမွန်လာသည်ဟု အကြောင်းပြရုံသက်သက်ဖြင့် ခရီးထွက်ခြင်းမျိုး။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်အဆုံးတွင် ထိုသန့်ရှင်းဂုသို့ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် မိုင်ပေါင်းရာချီ သွားရမည့်ကိန်းမျိုး။

လေယာဉ်ကွင်းနှင့် ကူးချည်သန်းချည်ရှိနေသော အငှားလူနာတင်ယာဉ်တစ်စင်းက ပေါလ်မဲလ်ကာတို့ဇနီးမောင်နှံ လေယာဉ်ပေါ်မှသင်းခဲ့ပြီး မကြာမီ လေဆိပ်သို့ရောက်လာသည်။ လူနာထမ်းစင်ဖြင့် ကားပေါ်သို့တင်သည်။ မရွှေချောကေးဖရန်းစ်ကလည်း ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကားထဲမှာပင် ဝင်ထိုင်သည်။

ကျွန်တော်ကမူ ထိုလူနာတင်ယာဉ်နောက်ပါးမှ မျက်ခြည်ခံဖို့

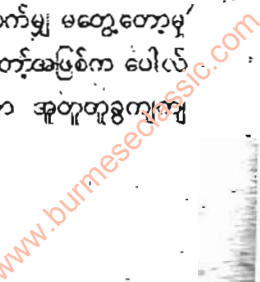
အနီးမှ အငှားယာဉ်တစ်စင်းကို ငှားလိုက်သည်။

မြို့ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကြာသပတေးနေ့၊ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်မှာ ရောက်သွားဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကြားဖူးသော အရပ်များလို ထည့်ထည့်ဝါဝါနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လှသော ဒေသမျိုးမဟုတ်။ ဟိုတယ်လေးတစ်ခုတည်းမှာတော့ လူနာရှင် ဒဏ်ရာအကျိုးအပုံ၊ အချို့အပွင့်များဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်မှာအမှန်။ အယောက် ၅၀မှ ၁၀၀ အတွင်းဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ဂေးပရန်းစ် ကပါ သူ့ခင်ပွန်းနှင့်အတူ ဟန်ဆောင်အမှုဒေရာကောင်းလှသည်။ ဟိုတယ်သို့ဝင်မီ သန့်ရှင်းမြေပေါ်မှာ အရပ်တစ်ရပ်လို ရပ်နေသည်။ ကြည့်စမ်း... အဝတ်အစားကိုပင် ညှိုးငယ်သည့် အရောင်ဖြစ်သော အနက်ရောင်သို့ လဲလှယ်ပြောင်းဝတ်ထားသည်။ ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ ညွှန်ကြားချက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်ရမည်။ အဝတ်အစားများကတော့ ကိုယ်ပေါ်မှ အစိတ်အပိုင်းများကို အရှိအရှိအတိုင်း ပေါ်လွင်စေသလို ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်ရှိနေသည်။ လမ်းလျှောက်လိုက်သည်နှင့်ပင် ယောက်ျားသားများ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည့် အသွဲ့အငင်၊ အလှုပ်အယမ်းများကို အသက်ရှူမေ့မတတ် မြင်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်မှပင်...

သူ့ခင်ပွန်း ငှားထားခဲ့သော ဟိုတယ်အပေါ်ထပ် အခန်းဆီသို့ လှေကားပေါ်မှ တက်ရောက်သွားသည်။ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့တော့မှ ကျွန်တော်မြို့တွင်း လှည့်လည်နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အဖြစ်က ပေါလ်မဲလ်ကာတို့၏ မျက်လှည့်ပြသမျှကို ရှုစားနေသော အတူတူခွဲကျကျ လူတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေသည်။

မြို့လိုသာဆိုနေသည်။ ကမဖီရိုသည် ရွာတစ်ရွာထက်ပင် မကြီးမားချေ။ အဆောက်အအုံ အဟောင်းတွေသာများသည်။ အသစ်ကဟိုတယ်အချို့လောက်သာရှိသည်။ ဆင်းရဲမှုသဘောကို ထင်ဟပ်နေသလိုလို။ တကယ်တော့ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုကို အမှီပြု၍ တည်ထားသော မြို့ကလေးတစ်ခုရယ်မျှသာ။ တောင်ခါးပန်းတစ်ခုဆိုမှာ သင်္ချိုင်းနှင့် အဆက်အစပ်ရှိသော ချာချီဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကို မြင်နေရသည်။ သိပ်ခမ်းခမ်းနားနား၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့် အင်္ဂတေမွမ်းမံထားသည့် ပုံစံမဟုတ်။ နီးစပ်ရာအုတ်ကျောက်များဖြင့် ဂူထွင်းလျက် တည်ရှိဆောက်လုပ်ထားပုံမျိုးပင်။

ကျွန်တော်က တောင်တက်လမ်းကြောင်းမှတစ်ဆင့် အပေါ်သို့ ရှေးရှုလာခဲ့ဖြစ်သည်။ ထမ်းစင်ဖြင့်လူနာများ၊ တွန်းလှည်းဖြင့်လူနာများ၊ ချိုင်းထောက်လူနာများ ဟိုနီးနားတစ်ဝိုက်၊ ဤနီးနားတစ်ဝိုက်ဖြင့် ဝေဒနာကုစားဖို့ ငှဲလင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အနိစ္စရုံ မြင်ကွင်းတွေရယ်သာပင်။ အားလုံးမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရိပ် တစ်စုံတစ်မျှပင် မထင်ဟပ်။ ပေါလ်မဲလ်ကာတစ်ယောက်သာ ဟန်ဆောင်လူမှာ ရယ်ပါ။

တွေးမိလေလေ၊ ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ 'နှပ်ပစ်' ခံရမှုကို ဒေါသထွက်လာလေလေ ကျွန်တော်ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကုမ္ပဏီပေါ်ညာလှိုင်း၍ငွေထုတ်ခဲ့ပြီး အားရရုံသာမက ယခုတစ်ဖန် ဆေးကုစားရန် ရောက်လာသူများအကြားတွင် သူ့ကိုယ်သူ လူမမာအသွင်ဖြင့် ဝင်ရောက်လေဦးမည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ဟန့်တားနိုင်ပါမှ။

တဖြည်းဖြည်း လောကတစ်ဝန်းလုံး မှောင်စပြုလာသည်နှင့် ပယောင်းတိုင်မီးများ အလျှိုအလျှို လင်းလက်လာကြသည်။ ချာချီပေါက်စ

နား လှေကားထစ်ထိပ်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ရှုံနှင့် သေးသေးသွယ်သွယ် အသားမှောင်မှောင် လူသားတစ်ဦး။ သူက လူနာတွေကို ဆုတောင်းပတ္တနာ တန်ဖိုးနည်းဖြင့် ကုသပေးမည့် ဘရာသာ ဖြစ်ချေသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို လူကောင်းပကတိအသွင်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည့်တစ်ခဏ အံ့ဩဟန်ပြုသည်။

“ကျွန်တော် ဆေးကုခံရအောင် လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဘရာသာ။ ဒီနေရာကလေးရဲ့ သတင်းကြားခဲ့မိတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားလို့လာ လေ့လာတာ ပါခင်ဗျာ။ ဒီက စနစ်လေးကို သိပါရစေလား။”

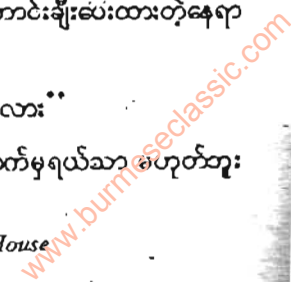
“သားတော်ဆိုလိုတာက လူမမာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကုစားမှုကို လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုရောက်အောင်လာကြတဲ့ ဝေဒနာရှင်တိုင်းဟာ သူတို့မျှော်လင့်ထားတဲ့ ကုသမှုနဲ့ကုသရပ် ပျောက်နိုင်တယ်ဆိုတယ်။ တကယ်ကော ဆုတောင်းမှုပြုတာလား၊ အဲဒီလို ဆုတောင်းတော့ကော ဒဏ်ရာတွေ စင်သွားရောလား။”

“ခါကတော့ လက်တွေ့စောင့်ကြည့်သွားပေးကြွယ်။ ဒီနေရာရောက်ရင်တော့ အမျိုးမျိုးသော နည်းလမ်းအပုံပုံနဲ့ ဘုရားဝတ်ပြုကြရတာ အမှန်ပဲ။ အချို့က ထူးထူးခြားခြား ဆုတောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ကြသေးတယ် သားတော်။ ဒီနေရာဆိုတာ အံ့ဩမှုတွေ ကိန်းဝပ်နေတဲ့၊ မြင့်မြတ်တဲ့မြေပထဝီ တစ်ခုပဲမဟုတ်လား။ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးထားတဲ့နေရာ တစ်ခုရယ်လို့ ပြောလည်းရတယ်။”

“ဆုတောင်းပြည့်နိုင်တဲ့ သဘောမျိုးလား။”

“ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ ဒီနေရာရောက်မှရယ်သာ မဟုတ်ဘူး။”

သားတော်။ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့တမ်းတခြင်းဟာ ညစ်နွမ်းနေတဲ့ဝိညာဉ်ကို စင်ကြယ်စေပါတယ်။ ဝိညာဉ်ငြိမ်းချမ်းမှုရမှ ရောဂါဘယဆိုတာ ပျောက်လွင့်နိုင်မှာ ရယ်ပါ။”

“ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကျတော့ကော”

“ဆယ်ရေး၊ ကိုးရေးလောက်ကို ပျောက်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ဆုတောင်းတိုင်းရနိုင်တယ်လို့ ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ကိုးကွယ်မှုရဲ့ ယုံကြည်မှုအတိုင်းအတာလောက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်မှု ပေးခဲ့တာရယ်ပါ။”

“ဒါပေမဲ့ ဒီမှာကျတော့ ဆုတောင်းရုံနဲ့ ဒဏ်ရာတွေတောင် စင်သွားရအောင် စေစားနိုင်တဲ့ အစွမ်းအင်အားတွေရှိတယ်ဆို ဘာရာသာရဲ့”

“အများအားဖြင့်တော့ မှန်ပါတယ်”

ကျွန်တော် အတန်ကြာအောင်ပင် လူနာများ၏ ကုစားမှုသဘာဝကို ချာချီကျောင်းတွင်ဝင်၍ ထိုင်လေ့လာနေမိခဲ့သည်။ ဖယောင်းတိုင်များ စီတန်းထွန်းထားသည့်ရှေ့ဝယ် ကုန်းကုန်းကွဲကွဲဖြင့် ဆုတောင်းမှုပြုနေကြသော ဒုက္ခိတဝေဒနာရှင်များ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရင်မချီစရာမြင်တွေ့နေရသည်။ တချို့တလေမှာ ချက်ချင်းပျောက်သွားသည့် ဟန်ပန်အမှုအရာများ ထင်ဟပ်ခဲ့သည်အမှန်။

* * * * *

မနက်ဖြန်ဆို။

ပေါလဲခဲလ်ကာ ရောက်လာပေလိမ့်မည်။ သူက ဟန်ဆောင်သမားဆိုတော့ ဘယ်သို့သော ထူးခြားမှုသဘောဆောင်ခဲ့မည်ကို စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မည်ပင်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှထွက်လာပြီး မြို့တွင်းစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝိုင်တစ်ပုလင်း ထိုင်ဖြိုနေလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်သို့လဲလျောင်းမိသောအခါ အိပ်မပျော်နိုင်သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ဆိုးရွားလှသော အတွေးလွန်မှုများဖြင့် အနှိပ်အစက်ခံနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သူတစ်ပါး အမြင့်အမြတ်ထားသော နယ်မြေတစ်ခုတွင် အပြစ်ကြီးကျူးလွန်ရန် ရောက်လာမိသည့်အလား နောင်တစ်တ်ခံစားရသည်။

ကား တကယ်အတိုက်ခံရသည်မှလွဲ၍ ဆေးရုံပေါ်မှာလည်း တကယ့်ထိခိုက်မှုထက် ပိုသရုပ်ဆောင်ပြု ဟော... ရုံးခွင်ထဲက ဓာရားစီရင်မည့်သူများ ရှေ့မှောက်မှာလည်း အမှန်ပင် အကြောဆိုင်သလိုလို ဟန်လုပ်နှင့် ယခုတစ်ဖန် ဆေးကုသမည့် နယ်ပယ်အတွင်းသို့ လိမ်လည်ရန်ရောက်လာသည့် ပေါလဲခဲလ်ကာ၏ လုပ်ရပ်များအပေါ် ခါးခါးသီးသီးခံစားမိသည်။

သူသည် တကယ်ပင် သူတို့၏ ထွတ်အံ့အမွန်အရပ် တစ်ခုအပေါ် ဆက်လက်ဟန်ဆောင်နိုင်ပါ့မည်လား။

ဘာပဲပြောပြော။

ဟန်ပဲဆောင်ဆောင်၊ တကယ်ပဲ ပြန်လည်ကောင်းလာကောင်းလာ သူ့ခြေဖဝါးတွေ ရပ်နိုင်လာခဲ့သည်နှင့် ကျွန်တော့်ဘက်က မညှာ

မတာ တိုက်ခိုက်ရတော့မည်ပင်။ သူ့ဇနီး ဂေးဖရန်းစ်ကိုပါ ကုမ္ပဏီငွေတွေ လိမ်လည်မှုဖြင့် တရားစွဲ၊ ဤငွေများ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့ လုပ်ဆောင် ရတော့မည်ပင်။

ကျွန်တော်သည် ဟိုဟိုဒီဒီ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်စဉ်းစားနေ ရင်းနှင့်ပင် နံနက်နှစ်ချက်တီးလောက်မှာ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

နံနက် ငါးနာရီလောက်မှာ ပျက်ခဲနိုးသည်။ နားတွင်တိုးဝင်လာ သော ဆူဆူညံညံအသံရပ်တွေကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်မှန်းသိလိုက်သည်။ အသံတွေ ဘာကြောင့်ကြားလာရမှန်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ဖြစ် သည်။ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးဝတ်ရုံတော်များ ချာန်ကျောင်းသို့ စီစီ တန်းတန်း ရောက်နေပုံကို ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ လူနာများကလည်း အမျိုးမျိုးသော ပုံစံအတွေ့တွေဖြင့် လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အသံတွေဆူညံနေကြသည်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းအဝတ်အစားကောက်စွပ်ခဲ့ပြီး ထိုလူသိုက် ရှိရာသို့ အမြန်သွားရောက်ခဲ့သည်။

ဟော...

သကောင့်သား ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ လူနာထမ်းစင်ကိုပါ လူအုပ် အကြားမှာ မြင်လိုက်ရသည်ကောလား။ သူတို့ကို ထိုအရပ်နေ လူအချို့က ဝိုင်းဝန်းလျက် ထမ်းစင်ဖြင့် ကူမပေးနေကြသည်။ သူ့ငှားရမ်းထားခဲ့သော ကူလီများဖြစ်မည်ပင်။ ဂေးဖရန်းစ်ဆိုသည့် ဇနီးချောကလေးကတော့ အပါးမှာ အခစားဝင်နေစမြဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ညှိုးချုံးနေသော အဝတ်အစား နက်မှောင်မှောင်ဖြင့် မျက်နှာကို ကွယ်ကာထားလျက်သား။

ပေါလ်မဲလ်ကာ ကျွန်တော့်အား တွေ့မြင်လိုက်သည့် တဒဂ်

“ဥတိမ်မော့နင်း ရှိရန်။ ခင်ဗျားကတော့ ချာချီထဲ ဝတ်ပြုဖို့ပဲလား ဗျ။ ခင်ဗျားမှာ ဒါလောက်ထိ ဘုရားတရားကို ကိုင်းရှိုင်းတတ်မယ်မှန်း ကျုပ်မထင်မိခဲ့ပါဘူး”

“ဟာ... ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့်။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျား လောက်တော့ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတတ်တာပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျားက ဘာတွေဆုတောင်းမယ် ရည်ရွယ်တာလဲ”

“မရည်ရွယ်ပါဘူး။ လေ့လာရုံသဘောပါ”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုတလေ တွေ့ရမယ်လို့ ခင်ဗျား မျှော်လင့်ပြီး ရောက်လာခဲ့တာထင်ပါရဲ့”

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ နောက်ပါးမှတစ်ဆင့် လှေကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ စီတန်းတက်လာခဲ့ကြသည်။ ပေါလ်မဲလ်ကာ ထမ်းစင်ကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားရင်း သူ့အနီးမှ ဇနီးချောလေးကို တာတွတ် တွတ်ဖြင့် တီးတိုးပြောနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နှစ်ယောက် စလုံးကို စိစိညက်ညက် ပြုလုပ်ချင်မိသည်။

သို့သော်...

စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ပေါလ်မဲလ်ကာတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ အနီးကပ် စောင့်လေ့လာဖို့ စိတ်မိန့်ပေးလိုက်ရသည်။

* * * * *

တောင်ကုန်းပေါ် တက်ရောက်လာသည်မှာ နာရီဝက်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်သွားမိစဉ်တွင် ချာချီအတွင်း ပြည့်သွားပြီး အပြင်အဝအထိ လူများလျှံထွက်နေကြသည်။ အထဲမှာ ခေါင်းလောင်းသံများ၊ အမွှေးနံ့သာများ၏ ကြိုင်လှောင်မှုများက ဝေဝေစီ

နေခဲ့သည်။

“မနက်အစောကြီးအတွင်းပဲ ဆေးကုတဲ့အလုပ် စတော့မှာလား”

ကျွန်တော်မေးခွန်းကို ထမ်းစင်မှ ပေါလဲမဲလဲကာက...

“ဒါပေါ့ဗျ။ ဘယ်သူတွေကကော အချိန်ဖြုန်းဖို့အတွက် ဒီနေရာ ရောက်နေကြမှာလဲ။ မြန်မြန်ပျောက်ရင် မြန်မြန်ပြန်ကြရုံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကုနေရင်းနဲ့ အလျဉ်းမပျောက်လို့ကတော့ တစ်ပတ်ဆိုလည်းနေရနေရ၊ တစ်လဆိုလည်းနေရနေရ ရှိလိုက်ကြရုံပဲလေ။ ရောဂါပျောက်ပြီး နဂို အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လို့ကတော့ ကျုပ်နဲ့ဂေးအတွက် ပျော်စရာကမ္ဘာကြီးပေါ့ ရှိဂျန်”

“အင်း...ခင်ဗျားကလည်း ဒီယုံနဲ့မြင်လို့ ဒီအကွက်ရိုက်ပြီး ခုလို ခက်ခဲလှတဲ့နေရာတစ်ခုကို တမင်ရှာဖွေပြီး ရောက်လာတာ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်အမှန်တိုင်း ဝန်ခံပါတယ်။ ဟုတ်တယ် ရှိဂျန်။ ခင်ဗျား ထင်တာ တစ်ခုမှမခံမှားခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် တရားဥပဒေအပေါ် လက်တစ်လုံးခြား ခင်ဗျားလုပ်တာ တွေကို ဝန်ခံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသေးသည်။ တဲ့တိုးကြီး ဝန်ခံနိုင်တော့ လည်း အသက်ရှူကျပ်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်မပြောနိုင်တော့ဟန်ရှိသည်။ ထို့နောက်မှပင် သူ့ဆီမှအသံထွက်ဖြစ်သည်။

“အမှန်ပါပဲ ရှိဂျန်။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တရားရုံးထဲမှာ ဖွင့်မပြောရဲခဲ့ ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့တော့ ဖြောင့်ချက်ပေးပါတယ်။ ကျုပ်ဟန်ဆောင်ပြီး တော့ အကြောဆိုင်းချင်ယောင် ဆောင်ထားခဲ့ရတာပါ”

“ခင်ဗျား လုပ်ရပ်တွေက လူလိမ်လူကောက်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်ပါ

လား။ သူတစ်ပါးရဲ့ပစ္စည်းကို ခိုးယူလိုက်တာနဲ့ကော ဘာထူးသေးလဲ”

သူက နှုတ်ခမ်းကို ဇွတ်အတင်း အပြုံးပန်းအိုးခဲ့ပြီး...

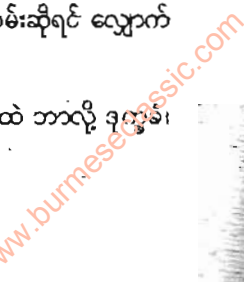
“ကဲပါ...ရှိဂျန်ရယ်။ ဒါတွေကို ဒီနေရာမှာ ပြောမနေပါနဲ့တော့။

ရှိဂျန်တို့ကုမ္ပဏီမှာ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း အများကြီးရှိနေခဲ့တာ။ ကျုပ်ရ လိုက်တဲ့ လျော်ကြေးလေးကြောင့် သံတစ်မူနဲ့လောက် လျော့သွားတာကို များ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်မှာ တကယ်လေဖြတ် ခံစားရသူလို ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ မှတ်တယ်။ အကြောအခြင် တွေ ညောင်းတောင့်သွားခဲ့ရသလို ညဘက်လူခြေ တိတ်ဆိတ်ချိန်လောက် ကျမှပဲ ဆေးရုံထဲမှာ လူအလစ်စောင့်ပြီး လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ပြန်ကျင့်ယူလိုက်ရ တယ်။ အမှုပြီးဆုံးသွားတဲ့အထိ လေဖြတ်မတတ် တကယ်ခံစားပြီး ရင်းနှီး ယူခဲ့ရတာမျိုးရယ်ပါ”

“ဂေးဖရန်းစ်ကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့တော့မှပဲ ခင်ဗျားအကြောတွေ သေနေရာကပြန်လှုပ်ရှားဖို့ အတော်ပဲဖြစ်သွားရတယ် ဆိုပါတော့။ ဟုတ် လား”

“ဂေးက ကျုပ်အတွက် တကယ် မေခလာနတ်သမီးလေး တစ်ပါး ပေါ့။ ကျုပ်မှာ လမ်းလျှောက်ဖို့တောင် ထုံကျဉ်ပြီး မေ့မတတ်ဖြစ်သွားတာ တို့ ဂေးကုလက်ထွဲပြီး ကျင့်ပေးခဲ့တယ်လေ။ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ဖို့၊ ဆံပင်ဖြိုးဖို့ တောင် အားပြတ်နေခဲ့တာကအစ ဂေးပဲ အကူအညီပေးခဲ့ရတယ် ဆိုပါ တော့ ရှိဂျန်။ အခု ကျုပ်ထမ်းစင်ကနေပြီး လျှောက်ပြစ်စမ်းဆိုရင် လျှောက် ပြလိုရနေပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဟောဒီ ထူးဆန်းနယ်မြေထဲ ဘာလို့ ဒုက္ခခံ၊ အပင်ပန်းခံ လာနေရသလဲလို့”

ပေါလ်မဲလ်ကာ မချီတရီ ပြုံးလာခဲ့သည်။

သည်တစ်ခဏစဉ်မှာပင်...

အထဲမှ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလိုက်သံများ အပြိုင်ထွက်လာကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်အတူ ဒုက္ခသည်များ၏ အသံများ။

“ခင်ဗျားဖြေဖို့ ခက်နေရင်လည်း ထားလိုက်ပါတော့ ပေါလ်မဲလ်ကာ။ ကဲ...ကဲ...ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော်သိနေပြီပဲဟာ။ ထမ်းစင်ပေါ်မှာ ဆက်ပြီးလုံးမနေရစ်ပါနဲ့။ ချာချီထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ။ ဝင်လေ့လာကြည့်လိုက်ရအောင်”

အနီးမှ သူ့ဇနီးချောအား တစ်ချက်ပင်ကြည့်ပြီးမှပင်...

“အိုကေ။ ကောင်းသားပဲ။ အခုတလောပုံကို မြင်ရရင် ကျုပ်အပေါ် ခင်ဗျား အံ့အားသင့်ဦးမလား ရဲ့ဂျန်”

ဘာအံ့အားသင့်စရာ လိုမလဲဗျာ။ ခင်ဗျားက ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူဟာပဲဟာ

သို့သော်...

သို့သော်...

ပေါလ်မဲလ်ကာတစ်ယောက် ထမ်းစင်ဆီမှ ရွေ့ရွေ့မျှပင် မထနိုင်ပါလေတော့။

“ကျုပ်...ကျုပ် ထလို့မရတော့ဘူး။ ဘုရားသခင်... ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

* * * * *

ဘာပဲပြောပြော...

ကျွန်တော်နှင့်ပေါလ်မဲလ်ကာတို့၏ ငွေတိုက်ပွဲတွင် သူတကယ် နိုင်ခွင့်ရသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ယခုမှပင် သူ၏ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ တရားနည်းလမ်းကျသွားခဲ့ဖြစ်သည်။

ပေါလ်မဲလ်ကာတစ်ယောက် တကယ်ပင် အကြောဆိုင်းသွားဖြစ်သည့်အတွက် ဂေးဖရန်းစံဆိုသည့် သစ္စာရှင်ချစ်ဇနီးကလေးက အနီးတွင် ဆက်လက်ရပ်တည်ပေးခဲ့မည် ထင်ပါသလား။

ဝေးလေစွ။

ပေါလ်မဲလ်ကာ လုံးလုံးလျားလျား မထနိုင်သည့်ဘဝလည်း ရောက်ပါလေရော...

ငွေများနှင့်အတူ ဘယ်ကမ္ဘာဘယ်ဆီ လွှင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားသည် မသိသည့် ဂေးဖရန်းစံ။

သူတို့လေးတွေက သည့်အတိုင်း၊ သည်သဘာဝအတိုင်းဖြစ်ပါ၏။ သာတော့ စံ၏၊ နာတော့ ပျံ့ကာ အနစ်နာမခံနိုင်သည့် သဘာဝရှိကြသည်ပင်။

စကတည်းကပင်။

အနစ်နာခံရန် ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်မျိုးမှ မဟုတ်လေခဲ့ပေဘဲ။ ကျွန်တော်သည် ပေါလ် ကိုယ်စား ဂေးဆိုသည့် အညာ

မလေးအကြောင်း တွေးမနေတော့ဘဲ ကမဖီရီဆိုသည့် ထွတ်အံ့အမှန်အရပ်မှ ချာချီကျောင်း၏ ဆုမွန်တောင်းတိုင်း ပျောက်ကင်းသွားသော လူနာများအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

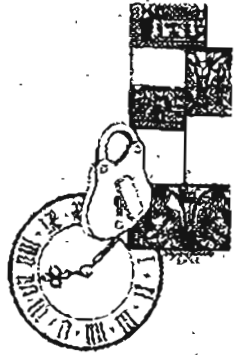

ယင်းအရပ်သည်...

ရောဂါတကယ်ရှိသည်ဟု ယူဆရသူကိုသာ ဆုတောင်းရုံနှင့် ပျောက်ကင်းပေးနိုင်ပြီး...

ရောဂါမရှိသူတစ်ယောက်က ရှိနေဟန်ဆောင်လျက် ရောက်လာ ပါက တကယ့်ဘေးဒဏ်ရှင်ဘဝရောက်အောင် တစ်ဖက်မှ ဆောင်ကြဉ်းပေး နိုင်သော သတ္တိတန်ခိုးထူးတွေများ ရှိနေသည့်အလား ဟူ၍ပင်။ ။

မှခင်းစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၉၇။

ပုဂံလောက တကယ်ရှိသလား

Do you believe in GHOSTS by PHILIP PAUN

“ကျွန်မ မသေသေးပါဘူး။ ကျွန်မကိုကယ်ကြ ပါရှင်။ ကျွန်မမွန်ပြီး တကယ်သေရပါတော့မယ်” ထိုအသံသည် မာရီယိုဘော့ကာဇီနိုတ်မှ တကယ်ကို ချောက်ချားစရာကောင်း အောင် ထွက်လာပါ၏။ တကယ်ခံစားချက်အတိုင်း။ တကယ် ထိတ်လန့်မှုအတိုင်း...

ရှေးလူကြီးသူမတွေ ဆိုဖူးသည်မှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်သည် စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်သည်ဆိုသောစကား။ ယခုဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်အကြောင်းအရာအချို့သည် ဖြစ်နိုင်၏။ မဖြစ်နိုင်၏ဟူ၍ မိမိဘက်မှ အတွေးတည်ဆောက်ယူကြည့်ဖို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ သရဲတစ္ဆေဇာတ်လမ်းတွေ ဖတ်လို့သာ ဖတ်နေကြတာပါ။ ယုံလှတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။”

သည်သို့နယ် ပြောကြသည်။ သည်လိုလူမျိုးတွေအဖို့ အောက်ဖော် ပြပါ ပရလောကအကြောင်း ရှာဖွေစမ်းသပ်သူများ၏ တွေ့ရှိချက်များမှာ စိတ်ဝင်စားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိနိုင်ပါသည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာသေဆုံးခြင်း

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၄ရက် အီတလီနိုင်ငံ၊ ကာမီရီနိုမြို့၌ အသက် ၃၈နှစ်အရွယ်ရှိ မစ္စစ်ရိုစာမီနိုချယ်လီဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာအောင် ခံစားနေရသော နှလုံးရောဂါဝေဒနာဖြင့်

သေဆုံးခြင်းသို့ရောက်လာသည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် မိသားစုရှေ့မှောက်၌ ပင် ကာမီရီနီသင်္ချိုင်းအုတ်ဂူတွင် ဝူသွင်းမြုပ်နှံခြင်းပြုသည်။

ထိုမှ နောင်၁၁နှစ်အကြာ ၁၉၅၀ပြည့်နှစ်အရောက် ကာမီရီနီ တံကွသိုလ်မှ ခန္ဓာဗေဒပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါက်တာစတော့ ပိုလိုနီက နာမ်ပိညာဉ်ပရလောက စမ်းသပ်ပွဲလေးတစ်ခုကို 'မာရီယို ဘော့ကာ' ဆိုသူအား စေစားအားထုတ် ကြည့်လာပါ၏။ ဖြစ်ချင်လာ တော့ လွန်လေပြီးသည့် ဆယ့်တစ်နှစ်ကာလဆီက နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသော ရိုစာမီနီချယ်လီ၏ နာမ်လိပ်ပြာက မာရီယိုဘော့ကာ ၏ခန္ဓာထဲ ဝင်ပူးလာတော့သည်။ ထပ်မံအံ့ဩစရာ ကောင်းလာသည် ကတော့ ကြားလာရသည့် စကားအကြောင်းအရာများပင်။

“ကျွန်မ မသေသေးပါဘူး။ ကျွန်မကိုကယ်ကြပါရှင်။ ကျွန်မမွန်း ပြီး တကယ်သေရပါတော့မယ်” ထိုအသံသည် မာရီယိုဘော့ကာ၏ နှုတ်မှ တကယ်ကို ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် ထွက်လာပါ၏။ တကယ် ခံစားချက်အတိုင်း၊ တကယ့်ထိတ်လန့်မှုအတိုင်း။

သူ့ပညာ တကယ်ထက်မထက် လက်တွေ့မြင်လိုချင်သော ပါမောက္ခဒေါက်တာစတော့ပိုလိုနီသည် ရိုစာမီနီချယ်လီ၏ အုတ်ဂူထဲတွင် ထူးခြားမှုများပြမပြ သိလိုလာသည်နှင့် မဆုတ်မဆိုင်းပင် ကာမီရီနီ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားရောက်သည်။ ထိုသင်္ချိုင်းက တကယ်ပင်ရှိနေသည်။ သို့ဖြင့် ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစုများထံသို့သွား၊ သက်ဆိုင်ရာကိုခွင့်တောင်း၊ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၃ရက်နေ့ တွင် အများပြည်သူနှင့်ဓာတ်ပုံဆရာများ၊ သတင်းထောက်များ၊ ဆရာဝန် ဆရာမများ၊ သက်ဆိုင်ရာဥပဒေဝန်ထမ်းများ ရှေ့မှောက်မှာပင် မစ္စစ် ရိုစာမီနီချယ်လီ၏ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူအား ပြုဖျက်ပိတ်ထုတ်ကြည့်နှင့် လုပ်

ကြသည်ဆိုပါတော့။

အုတ်ဂူထဲက ခေါင်းတလားသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကာလ ကြာလာ သည်နှင့်အမျှ အကောင်အမျိုးမျိုးတို့၏ ဖျက်ဆီးမှုဖြင့် ပေါ်ထွက်လာ သည်။ သို့နှင့်မခြား မစ္စစ်ရိုစာမီနီချယ်လီ၏ အလောင်းသည်ပင် အရိုးစု နှင့် ဂေါက်ဂတ်ရှိနေသည်။ သို့သော် ထူးခြား၍ ကြောက်စရာအတိရှိနေ ခြင်းကတော့မူ ဦးခေါင်းကိုအတင်းထောင်ထားသည့် ပုံစံနှင့်အတူ ဘယ် ဘက်ဆီသို့ ဇက်ကိုးလိမ်နေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ကြီးပါပင်တည်း။ ထို့ပြင် (၁)သွားများဖြင့် ကိုက်ထားပုံရသည့် ဘယ်ဘက်လက်မှ လက် ချောင်းများကပါ ပါးစပ်ထဲဝင်ရောက်နေလျက် လည်ချောင်းအိမ်ထဲ၌ လက်ချောင်းကျိုးများပါ တွေ့နေရသည်။ (၂)လက်ချောင်းများက ဆုပ်ထားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးရယ်။ ထိတ်လန့်တကြား ခံစားလာမိရာမှ တစ်ဆင့် လက်ကိုဆုပ်မိဆုပ်ရာ ဆုပ်လိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်သာ။ ပြီးတော့တစ်ခါ ဒူးခေါင်းများကို ထောင်ထားသည်။ ကွေးထားသည့် ပုံစံ။ ကြည့်ရသည်မှာ ထိုအမျိုးသမီးသည် 'ခေါင်း'ထဲက အတင်းရုန်း ထွက်မည့် သဏ္ဍာန်ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်။

ထိုအခင်းဖြစ်ရပ်ကို ဆေးပညာအဖွဲ့က 'သေသူ ရိုစာမီနီချယ်လီ သည် တကယ်မသေဘဲ Coma သဘောမျိုးဖြင့် အိပ်စက်လှိုင်မြောနေရာမှ သင်္ချိုင်းမြေထဲ အရှင်လတ်လတ်ပင် မြှုပ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း' သဘောတူ လက်ခံဖြစ်ကြသည်။

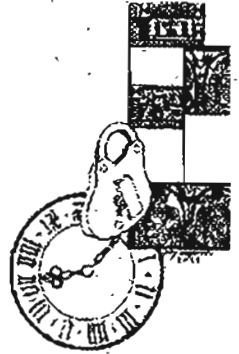
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ပါမောက္ခကြီး ဒေါက်တာစတော့ပိုလိုနီ၏ နာမ်ပိညာဉ် ပရလောက စမ်းသပ်ချက်၏ ထူးခြားမှုတွေ့ရှိချက်တစ်ခုဟူ၍သာ ကောလိပ်ချက်ချ ရပါတော့မည်။ ထိုစမ်းသပ်မှုတွင် မျက်မြင်သက်သေများသာ မပါဝင်

သော် အတင်းပြီးပြန်း၍ လုပ်ကြံပြောသည်ဟုသာ မှတ်ယူနိုင်စရာ ရှိနိုင်
မည်ဖြစ်ပါ၏။

သည်လိုအဖြစ်မျိုးနည်းတူ လေကြောင်းကပ္ပတိန်တစ်ဦး၏
ဆေးဆုံးမှုတွင်ပါ ပရဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ နာမ်လောက၏ဆက်သွယ်မှုဖြင့်
ဖော်ထုတ်လာနိုင်သည့် သာဓကတစ်ခုရှိနေပါသေးသည်။ ထိုကပ္ပတိန်
လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ ဆေးဆုံးပြီး နောင်သုံးလအကြာမှာ ခရေစေတွင်းကျ
ဖော်ထုတ်လာနိုင်သော နာမ်ဝိညာဉ်လောက၏ အကြောင်းတစ်ခုပါပင်။

မနုစာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၂။

ဝန်းမ

Superstition jailed for witch craft

by Carole Compe

“ အဲဒီတုန်းက မောင်ရီဆိုင်နေပြီ။ မီးဖိုဆောင်
အပြင်ဘက်က စကြိုကနေ လျှောက်လာနေတုန်း အနောက်
ဘက်ကနေ တစ်ခုခုပြုတ်ကျသွားသံ ကြားလိုက်ရတယ်။
ကျွန်မလန့်ဖျပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့တွေ အထုတ်အမြတ်
ထားနေကြတဲ့ ရုပ်ပုံကာချပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ မှန်အကွဲ
အစတွေ ကောက်သိမ်းနေတုန်းမှာ... ”

ကျွန်မဟာ စကော့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မဘဝကို မိခင်လောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ကော၊ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်သွားဖို့ မျှော်တွေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့...

'မာကို' ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်းလာပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရဲ့ မျှော်တွေးထားသမျှဟာ ပျက်ပြားခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို 'စုန်းမ' တစ်ယောက်ရယ်လို့ပါ ယိုးစွပ်ခံရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ...။

* * * * *

'မာကို' ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်မဘဝမှာ မတွေ့ခဲ့ရရင် အကောင်သား ဝါလားကွယ်။

ကျွန်မဟာ စကော့တလန်မြို့မှာ နေထိုင်စဉ်ကာလအတွင်းမှာပဲ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ "ဗာကို" ကို ဆုံစည်းခဲ့ရပါတယ်။ သူက အီတာလျံ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခင်ရီး နှစ်နှစ်အကြာမှာ သူဟာ စစ်တာဝန်နဲ့ အီတလီကိုပြန်ဖို့အကြောင်း ပေါ်လာခဲ့ရတယ်။ သူ... မပြန်ခင်အတွင်း နေ့စဉ်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကျွန်မကို စွပ်ပေးသွားခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ စစ်တာဝန်နဲ့ ရုမ်းကို ရောက်တဲ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မဆီကို အဆက်အသွယ်လုပ်လာရင်း အီတလီ နိုင်ငံကို အရောက်လာခဲ့ဖို့ ချိန်းဆိုသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မဟာ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီး အီတလီနိုင်ငံဆီ ထွက် ဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့ရှင်။

'ရုမ်း' လေယာဉ်ကွင်းဆီ ဆိုက်ရောက်သွားတော့ အပူဇန်နယ် မြေဆီ ခြေချမိသလို ခံစားမိပါတယ်။ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ ချင်းနင်းဝင် ရောက်ရသလိုမျိုးပါ။ 'ဗာကို' တစ်ယောက် လာမှကြိုပါ့မလားရယ်လို့ တထင့်လေးလေး ဖြစ်မိတာအမှန်ပဲ။

ကျွန်မ ဟင်ခနဲ...ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မဆီ တည့်တည့်ကြီး လှမ်းကြည့်နေတဲ့သူကိုတောင် ရုတ်တရက် သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ သစ်လွင်တောက်ပလွန်းလှတဲ့ ယူနီဖောင်း အညိုရောင်ကြီးနဲ့ပါပဲကလား ကွယ်။ ၎င်းနှုတ်သီးချွန်ချွန်နီထုပ်က အနံ့ညားသား။ ငွေရောင်နိပ် ကြည့်သီးတွေက အရောင်တလက်လက်ထွက်နေတယ်။ လက်မှာနှင်းဆီ ပန်းစည်းကြီး ကိုင်လို့ပါလားလေ။ အင်း...သူ့ကို အခုလို ဝတ်စုံပြည့် ခုံခုံညားညား ဆုံရလိမ့်မယ်လို့မှ ထင်မှထင်မထားဘဲ။

ကျွန်မရင်ခုန်သံတွေ ရင်ဘတ်ကို တိုးဆောင်ကုန်တော့တယ်။ ကျွန်မမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ခုခုတော့ ပြိုပျက်သွားမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မ

သူပဲနဲ့ကို လှုပ်ပုတ်သွားဖြစ်တယ်ပေါ့ရှင်။

"ကာရီးရယ်"

သူက နှင်းဆီကိုင်ထားတဲ့လက်နဲ့ပဲ ကျွန်မကိုပွေ့ဖက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတစ်ခဏမှာ လက်ခုပ်သံတွေ မြန်းခနဲထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်ဇောလိုက်ကြသံတွေ။ ကျွန်မလန့်ဖျပ်ပြီး အသံတွေတက် လှည့်လိုက် ဖြစ်တယ်။

ဗာကိုက သူ့အနွယ်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ခဲ့တယ်။

"အဲဒါ ကိုယ့်အပေး ဒါကအမေ... ဟောဒါ ညီမလေးမာဂူရိုက် တဲ့...။ အားလုံးက အမိကို လာကြိုနေတာ ဆိုပါတော့ကွယ်"

ကျွန်မလည်း အပြုံးတို့ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေကကျွန်မပါးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲညှစ်ပြီး ချစ်ဟန်ပြခဲ့ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အီတလီဘာသာနဲ့ တွတ် တွတ်ညီအောင် ပြောကြတယ်။

ဗာကိုက လောဆော်တယ်။

"ကိုင်း...သွားကြစို့ ကာရီးရေ...။ အိမ်ကိုသွားစို့"

အိမ်ရယ်လို့သာ ဆိုပါတယ်။ တစ်ထပ်အိမ် ပြားမြားလေးရယ် ပါရှင်။ ကျဉ်းကျဉ်းသေးသေးနဲ့... ဗာကိုရဲ့ မိဘတွေရယ်ဟာ အိမ်ရောက် တော့ အချိုးပြောင်းခဲ့သလို ကျွန်မထင်လိုက်တယ်။ ဗာကို မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ဆက်ဆံမှုဟာ ပိုပြီးဆိုးရွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီမှာကြာရှည်နေလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ စစဉ်ကတည်းက နားလည်မိလိုက်ရတယ်။

ကျွန်မဟာ ကလေးထိန်းဌာနမှာ အလုပ်အတွက် ရောက်လာတင်

ထားလိုက်ပါတယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ ဒီယာမာဂတ်တာမှာရှိတဲ့ နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကိုထိန်းဖို့အလုပ် ကျွန်မလက်ခံလိုက် ရပါတယ်။ ရှမ်းမှာဆို အဲဒီအရပ်က လူတွေဟာ အချမ်းသာဆုံးပဲရယ်လို့ မာကိုက ပြောဖူးတယ်။

ကျွန်မနဲ့မာကိုဟာ အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ကြဘူး။ စာနဲ့အဆက် အသွယ်ရှိနေသလို ဖုန်းထဲကလည်း အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ဘူး။ စကော့ တာလန်မှာတုန်းကထက်တောင် ပိုပြီးထိတွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။

ဇွန်၁၄၊ တနင်္လာနေ့မှာ ကျွန်မအလုပ်စဆင်းခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ရှင် မကြီးရဲ့နာမည်က ရစ်ကီတုံး။ မစွမ်းရစ်ကီပေါ့။ သူပုံစံက ဘဝင်ခပ် ကျကျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအပေါ် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ပဲ ဆက်ဆံ တတ်ပါတယ်။

“မမကို ရစ်ကီလို့မခေါ်ဘဲ မော့ဇွေလလို့ ခေါ်ပါလားဟင်”

မစွမ်းရစ်ကီက တစ်နေ့မှာ အဲဒီလိုပြောခဲ့ပါတယ်။ ရစ်ကီဆိုတာ သူ့ခင်ပွန်း နာမည်ဖြစ်ဟန်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစွတာရစ်ကီဆိုတာကို တော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူးရှင်။

အဲဒီနောက် ကျွန်မ လုပ်ရကိုင်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို ရှင်းပြခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်မနဲ့ကလေး ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိရလေအောင် နံနက်တိုင်း တွန်းလှည်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ အကြံပြုခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ရှိစာတဲ့။ မျက်နှာအမြဲ ရူပုပ်နေတတ်တယ်။ အသက်လတ်ပိုင်းလောက်ရှိမယ်။ လူကဆေးသေ။ အသားရောင်က နက်မှောင်မှောင်၊ အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝမတတ်ဘူး။ မစွမ်းရစ်ကီရဲ့ အပြောအရဆိုရင် ရှိစာရဲ့လုပ်သက်ဟာ အတော်ကြာနေပြီ

ပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကော ဒီလိုရည်ကြာလေမလားလို့ စိတ်ထဲက မပုံမရဖြစ်မိတယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး အထူးအဆန်းကြုံလိုက်ခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီတုန်းက မှောင်ရီဆိုင်းနေပြီ။ မီးဖိုဆောင်အပြင်ဘက်က စကြိုကနေ လျှောက်လာနေတုန်း အနောက်ဘက်ကနေ တစ်ခုခုပြုတ်ကျ သွားသံကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မလန့်ပျပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့တွေ အထွတ်အမြတ်ထားနေကြတဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ မှန်အကွဲအစတွေ ကောက်သိမ်းနေတုန်းမှာ အိမ်ဖော်ရစာဟာ အနီးမှာ ရောက်နေတယ်။ သူဟာ ကားချပ်ပြုတ်ကျတုန်းက အနီးက လှုပ်ထိုင်ခဲ့မှာ ရှိနေပုံရတယ်။ ကျွန်မကို စုန်းတရွေ့တွေသလို ပြူးကြည့်နေပြီးတော့ အဲဒီရုပ်ပုံကားချပ်ကို တောင်းပန်ဖို့ လက်ဟန်နဲ့ပြနေတယ်။ အဲဒီရုပ်ပုံကား ချပ်ဟာ ကျွန်မနဲ့ တိုးတိုက်မိလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘာသာသူပြုတ် ကျတာပဲလားလို့ မသိလိုက်ပေမယ့် သူ့စိတ်ကျေနပ်အောင် တောင်းပန် လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ငြိမ်ကျသွားတယ်ပေါ့ရှင်။

ကျွန်မနဲ့ကလေးငယ်လေးကတော့ ပြေလည်ခဲ့ကြပါတယ်။ အိပ်ရာပေါ် ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်သိပ်ပေးမှ အိပ်လေ့ရှိတဲ့အဖြစ်မျိုး။

တစ်နေ့တော့ အလုပ်ရှင်သူဌေးမကြီးက...

“ဒီမှာက တစ်နေ့တခြားဆိုသလို အဖူလွန်ကဲလာပြီ။ မမ’ဒီလို စိတ်ကူးတယ်လေ။ မမရဲ့ကလေးလည်း ခရီးထွက်ဖူးတယ်ရှိအောင် တော်စာနဲ့ အနီးအနားက အော်တီဆေ့ မှာရှိတဲ့ အိမ်ဆီအလည်သွားကြ ရရင် ကောင်းမလားရယ်လို့ပေါ့။ အဲဒီမှာ မမမိဘတွေလည်း တည်းခိုနေ ကြတယ်လေကွယ်။ မမရဲ့မောင်လေး အန်ရီကို က ညီမကို ကားနဲ့ပို့ပေး ပါလိမ့်မယ်...။ အဲဒီမှာဆို မင်းအတွက်လည်း ပိုကောင်းဝါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မဟာ မာကိုနဲ့ ဝေးရမှာကလွဲလို့၊ ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုလို့ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပျော်စိတအမှန်ပါ။ မာကိုနဲ့ နီးစပ်ရမယ့်ရက်တွေ ရှိပါသေးတယ်လို့ ပြောသိခဲ့ကြည့်တယ်။ သို့ပေမယ့် ဒီအလုပ်မှာ ကြာကြာ မြဲနိုင်ပါ့မလားလို့ တစ်ခါမှ မတွက်စစ်ကြည့်ခဲ့ဘူးလေ။

အဘိုးကြီးက အသက်တော်တော်ကြီးနေပြီ။ ဆံပင်မီးခိုးရောင်၊ သန်မာတုတ်ခိုင်ပုံတော့ရတယ်။ အဘွားကြီးက ငါးဆယ်ကျော်ကျော် လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်း လှဘူးလို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ သူ့အတွက် နှာစံတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မကို လုပ်နိုင်မလားတဲ့။

နီကိုးလ်ဆိုတဲ့ သူ့မှာပြုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကတော့ ရှိပြီးသား ပါ။ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို လုပ်ခိုင်းချင်ပါလိမ့်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ဘူး။

ကျွန်မနဲ့ သူ့မှာပြုနီကိုးလ်တို့နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာဖြစ်တယ်။ နီကိုးလ်ဟာ လမ်းလျှောက်နေရင်း ခြေလှမ်းကိုတုံ့ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ပြတ်ခဲ့တဲ့ လမ်းနောက်ကြောင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်။

“ဘာကို သတိရလို့လဲ”

“မီးခိုးညှော်နဲ့ မရဘူးလား”

ကျွန်မကျောတစ်လျှောက် စိန်ခနဲ။

“ဟင်...ဒါဆို အဘိုးကြီးတော့”

အသိစိတ်က ကျွန်မခြေလှမ်းတွေကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ပြေးအောင် ဖန်တီးဖြစ်လိုက်တယ်။ အိမ်အနီး ပြန်အရောက်မှာ ဒုတိယထပ် ကနေ ထွက်လာတဲ့ မီးခိုးလုံးတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်။ အရှေ့ဘက်ကို

အူထွက်နေလေရဲ့။

အထဲမှာပွင့်ထားတဲ့ တယ်လီဖီးရှင်းက ဘောလုံးပွဲသံတွေက မီးခိုးလုံးတွေနဲ့အတူ ရောနှောထွက်နေသလိုလို့။ ကျွန်မဟာ မဆုတ်မဆိုင်ဘဲ ရှေ့တံခါးကို တွန်းပွင့်ဖြစ်လိုက်တယ်။

* * * * *

လေထဲမှာ မီးခိုးလုံးတွေသာ မွန်ထူအောင် လှမ်းကြက်နေတယ်။ မီးခိုးလိပ်တွေဟာ လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလာနေကြတယ်။ အဘိုးကြီးဟာ ပက်လက်ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်လျက်သားရှိနေတယ်။ မျက်လုံးပြူးကျယ်နေပုံက တွေ့မြင်သူမျှအပေါ်မှာ မယုံမရဲရှိနေပုံမျိုး။

ကျွန်မက ထပြီးပြေးခဲ့ဖို့ အော်လိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးခမျာ သူ့ငွေတွေ ဆုံးရှုံးတော့မှာတွေးပြီး ငိုနေဟန်ပြတယ်။ မီးတောက်တွေက ဒုတိယထပ်ကို ဝါးမျှနေပါပေါ့လား။ အဘိုးကြီးက လှေကားဘက်ပြေးလာမယ့်အစား အိမ်ခန်းတံခါးဘက် သွားပွင့်နေသေးတယ်။ တံခါးအဖွင့်မှာ လုံးထွေးထွက်လာတဲ့ မီးခိုးတွေက ကျွန်မတို့ကို ဟပ်သွားခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး နောက်လန်လဲကျမိခဲ့တယ်ပေါ့ ရှင်။

သူ့မှာပြုနီကိုးလ်လက်ထဲမှာ ကလေးချိုလျက်သား။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထိတ်လန့်နေပုံ။

မကြာခင်မှာ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ မီးတွေကိုငြိမ်းသတ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒုတိယထပ်တစ်ခုလုံးကတော့ အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် ဝါးမျှခံခဲ့ရတယ်ပေါ့။ အိမ်နီးနားချင်းတွေက အဘိုးကြီးကို တစ်ညတာအိပ်စက်ဖို့ အတွက် ပေးသိပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မသူ့ဌေးမရဲ့မောင် အန်ရီကိုနဲ့ အဝေးရောက်နေတဲ့ ပီဒင်တို့ဟာ

မီးလောင်တဲ့သတင်း ရရချင်းပဲ ရှမ်း ကနေ ပေါက်ချလာခဲ့ကြတယ်ပေါ့။

ဒုတိယနေ့မှာလည်း မီးခိုးနဲ့ရတယ်ဆိုလို့ အဘွားကြီးရဲ့အခန်းထဲကို ကျွန်မနဲ့သူ့နာပြုနီကိုးလ်ကို ဝင်ရောက်မိခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအခါ မျက်ရည်တလည်လည်ရှိနေတဲ့ အဘွားကြီးကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မ သူ့ဌေးမနဲ့အတူ အပေါ်ထပ်ကို ဘက်ခွဲရပါတယ်။ အဲဒီမှာ မီးလောင်ထားတဲ့ အကြွင်းအကျန် လောင်စာစတွေထည့်ယူထားတဲ့ အခွက်ပုံးတစ်ခုတွေ့ရတယ်။ သူ့နာပြုနီကိုးလ်က ပုံးအဖုံးကို ဖွင့်ပြခဲ့တော့ ကျွန်မ သူ့ဌေးမက အီတလီဘာသာနဲ့ တစ်ခုခုလှမ်းပြောခဲ့တယ်။

နီကိုးလ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနဲ့...။

“တစ်ယောက်ယောက်ဟာ စီးကရက်မီးနဲ့ လောင်ကျွမ်းမှုဖန်တီးခဲ့တာလို့ သိရတယ်တဲ့”

ကျွန်မအပေါ်ကို မယုံသင်္ကာဟန်ပြတဲ့ မျက်လုံးစုံနဲ့ကြည့်နေတဲ့ မစွစ်ရစ်ကိုကို သွားသတိချပ်မိတယ်။

“ကျွန်မကိုမယုံသလို ကြည့်မနေပါနဲ့။ ကျွန်မဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်တို့သိပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနဲ့ သူ့နာပြုနီကိုးလ်တို့ တစ်တွေ့ အပြင်ထွက်သွားကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ကလေးငယ် အခန်းထဲမှာ နံနက်စာ စားသောက်ကြပြီး ထိုင်ဆော့နေတုန်း တံခါးတွန်းဖွင့်သံနဲ့အတူ သူ့ဌေးမရဲ့မောင် အန်ရီကိုဟာ အမောတကောနဲ့။

“တာရီးရေ...မီး...မီး...”

ကျွန်မ သူ့ဆံ့ကြောင့် အပြင်ထွက်အကြည့်မှာ ဘာမှမမြင်ရတာနှင့်။

“ရှင် ဒီလိုမနောက်စမ်းပါနဲ့”

ဆူမန်မိလိုက်ပြီးမှ ကျွန်မရဲ့အကြည့်ဟာ သူ့ဌေးမရဲ့ အခန်းဘက်က ထွက်နေတဲ့ မီးခိုးတွေဆီ ရောက်သွားမိခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီမီးကို မကြာခင်အချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ ငြိမ်းသတ်ခဲ့နိုင်ပါတယ်။

“မမရဲ့မိဘတွေကိုတော့ ရှမ်းကိုပြန်ပို့မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ သူတို့က နှလုံးသိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာလည်း တည်းခိုင်စရာနေရာက မရှိသလောက်ဘဲ မဟုတ်လား”

ဘာပဲပြောပြော။

ကျွန်မရဲ့အခြေအနေကလည်း သူတို့နဲ့မနေသင့်တော့တာမို့ ကျွန်မချစ်သူ မာကိုရဲ့အိမ်ကိုပဲ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆယ်ရက်တိတိ ပြန်တွေ့ဆုံဖို့ အကြောင်းဖန်ခဲ့ရတယ်ပေါ့ရှင်။

ကျွန်မဘက်က အများကြီးပေးဆပ်နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားသလောက် မာကိုရဲ့တုံ့ပြန်မှုဟာ နည်းနည်းမှအားမရနိုင်ခဲ့ဘူး။

“မင်းက စက်တင်ဘာလအထိတောင်မှ ဘာပြုလို့နေချင်တာလဲ”

“အို...ကိုရယ်...ကိုမေမေဆီက အိတာလျံသူ အိမ်ရှင်မဖြစ်အောင် သင်ယူရဦးမယ်လေ။ ပီဇာမုန့်လုပ်နည်းတော့ အနည်းဆုံးတတ်ထားရမှာမဟုတ်လား။ ကိုညီမလည်း စာမေးပွဲပြီးနေပြီဆိုတော့ အခန်းနေရာများချား မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အိုကွာ... မင်းက သိပ်အတွေးခေါင်တာပဲ။ မင်း ဒီမှာကြာကြာနေဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မ သူ့ဆီက အဲဒီလိုအပြောမျိုး မမျှော်လင့်ခဲ့တာ အမှန်စိန်။

ကျွန်မ သက်မတစ်လုံးကို ရှိက်မှုတ်လိုက်ပါတယ်။

မာကိုက ကျွန်မကို ဖက်ပွေ့လာခဲ့ပြီးမှ...

“ကဲပါကွယ်။ မင်းအနေနဲ့ အလုပ်နောက်တစ်ခုပဲရှာဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါလား။”

“ကျွန်မ အီတလီကို အလုပ်အတွက် ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုအတွက် ရောက်လာခဲ့တာပါ။ အခြားအလုပ်ဆိုတာလည်း မရှာဖွေချင်တော့ပါဘူး။”

“မင်းကို ကိုယ်ခေါ်မိတာ အပြစ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်မသွားပါဘူးနော်။ မင်းလိုချင်တဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသိသင့်တယ်။”

“မာကို...ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်စိတ်မှ ရှိသေးရဲ့လား။”

သူက ကျွန်မကိုငုံပြီး နမ်းလာခဲ့တယ်။

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်။ အရာခပ်သိမ်းတွေထက် ပိုချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့အသက်က ငယ်သေးတယ်။ လွတ်လပ်မှုအရသာကို ပျော်ပျော်ကြီးခံစားရမယ့် အရွယ်ပဲရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်မှုဆိုတဲ့ အကျဉ်းခန်းမှာ မသွင်းချင်စမ်းပါနဲ့။”

ကျွန်မအခြေအနေမှန်ကို နာကြည်းစွာနဲ့ပဲ သုံးသပ်မိခဲ့ရပါပြီရှင်။

မာကိုတို့ မိသားစုအပေါ် အားကိုးလို့မဖြစ်နိုင်မှန်း နားလည်ခဲ့ပြီး မရှေးမနှောင်း နေ့ရက်တစ်ရက်မှာ ကလေးထိန်းအလုပ်တစ်ခု ကျွန်မထပ်ရခဲ့ပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါ သုံးနှစ်သမီးလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းရမှာ။ သူ့ဖခင် လူ့ဂျီနှင့် မိခင်ဒါနယ်လာတို့ဟာ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနမှာ နှစ်ယောက်စလုံး

အတူတူဆင်းနေကြတယ်။ ကလေးမလေးက အက်ဂ်နာတဲ့။ အင်္ဂလိပ်စကားတောင်မှ နားလည်တဲ့ ကလေးမလေးရယ်ပါ။ ကျွန်မအပေါ် သိပ်ခင်တွယ်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကလေးထိန်းအသစ်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မကို အက်ဂ်နာလေးရဲ့ ဘိုးအေဘွားအေတွေ့ဆီ အလည်ခေါ်သွားပါတယ်။

အဘွားကြီးက ကျွန်မကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ဘဝင်မကျနိုင်တဲ့ဟန်ပန်နဲ့ သူ့သားကို အီတလီလိုလှမ်းမေးခဲ့တယ်။

သူမေးတဲ့မေးခွန်းကို ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်တာကတော့...

“သားရယ် ကလေးထိန်းခေါ်တာများ စကော့တစ်ချိန်ကလေးမှ ရွေးခေါ်ရတယ်လို့ကွယ်။ အီတလီမှာ ဒါလောက်တောင် ရှားနေသလား။” လို့ပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

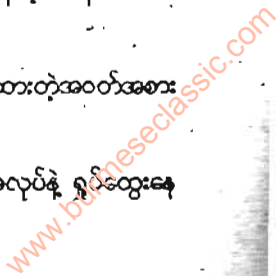
ဒီပုံအတိုင်းဆို အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်လာနိုင်တာကို ကျွန်မ ကြိုပြီးမြင်ယောင်ခဲ့တယ်ပေါ့ရှင်။

အဘွားကြီးဟာ အဘိုးကြီးလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ သူ့အနားကို ရောက်သွားတိုင်းမှာ တစ်မျိုးမဟုတ်တမျိုး မြည်တွန်တောက်တီးတတ်တာတွေ့ရတယ်။

ကလေးမလေးမိခင် ဒါနယ်လာဟာ သူ့ခင်ပွန်းရမ်းကို ထွက်သွားတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မနဲ့အက်ဂ်နာလေးတို့ ရှိနေတဲ့အခန်းလေးထဲ ငင်လာပြီး။

“ကလေးကို ခြေတွေလက်တွေဆေးပြီး ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားတွေ လဲပေးလိုက်” လို့ပြောခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ဆေးကြောတဲ့အလုပ်နဲ့ ရှုပ်ထွေးနေ

တုန်း တံခါးဝုန်းခနဲ တုန်းဖွင့်ခဲခဲရတယ်လေ။

“ကလေးကို အမြန်ခေါ်ထုတ်နဲ့”

ကလေးမိခင်ရဲ့ အသံဟာ ရူးရူးဝါးဝါးနဲ့။

အားပါး... နောက်ပါးမှာ မီးခိုးတွေ အူထွက်နေတဲ့ ကြားကနေ သူ့မိဘတွေရှိတဲ့ အခန်းဘက်ပြေးဝင်သွားတာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ ကလေးကိုချီပွေ့ပြီး ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလိုက်တယ်ပေါ့။

အဖြစ်အပျက်ဟာ အော်တီဆေတုန်းကလို တူပဲတူ... တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းပါတယ်။

ဒီမီးဟာ စီးကရက်ဖွာရှိုက်မှုကနေ အစပြုခဲ့တာလို သိခဲ့ရပါတယ်။ လျှူဂျီရဲ့အဘိုးကြီးကတော့ သူ့သောက်တာမဟုတ်ကြောင်း တွင်တွင်ချည်း ငြင်းနေတယ်လေ...။

မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ဒီရိုပေါ်တင်ထားတဲ့ ရုပ်တုတစ်ခုဟာ သူ့အလိုလို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျခဲ့ပြန်တယ်။ အဘွားကြီးဟာ အရပ်ကျတဲ့နေရာနဲ့ အလှမ်းကွာလွန်းလှတဲ့ဆီက ကျွန်မကို မီးထွက်မတတ်အကြည့်နဲ့ မဆီလေးရယ်တဲ့မှမဆိုင် ကြည့်ခဲ့ပြန်ပါပကောရှင်။

ကြည့်စမ်း။ ဆက်တိုက်ဆိုသလို နောက်တစ်နေ့မှာပါ ပြတင်းပေါက်တံခါးမှန်ချပ် ခွမ်းခနဲကျကွဲသံ ကြားလိုက်ရပြန်တယ်။ အဲဒီအကြိမ်ကျတော့ ကလေးမိခင်ဒါနယ်လာက ကျွန်မအပေါ် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ဆောင်တဲ့ ဗျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်ခဲ့တယ်လေရှင်။

သို့ပေမယ့် ဒါနယ်လာကပဲ ကျွန်မရဲ့ တင်းကျပ်သွားတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ပြေသိမိစကား ပြောဖော်ရခဲ့ပါတယ်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ကာရိုး။ အားလုံးဟာ ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် တိုက်ဆိုင်ခဲ့တာပါ”

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့တည်းရဲ့ ညဘက်ပိုင်းမှာတစ်ခါ အက်ဂ်နာလေးရယ်၊ သူ့ဖခင်လျှူဂျီရယ်၊ မိခင်ဒါနယ်လာရယ် မွေရာပေါ်အိပ်နေကြတုန်း ရုတ်တရက် မီးခွဲလောင်ခဲ့တယ်။ မီးဟာ အပေါ်လောင်ပြီး တက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မီးခိုးငွေ့တွေဟာ အောက်ကိုတငွေ့ငွေ့နဲ့ လှိုမိုဆင်းခဲ့တာမျိုး။

ကျွန်မအိပ်ရာပေါ်က ကလေးကိုပြေးချီပြီး လှည့်အထွက် အဘွားကြီးနဲ့ ဝင်တိုးမိလျက်သား။

အဘွားကြီးဟာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်နေတဲ့အသံနဲ့ “စုန်းမ” ရယ်လို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး အော်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို အတင်းပဲ မီးဖိုဆောင်ခန်းထဲ တွန်းပြီးသွင်းခဲ့တယ်။ ကလေးကို ဆွဲယူပြီး တံခါးကို အပြင်ကနေ ချက်ပါထိုးပိတ်သွားတယ်လေ။

အားလုံး ရူးသွပ်ကုန်ကြပြီလား မသိဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတွေဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်း မဝေခွဲတတ်တော့ဘူးရှင်။

“ဒါနယ်လာ... ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးဦး... ခုလို ဘာလို့ပိတ်သွားရတာလဲ”

အတိုချုံးပဲပြောပါရစေ။ မကြာခင်မှာ ရဲတွေရောက်လာပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲက ကျွန်မကို ဖမ်းခေါ်သွားကြလေရှဲ့။

တကယ်ဆို ရဲလက်ထဲအပ်မယ့်အစား ကျွန်မချစ်သူ မာကိုရဲ့ အိမ်ကိုပဲ ကျွန်မကိုပြန်ပို့လည်း အဖြစ်နိုင်သားလျက်နဲ့။

ဒီလိုအချိန်မှာ မာကို ကို မျှော်လင့်ထားမိပေမယ့် ကိုယ်လက်ချောက ပေါ်တော်မမူလာဘူးလေ။

ရဲတွေဟာ ကျွန်မ သွားလေရာမှာ ကြုံတွေ့တိုက်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတွေကို စစ်မေးခဲ့ကြပါတယ်။ ရဲမေတစ်ယောက်က အီတလီဘာသာကနေတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်လို စကားပြန်လုပ်ပေးခဲ့တယ်ပေါ့ရှင်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မကို အချုပ်သံတိုင်တံခါးနောက် တွန်းပို့ခဲ့တဲ့အထိ။

မဆီလေးရယ်မှ မဆိုင်။

ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘဲ လျက် ကျွန်မဟာ သက်သက်မဲ့ တရားခံဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ။

ဟား...ဟား...ရယ်စရာ သိပ်ကောင်းပါလား။

သိပ်ရယ်ရတယ်ဟေ့...တကယ့် ရယ်စရာလောကကြီးပါလား။

* * * * *

ကျွန်မဟာ အုတ်တံတိုင်းညစ်ညစ်တွေ လေးဖက်လေးတန် ဝန်းရံနေတဲ့ ထောင်ကြီးထဲကို ကိုယ်မကျူးလွန်တဲ့ဖြစ်ဒဏ်နဲ့ ဆက်ပြီးရောက်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မအမှုကို မစ္စတာ 'မီနာဒီနီ' ဆိုတဲ့ ရှေ့နေက အကျိုးဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ 'မာကို' ဟာ ကျွန်မဆီတစ်ခေါက်တစ်ကျင်းမှ ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မထောင်ထဲကနေ သူ့အိမ်လိပ်စာနဲ့ စာတွေရေးပို့ခဲ့ပါတယ်။ ကြေးနန်းတွေ ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့သွားတတ်တဲ့နေရာတွေဆီ စာတွေပို့ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သူ ကျွန်မဆီက စာမရဘဲနဲ့တော့ မနေနိုင်ပါဘူး။

သူ ဘာကြောင့် လာမတွေ့ပါလိမ့်ရှင်။

သူတို့က ကျွန်မကို ထောင်ထဲမှာ ကျကျနေထားပေးခဲ့ပါတယ်။ တယ်လီဗီးရှင်းနဲ့ ဖုန်းနဲ့ အတော်ပြည့်စုံခဲ့ပါတယ်။ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့အရောက်မှာ မာကိုဆီက ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က မာကိုအပေါ် ကျွန်မ တော်တော်ကြီး နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်နေမိတဲ့အလျောက် ဖုန်းထဲကနေ ငေါ်ငေါ်တူးတူး ပြောဆိုပစ်လိုက်မိပါတယ်။

ကြည့်လေ။ စကော့တလန်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်မကို အီတလီနိုင်ငံထိခေါ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ခိုင်းတာနဲ့ တူမနေပေဘူးတဲ့လား။

ကျွန်မဟာ နောက်ဆုံးကျမှ စကော့တလန်မှာရှိနေတဲ့ မေမေဆီကို စာရေးဖို့ သတိရလိုက်ပါတော့တယ်။

* * * * *

မေမေကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်မဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို သံတိုင်းကြားကနေ ငိုကြွေးတိုင်တန်းမိခဲ့ပါတယ်။

မေမေဟာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လာရင် တလောကလုံးနဲ့ စိန်ခေါ်တဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးပါ။

"ကျုပ် သမီးကို လက်ဖျားနဲ့ထိကြည့်စမ်း...။ အဲဒီထိတဲ့လက်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖြတ်ပစ်မယ်" မေမေက အစောင့်အကြပ် အမျိုးသမီးကြီးရှေ့မှာ ခုလိုပဲ ဟစ်ကြွေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မဆီကနေ မာကိုအကြောင်း ကြားသိခဲ့ရတဲ့ မေမေက။

"အို... သမီးအကောင်ရဲ့အကြောင်း တွေးမနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ်အတွက်သာကံ့ကံ့...ပူတတ်စမ်းပါ" လို့ ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း

ပြောခဲ့ပါတယ်။

“မင်းကို ဒီအထဲက မေမေကိုယ်တိုင် ဆွဲထုတ်ပေးမယ်”

မေမေဟာ ငွေကြေးမကြွယ်ဝပေမယ့် သတင်းစာလောကမှာ အသိအကျွမ်းတွေရှိခဲ့ပါတယ်။ စကော့တလန်မြို့မှာပါရှင်။

မေမေက ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေဒီယိုနဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ သွားမယ်လို့ သိရပါတယ်။ မတရားအချုပ်အနှောင်ခံရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် တင်ပြမယ်လို့ဆိုတယ်။

များမကြာခင်ရက်မှာ ကျွန်မရှေ့နေ မစ္စတာမီနာဘီနီဟာ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းစာတွေကို ယူလာပေးခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာရဲ့ မျက်နှာပုံးမှာ ကျွန်မဓာတ်ပုံနဲ့အတူ စုန်းမလို့ အစွပ်အစွဲခံရတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မအကြောင်းကတော့ ‘ဟိုးလေးတကျော် ရှိခဲ့ရပါပြီရှင်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်မရဲ့အဖြစ်က မပြေးပေမယ့် ကန်ရာက ရှိနေသလိုပါရှင်။ ကျွန်မ သွားလေရာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေဟာ ကျွန်မမှာရှိနေတဲ့ စွမ်းအား တစ်မျိုးကြောင့်ရယ်လို့လို့ပဲ အစွပ်အစွဲခံခဲ့ရပါတယ်ရှင်။

အဲ...

ဒါပေမဲ့ပေါ့ ရှင်...

တရားသူကြီးဟာ အကြောင်းအရာတွေပေါ်မှာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မကို ထောင်ဒဏ်နှစ်နှစ်ခွဲချဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ သို့ပေမယ့်...

အဲဒီအချိန်က ထောင်သားတွေအားလုံး ပြစ်ဒဏ်လျှော့ပေါ့ရမယ့် နေ့ကြီးအခါကြီးနဲ့ ကြုံလိုက်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်နည်းပါး

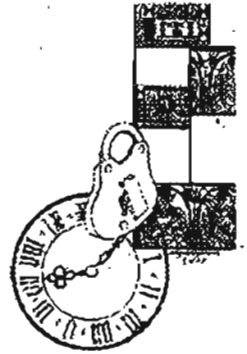
လွန်းလှတဲ့ ကျွန်မဟာ အလိုလို ပြစ်ဒဏ်ကကင်းလွတ်ဖို့ အကြောင်းဆိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီအချိန်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အဖြစ်ဆုံးက မေမေရယ်ပါပဲရှင်။

ကျွန်မ လွတ်မြောက်ရပြီမှန်း သိလိုက်ရရာ မေမေဟာ တရားရုံး နှင်ထဲက ပရိသတ်အလယ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အပေါ်ပစ်မြှောက်ပြီး ‘ဟေး’ခနဲဟစ်ကြွေး မြည်ကျူးခဲ့ပါတော့တယ်။

‘စုန်းမ’လို့ အစွပ်အစွဲခံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ အပြစ်ဒဏ်က လွတ်မြောက်ခဲ့ရပေမယ့်လည်း ရှုပ်ထွေးမှုအလယ်မှာ အလိုလို ငိုကြွေးမိခဲ့ရပါတော့တယ်ရှင်။ ။

Ref: 1991- July- Woman's Day

ဆာဒူး၏
ဂဗ္ဘိရဆန်သောလျှို့ဝှက်ချက်

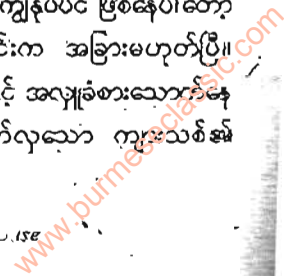
The sadhu secret by Peter Hall

“ သံပျော့ပျော့တို့ပေါ်တွင် ကျားသစ်ခြေရာကွက်များ ထင်ကျန်နေသည်။ စောစောကပျောက်ကွယ်သွားသည့် နေရာ အထိတိုင် ကျားသစ်ခြေရာကွက်များ ရှိနေ၏။ ထိုမှအကျော် တွင်မူ ဆာဒူး၏ခြေရာများသာ တွေ့လာရသည်။

သည်တိရစ္ဆာန်နှင့် သည်လူ၊ ခြေရာချင်း ဘာကြောင့် ထပ်မံထုတ်ရှိနေပါလိမ့်... ”

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ တစ်ဖက်က သူတော်စင်ပမာ မြင့်မြတ်၍ တစ်ဖက်က အလှူခံတောင်းရမ်းစားသောက်နေသူ လူတစ်မျိုးကို ဆာဒူးဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသည်။ တစ်ချိန်၏ တစ်ခုသောကာလ၌ တောအုပ်တစ်ခုကိုအမှီပြု၍ နေထိုင်နေသော ဆာဒူးတစ်ယောက်ရှိသလို ရွာသူရွာသားများအား အလစ်ဆွဲသုတ်ရန် ချောင်းမြောင်းလှည့်လည်နေသည့် ကျားသစ်တစ်ကောင်လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါ ရွာသူရွာသားတို့အပေါ် အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်သော အန္တရာယ်ရှိနေသော်လည်း ထိုဆာဒူးက တစ်ရွာလုံး ကျားသစ်ဘေးရန် မကျရောက်စေရန် အကာအကွယ်ပေးမည် ဟူသော ထူးထူးခြားခြားသတင်းက ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

ထိုသို့ သိနားလည်ရန် ခက်ခဲလှသောသတင်းကို ဖော်ထုတ်ဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ယူဆောင်ရန် အပေးခံရသူမှာ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အံ့ဩမိရသည့်အကြောင်းက အခြားမဟုတ်ပြီ။ နံငယ်ပိုင်းအဝတ်တစ်ခု၊ အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနှင့် အလှူခံစားသောက်နေရသူတစ်ဦးက အင်မတန်စဉ်းလဲ၍ ရက်စက်လှသော ကျားသစ်၏

အန္တရာယ်ပေးလာမှုကို အကာအကွယ်ပေးမည်ဆိုသော ယုံတမ်းပမာစေါ ထွက်နေသော စကားကြောင့်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ပေါ်ထွန်းရာအရပ်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ကြီးနံဘေး အနီးအနားရှိ အခြေစိုက်ပိးရပ်တံကဒီးလ် တောအုပ်အလယ်ရှိ ရွာကလေး တွင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေအလျဉ်းက မိုင်ပေါင်းရာချီ၍ စီးဆင်းနေ သလောက် တောအုပ်အလယ်မှရွာတွင် ဘေးအန္တရာယ်ပေါင်းစုံတို့က ထိုးထွက်ပေါ်ထွန်းနေသည်မို့ နေထိုင်သူရွာသူရွာသားနှင့် ကလေးသူငယ် များအဖို့ စိတ်တင်းကျပ်မှုစုံလင်စွာနှင့် နေထိုင်နေရသည်။ နှစ်ရာစုများ စွာကပင် မြစ်ရေအပြောင်းအလဲ၌ မြစ်ရေကြီးမားစွာ တိုက်စားမှု များကြောင့် နေအိမ်များ ဝါးလုံးထိုးပျော့ခြင်းဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းများ၊ အသီးအနှံနှင့် မြက်ခင်းပြင်တို့ မိုးခေါင်ရေရှားချိန်နှင့်ကြုံ၍ စားကျက် ပျက်ရသော ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အာဟာရပျက်စီး၊ အသက် စည်းစိမ်ဆုံးရှုံးရခြင်းများ၊ ဝက်ရိုင်းတို့ကြောင့် ယာခင်းပျက်စီးစေမှုများ၊ ကျားသစ်နှင့် သစ်နက်ကောင်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုနှင့် လူကိုဆွဲပြေးသတ် ဖြတ်ခြင်းစသည့် ဒဏ်အမျိုးမျိုးကို ရွာသူရွာသားတို့ ရင်စည်းခံနေရရာ၏။

ကျွန်ုပ် ထိုရွာနှင့် အနီးစပ်ဆုံးသို့ စစ်တာဝန်နှင့်ရောက်ရှိရသည့် ကာလမှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ။ ထိုကာလရောက်တော့မှပင် တောအုပ် တွင် သောင်းကျန်းနေသော ကျားသစ်တစ်ကောင်၏သတင်းကို ကျွန်ုပ် စတင်ကြားလိုက်ရခြင်းပါပင်။ ပိးရပ်တံကဒီးလ်သို့ ကျွန်ုပ်သည် စစ်မဖြစ် မီကပင် စစ်လေ့ကျင့်ရေးတပ်နှင့်အတူ စစ်လေ့ကျင့်မှုသင်တန်း ပြသရန် လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

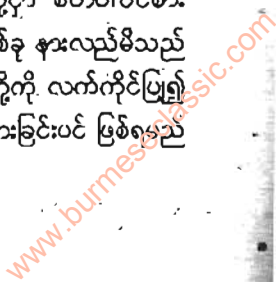
ထိုစဉ်အချိန်ကာလများက တိုင်းပြည်တွင် နိုင်ငံရေးအခြေအနေ မငြိမ်းမချမ်းရှိနေတော့ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရွာသူရွာသားများနှင့် အကျွမ်းပြု

နေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်အပေါ် သစ္စာစောင့်စည်းမှုရရှိရန် ရွာသူရွာသားများ အား စည်းရုံးစွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်မှုပြုနေရသည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ် အပေါ် ကောင်းမွန်စွာနှင့်ပင် ပေါင်းစည်းလက်တွဲခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကျ တောမှပင် ကျားသစ်၏ရန်ရှာမှုကို တာဝန်ယူဖို့ ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ် တာဝန် တင် ပေးလာကြသည်။

ကျားသစ်ရန်ကို ကာကွယ်ပေးခြင်းကိစ္စအပေါ် အစပိုင်း၌ ကျွန်ုပ် သိပ်စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိသလောက်ဖြစ်နေသည်။ ထို့အတူ ထူးဆန်းမှု တစ်ခုကား ကျားသစ်စဉ်းလဲအား ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ပေးဖို့ ရွာသူရွာသားများထံမှ တစ်ခါမျှပင် တောင်းဆိုလာခြင်း မရှိသည့်ကိစ္စပင်။ ကျားသစ်စဉ်းလဲကား ကျွဲ၊ နွားများအား သတ်ဖြတ်ပြီးရင်း၊ သတ်ဖြတ် ရင်း ရှိနေသည်မှာအမှန်ပင်။

ထိုအဖြစ်နှင့်မခြား သိပ်မကြာခင်သောကာလ၌ တောအုပ်၏ အပြင်ဘက် ဘဆန်တံပါးရံ ရွာငယ်လေးတွင် စတည်းချနေသော ဆားထူး ကြီး၏ ကျားသစ်စဉ်းလဲအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်သည့် သတင်းကိုပါ ကျွန်ုပ်ကြားလာရသည်။

ထိုနည်းတူ အရိုင်းဘုံတစ်ကြော တစ်လျှောက်လုံးသို့ပါ တန်ခိုး ခင်အားများဖြင့် ပျံ့နှံ့ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ဆားထူးကြီး၏ ဇာတ်လမ်းပုံဝတ္ထု အလျှို့အင်္ကျီက အရှေ့တိုင်းတစ်ခွင်တွင် ကြားပြီးရင်းကြားနေ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဆိုအံ့မခန်းအကြောင်းတို့အပေါ် ဖော်ထုတ်ရန်အလို့ငှာ စိတ်ပါဝင်စား နေနိုင်ဘဲ ရှိနေပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ခု နားလည်မိသည် မှတော့ တစ်စုံတစ်ခုသော လှည့်စားမှုအကောင်းတို့ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ရွာသူရွာသားတို့ထံမှ ပိုမိုအလျှောက်ခံနိုင်လာဖို့ ကြံစည်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ခုသောနေ့ဝယ်- နွားများထိန်းကျောင်းနေသော လူငယ်တစ်ယောက်အား ကျားသစ်ငစဉ်းလဲ စားသွားပြီဆိုသော သတင်းအား ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ် အဝေးမှာတာဝန်နှင့် ရောက်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကြားပြီး နှစ်ပတ်အကြာမှာ ထိုရွာသို့ရောက်သည်။ ရွာသူရွာသားတွေမှာ ထိုကြေကွဲလောက်စရာအဖြစ် သနစ်အား ကျွန်ုပ်နှင့်ဆွေးနွေးစပြောဆိုဖို့ ဝန်လေးခေါင်းမာနေသည်ကိုသာ ကြုံရပြန်၏။ သူတို့တစ်တွေ၏ ရင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အပြင်းအထန် ကြောက်နေကြကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

မြင်း၏ ကျောကုန်းထက်သို့တက်ထိုင်၍ ဂင်္ဂါမြစ်အိုကြီးစီးဆင်းရာအနီးမှ ကမ်းတစ်ဝိုက်ဆီသို့ ငြိမ်းချမ်းသာယာသောစိတ်များနှင့် ကျွန်ုပ် ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နံနက်ခင်း၏ မြစ်ကမ်းတစ်ဝိုက်က တည်ငြိမ်ချမ်းမြေ့နေသော မြင်ကွင်းအာရုံကို နှစ်မြှိုက်လှသည်ဖြစ်၍ မြင်းထက်ကဆင်းလိုက်ပြီး ကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်ငေးနေစဉ်မှာပင် နေရောင်က တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်ဆီရှိ ရွာထဲမှအသံဗလံများ တစ်ခါတစ်ခါ လေတွင်လွင့်ပါလာသည်။ ထိုအသံများက ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံကို တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် အနှောင့်အယှက် တိုးဝင်နေသလိုရှိသည်။ ရေစီးအတိုင်း မျောပါလာနေသော ဗြဟ္မဏဘဲမောင်နှံလေးအား မြစ်ရေပေါ်တွင် မြင်နေရသည်။

ကျွန်ုပ် ထိုင်နေရာ နေရာ၌ပင် ကျွန်ုပ်အထီးတည်းမဟုတ်တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ထိုင်ပြီး သိပ်မကြာပါ။ အနည်းငယ်ရှုသွပ်နေဟန်ရှိသူ ရွာသားတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အနီးတွင် လာထိုင်သည်။ ထိုသူက ကျွန်ုပ်အပေါ်ဖော်ပြချက် ခင်မင်စွာ ရောက်တတ်ရာရာ စကားတို့ကို ပြောလာပါ၏။

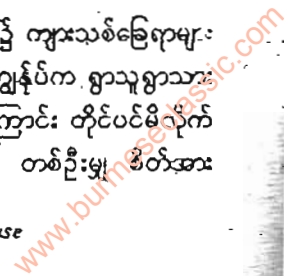
ထိုစကားတွေအနက် ဆာဒူး၏အကြောင်းကပါ ထိုသူရူး၏ ပါးစပ်မှ အရိပ်အမြွက်ပါလာသည်။ ထူးဆန်းလှသည့် ဆာဒူးကြီး၏ တန်ခိုးသတ္တိဖြင့် ကျားသစ်ယောင်ဖန်ဆင်း၍ နွားကျောင်းသားအား သတ်ဖြတ်တိုက်ခိုက် စားသောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟူ၍တည်း။

ကျွန်ုပ်က သိလိုချက်ကို သာသာထိုးထိုး စူးစမ်းမိလိုက်စဉ်မှာ ထိုသူရူး ကျွန်ုပ်အပါးက ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ သူတို့တွင် သူရူးက အစ ဆာဒူးဆိုသူ၏ ဒေါသအမျက်ထလာမှုကို အလွန်အမင်းကြောက်ရွံ့၍ ပါးစပ်အားစေးမိထားကြသည့် သဘောမှာပြနေသလိုရှိသည်။

ကျွန်ုပ်က မြင်းစီး၍ပြန်လာစဉ် ဦးခေါင်းတွင်းမှာတော့ အတွေးများက အပြည့်အဝနေရာယူလာသည်။

တောတွင်းဇာတ်လမ်းများတွင် ရှေးအတီတော ကာလတွေကတည်းက လပြည့်ည၊ အကာလညများ၌ လူခန္ဓာကိုယ်ကုန်နေ ရက်စက်သော အကောင်များအဖြစ်သို့ ဂန္တီရအင်အားဖြင့် ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိသည့် အကြောင်းများကို စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်ပမာ ကျွန်ုပ်ကြားဖူးထားသည်မှာ ကြာပြီ။ ထိုအကြောင်းနှင့်နှလုံးဆက်၍ ရွာသားတွေ၏စိတ်တွင် ကျားသစ်ငစဉ်းလဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ ဆာဒူး၏တန်ခိုးသတ္တိနှင့် ပတ်သက်နေရမည်ဟု ထင်နေမည်မလွဲ။ အကြောင်းမူ ဆာဒူးကိုယ်တိုင်က ညအခါကာလ၌ မကြောက်မရွံ့စတမ်းပင် အမှောင်အောက် လျှောက်လှမ်းလှည့်လည်နေတတ်လေ့ ရှိခြင်းကြောင့်ပင်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် သဲမြေပြင်ပေါ်၌ ကျားသစ်ခြေရာများ သွားတွေ့သည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်က ရွာသူရွာသားတွေကိုခေါ်၍ ကျားသစ်ကို ပစ်ရတော့မည့်အကြောင်း တိုင်ပင်မိလိုက်သည်။ ရွာသားများမှာ ကျွန်ုပ်၏တိုင်ပင်မှုကို တစ်ဦးမျှ စိတ်အား

ထက်သန်မှုမပြဘဲ ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်။ သည်လိုအခြေအနေတွင် သည်အတိုင်းပဲရှိနေရမည်မလွဲ။

ကျွန်ုပ်သည် တဲခဲခန်းနံ့ဘေးတွင် ဆေးတံရှိုက်ဖွားနေလျက် ရွာသားတွေ၏ အခြောက်တိုက် ကြောက်လန့်နေမှုကို ဘယ်လိုချေပျက်ရမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသေးသည်။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ ဘဆန်တံပါးရဲ့ အရပ်ဒေသတွင် ခိုအောင်းနေသော ကျားသစ်ငစဉ်းလဲကြီးအား ကျွန်ုပ်ရှင်းပစ်နိုင်လျှင်တော့ ရွာသားတွေမှာ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ပါလာတော့မည်မှာ မလွဲဧကန်ပင်ရှိလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် စည်းရုံးရေးကောင်းမွန်မှုကြောင့် အယောက်သုံးဆယ်သော ရွာသားများကတော့ လင်းအရက်ဦး အစခရီးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြပါ၏။ ကျွန်ုပ်က ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကိုင်၍ မြင်းပေါ်ခွစီးလာခဲ့သည်။ ရွာသားတွေကတော့ တောချုံအောက်မှာ ခြောက်လှန့်သံတဟေးဟေးဖြင့် တောကောင်ကိုမောင်းနေသည်မှာ ဆာဒူးအား ကြောက်လန့်ဖို့ပင် မေ့နေသယောင်ယောင်။ သူတို့၏သတ္တိတွေသည် နေထွက်အလာထိ တောင့်ခံနိုင်ပါ့မလား။

မကြာမီ၌ သားကောင်အနံ့အသက်ကို ကျွန်ုပ်၏နှာခေါင်းက ခရီးတစ်ဝက်အကျိုးမှာ ရလိုက်သည်မို့ မြင်းထက်ကဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲဘက်က တောင်ပူစာငယ်လေး၏ မြက်ခင်းရှည်ရှည်ဘက်ဆီ ကျွန်ုပ်သင်္ကာယန မကင်းမိဘဲရှိသည်။

ကျွန်ုပ် တောင်ပူစာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်အလာတွင် မှန်းဆထင်စားမိလိုက်သည့်အတိုင်းပင် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာမှာ လူသားတစ်ဦး။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရပါမူ ဆာဒူးပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

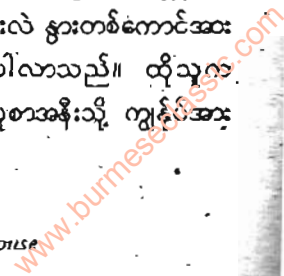
ကျွန်ုပ် ဆာဒူးအား ကြားဖူးရုံကြားဖူးနေပြီး တစ်ခါမျှပင် မြင်ဖူးခဲ့သည် မဟုတ်ပြီ။ အောက်ပိုင်း နံငယ်အဝတ်အပိုင်းအစ။ အပေါ်တွင် ဗလာကျင်း၍ ကိုယ်ထက်မှာ ပြာမှုန်ဖြူဖြူများဖြူထား၍ ရှည်သော ဆံပင်။ မုတ်ဆိတ်တို့ဖြင့် တုတ်တစ်ချောင်းထောက်ရပ်နေသူမှာ ဆာဒူးမှ လွဲ၍ တခြားသူမဖြစ်နိုင်မှန်း ချက်ချင်းမှန်းဆမိလိုက်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ် ကြာကြာဝေးဝေး တွေးမနေဘဲ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ချိန်လိုက်ရင်း ပစ်တော့မည်အပြု ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် မြင်ကွင်းထဲကဆာဒူး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ကျားသစ်ထွက်ပြေးသွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ခုတော့ သေချာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ ဤသို့နယ် တောပစ်ထွက်လာကြတော့မည့် သတင်းအား တစ်ဦးဦးသောသူက ဆာဒူးအား သတင်းပေးထားခြင်းကြောင့်ပင် ကြိုတင်လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေသော သဘောပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကံအားလျော်စွာနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြုံကြိုက်လာသည်တော့ မဖြစ်နိုင်ပြီ။

ထိုနေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာအောင်မြင်မှုမှ မရရှိလိုက်ဘဲ စခန်းသို့သာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကျားသစ်၏ နောက်တစ်ဖန်တိုက်ဒိုက်မှု

ထိုမှ ဆယ်ရက်အကြာ မုဆိုးတစ်ဦးထံမှ ဆက်သွယ်စာ ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်ရှိလာသည်။ စာထဲတွင် ကျားသစ်ငစဉ်းလဲ နွားတစ်ကောင်အား တိုက်ဖြတ်စားသောက်သွားသည့် သတင်းပါလာသည်။ ထိုသူက "ဘဆန်တံပါးရဲ့ ရွာမှ နှစ်မိုင်အကွာ တောင်ပူစာအနီးသို့ ကျွန်ုပ်အား အမြန်လာခိုင်းလိုက်သည်။"

နေ့လယ်စာကိစ္စ ပြေရှင်းအံ့ပြီး ကျွန်ုပ်၏ကားဖြင့် မောင်းထွက်လာရာ သောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အား စောင့်နေရှာသောမုဆိုးကို တွေ့လာရပါတော့သည်။ စကားတစ်လုံးတစ်ပါဒ်မျှ မဆို။ ထိုသူက သူ့ဆိတ်ကလေးကို ချီမလိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား မြက်ခင်းရှည်လျားအကြားကနေ ဦးဆောင်ခေါ်လာရင်း ကိုက်ငါးဆယ်အရောက်၌ ကျဉ်းမြောင်းသည့် လျှို့မြောင်တစ်ခု မြင်တွေ့လာရသလို ချုံပုတ်အကိုင်းအခက်များ၌ ရောက်နေသော ဋ္ဌားတစ်ကောင်၏ဖြစ်အံ့ကိုပါ မြင်လာရသည်။

ယခုအချိန်ကောင်း နံနက်၄နာရီ ရှိနေပြီဖြစ်လျက် ကျားသစ်ငါးစဉ်းလဲကောင် အောင်းနေရာဆီမှ မကြာမကြာထွက်၍ အစာရှာပွေထွက်ချိန်ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က လျှို့မြောင်အနီးမှပင် ကျားသစ်ငါးစဉ်းလဲကို ချောင်းမြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဆိတ်ကို တိုင်တစ်ခုတိုင်ချည်ထားပြီး ကျွန်ုပ်၏ကားအနီးတွင် သွားရောက်စောင့်နေဖို့ မုဆိုးအား ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

တစ်အောင့်အကြာ ဆိတ်ကလေးသည် တပဲပဲဖြင့် အော်မြည်လာသည်။ ကျားသစ်အား ဖိတ်ခေါ်လိုက်သလိုမျိုးမို့ ကျွန်ုပ်အဖို့ ပစ်မှတ်ကိုလွှဲအောင် မပစ်မိဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ကျားသစ်သေသွားရန်သာ ကျွန်ုပ်၏တာဝန်။

သည်စဉ်ခဏ ကျွန်ုပ်၏ လျှို့မြောင်ညာဘက်နေရာ အကွာအဝေးမှာရပ်နေသော ကျားသစ်အား မြင်လိုက်ရပါပကောလား။ ကျွန်ုပ်က ရိုင်ဖယ်နှစ်လုံးပြူး၏ ပြောင်းဝအားလှမ်းအချိန် ကျားသစ် ရုတ်တရက် ပဲပျက်သွားသည်။ ထိုစက္ကန့်အတွင်း ပေါ်ပေါက်လာသူကတော့ ဆားဒူး

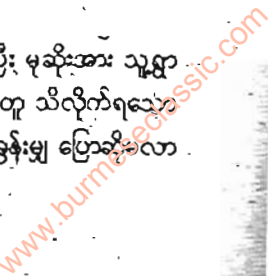
ပါပင်။ ဆားဒူးက သူ့တုတ်ကိုထောက်၍ လမ်းကလေးတစ်ခုဆီမှလျှောက်လှမ်းလာနေ၏။ ကျွန်ုပ်က အော်ဟစ်၍ ရပ်လိုက်ဖို့တားမိသည်။ ဆားဒူးကမရပ်။ ကျွန်ုပ်အား သွားများပေါ်အောင် ပြုံးဖြဲပြဲလာရင်း ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေသည်။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားရခက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျားသစ်အား သတ်ဖြတ်ဖို့ ရောက်နေခြင်းကို ဆားဒူးသည် ဘယ်သို့လျှင်သိသွားသနည်း။ ကြာကြာစဉ်းစားမနေတော့။ ကျွန်ုပ် မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ နောက်မှခြေရာခံလိုက်သွားမိသည်။

သဲပျော့ပျော့တို့ပေါ်တွင် ကျားသစ်ခြေရာကွက်များ ထင်ကျန်နေသည်။ စောစောက ပျောက်ကွယ်သွားသည့် နေရာအထိတိုင် ကျားသစ်ခြေရာကွက်များရှိနေ၏။ ထိုမှအကျော်တွင်မူ ဆားဒူး၏ခြေရာများသာ တွေ့လာရသည်။

သည်တိရစ္ဆာန်နှင့် သည်လူ့ ခြေရာချင်း ဘာကြောင့်ထပ်မတတ်ရှိနေပါလိမ့်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အတော်ဦးနှောက်ခြောက်လောက်စရာ အံ့တွေးများဖြစ်လာရတော့သည်။ ကျွန်ုပ် ဆိတ်ကိုတိုင်မှဖြုတ်ယူလျက် ကားဆီသို့ ပြန်ရောက်လာစဉ် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေမုဆိုး ကားနောက်ခန်းတွင် ချောက်ချားစွာထိုင်နေသည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကို တိတိပပ တွေ့လိုက်ရသည့်သဘောရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ် ဆိတ်ကလေးကို ကားထဲသွင်းလိုက်ပြီး မုဆိုးအား သူ့ရွာသို့ မောင်းပို့ပေးလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ပြိုင်တူ သိလိုက်ရသော လျှို့ပုတ်ချက်တစ်ခုအကြောင်းကို လမ်းတွင် ဘာတစ်ခုခုမျှ ပြောဆိုလှားစွာမရှိသည်။

ဗုဒ္ဓကိရိတ်ပြတ်ခြင်း

မိုးမတိုင်မီ ဇွန်လအထိ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်လေ့ကျင့်ရေးကာလများ၌ ကျားသစ်၏သတ်ဖြတ်မှုသတင်း နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်မလာတော့ဘဲ ရှိနေသည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်အမှန်ပင်။

ထိုမှအကျော်ကာလမှာပင် ရွာဦးစီးတစ်ဦးဆီမှ ရောက်လာသော သတင်းကား မြစ်နှင့်များစွာ အကွာနေရာတစ်ခု၌ ရွာသားတစ်ဦးအား ကျားသစ်သတ်ဖြတ်သွားသည်ဆိုသော အကြောင်းကြားချက်ပါပင်။ စုံစမ်းတီးခေါက်ကြည့်လိုက်တော့ သည်ရက်၊ သည်အပတ်တွေထဲမှာ ဆာဒူးအား သိပ်မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိသည့်အကြောင်းများကိုပါ ကြားလာခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျားသစ်အား သတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် စိတ်နှလုံးဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က လင့်စင်သုံးခုထိုးထားပေးဖို့ ရွာဦးစီးအား စီစဉ်ရန် တာဝန်အပ်နှင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်တွင် ဆိတ်တစ်ကောင်ပါ ဝယ်လာပေးဖို့ ငွေပေးထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် မြစ်ရေစီးကြောင်းတွင် တာဝန်မျိုးစုံနှင့် ရှုပ်ထွေးစွာ သွားပြီးနောက် ရွာဦးစီးက ကျွန်ုပ်ပေးသမျှ တာဝန်ကျေ့၊ မကျေ့ကိုသွားကြည့်ရပါသေးသည်။

သို့သော်...

အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်နေသော ရွာသူရွာသားတွေ၏ အဖြစ်ကိုသာ ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့တစ်တွေ ကျွန်ုပ်စေခိုင်းချက်အရ လင့်စင်ထိုးနေစဉ်အတွင်း ကျားသစ်စဉ်းလဲက ဆိုးရွားစွာနှင့်

လာရောက်သောင်းကျန်းသွားကြောင်း ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဒီအကြိမ် တော်တော် သောင်းကျန်းသွားတာပါပဲ” ဟူ၍ ရွာဦးစီးက ကျွန်ုပ်အားတင်ပြသည်။

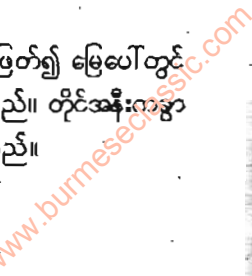
“ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ချောက်ချောက်ချားချားနဲ့တောင် ဖြစ်ကုန်တယ်”

ကျွန်ုပ် အမှန်အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးဝံ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်၌က ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက် မချဝံ့လောက်အောင် အတန်ငယ်စိတ်လှုပ်ရှားစရာများသွားရသည်။ ဆိတ်ကလေးကို မြင်သာသောမြင်ကွင်းထဲမှာ ချည်ပြထားပြီး ရွာသားတွေ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ကွယ်ကာနေဖို့ စေခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆူညံသံမျှဆူညံအောင် နေပေးကြရန်ပါပြစ်သည်။ ကျားသစ်တို့၏ သဘာဝမှာ ဆူညံသံကို လာရောက်စူးစမ်းလေ့ရှိသည့် သဘောမှာပြုသည်မို့ဖြစ်သည်။

ရွာသူရွာသားတွေက ထိုသို့နယ် လုပ်ဆောင်ဖို့ဝန်လေးနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုက်နှစ်ရာခန့်သာသာထိ ကျွန်ုပ်ကိုယ်အလေးချိန်ကို ထိန်းထားနိုင်မည့်သစ်ပင်ကို ရှာမတွေ့သေးဘဲရှိနေသည်။ ကျားသစ်အား ကောင်းစွာတိုက်ခိုက်နိုင်သော နေရာအကွက်အကွင်းကို စိတ်တိုင်းကျ စွာဖွေမရဘဲရှိသည်။

ဇောင်ဆိုင်ချည်ကြာ

တစ်ယောက်သောရွာသားက တိုင်တစ်တိုင်ဖြတ်၍ မြေပေါ်တွင် တူနုရွာစိုက်ပြီး ဆိတ်ကလေးအား ချည်ထားလိုက်သည်။ တိုင်အနီးကရွာလျက် စကားတွေဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ဆိုနေကြသည်။

သို့သော် အားလုံးအဖို့ အသက်ရှူ အကျပ်ရိုက်နေရသည့် ကာလ ဆိုကာ မှားမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော နေရာမှဆိုလျှင် အသံတွေ တိုးတိုးသဲ့သဲ့သာကြားနေရသည်။

ကျွန်ုပ် ရိုင်ဖယ်ဆေနတ်၏ လုံခြုံရေးခလုတ်ကို ဖွင့်ထားပြီး စောင့်နေသော်လည်း ယုံကြည်ကိုးစားစိတ်မှာ အနည်းအပါးမျှသာ ကျန် နေသည်။

ကျားသစ်သည် အချိန်မရွေးဘဲ တစ်နေရာမဟုတ်၊ တစ်နေရာမှ ပေါ်လာနိုင်ကောင်းသည်။ စိတ်ထဲတွင် ဆာဂူး၏နံ့သဏ္ဍာန်က ဝင်နေတို နေသေးသည်။

ကျွန်ုပ် ခြေသံလုံလုံထားပြီး ဆူးချုံအုံကောင်းကောင်းဆီသို့ ချဉ် ကပ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် ဆိတ်ကလေးကို ကောင်းစွာတွေ့ရ သည်။ လူတွေကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေသည်။

ကျားသစ်ရောက်လာဖို့ အကြောင်းရှိနေသလား။

ကျွန်ုပ်သည် စောင့်နေရင်း ငိုက်မျဉ်းချင်လာသည်။ သို့သော် သားကောင်၏ရနံ့ကိုရနေသော မုဆိုးအလား ကျွန်ုပ်ကိုကျွန်ုပ် ကျေပျော် နှစ်သိမ့်စိတ်ဝင်နေသည်။

နွေးထွေးသောလေထဲတွင် သားကောင်အပုပ်အနံ့ ပါနေသလိုပဲ သည်။ ကျားသစ်သည် နောက်ဆုံးသားကောင်ကို ရှာဖွေရန်အလို့ငှာ ကျွန်ုပ်၏ မလှမ်းမဝေးတွင် ရှိနေလောက်ပြီ။

ကျွန်ုပ် ချုံကွယ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် ကျားသစ်အ တွေ့လာရပါတော့သည်။ တိုင်တွင် စူးစူးအစ်အစ်ဟစ်နေသော ဆိတ်က လေးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆင်းသွားနေခြင်းပါပင်တည်း။

ကျွန်ုပ် ရိုင်ဖယ်ဆေနတ်ပြောင်းကို အသာအယာ မချိန်လိုက်ပြီး တစ်စက္ကန့်မျှ အသက်အောင့်လိုက်ရင်း တည်ငြိမ်တည်မတ်စွာပင် ခလုတ် ညှစ်လိုက်ပါ၏။ ကျည်ဆန်က ကျားသစ်၏ပခုံးဆီ ထိမှန်သွားပုံပင်။ သို့သော် ချက်ချင်း အလူးအလဲနှင့် ပြန်ထသွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ချုံတောအတွင်းသို့ တရဲရဲနှင့် တိုးဝင်ပြေးသွားတော့သည်။ တိတ်ဆိတ် သွားသောပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျားသစ်၏ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက် ရသလားဟု ထင်မိလိုက်သည်။ နာကျင်စွာအော်မြည်လိုက်သံ ထွက်လာ သေးသည်။ ဒဏ်ချက်ပြင်းထန်သွားပုံရသဖြင့် တွေ့သမျှသက်ရှိတို့အပေါ် ရန်မူတော့မည် မလွဲပြီ။

ကျားသစ်သည် သူ့ဒဏ်ရာအပေါ် ပူပန်စိတ်ရောက်နေစဉ် အတွင်း ကျွန်ုပ်အလျင်အမြန် ဤတောတွင်းမှ တိမ်းရှောင်သွားဖို့ စိတ်ဝင် သွားရသည်။ ကျွန်ုပ် အလျင်အမြန်ထွက်သွားဖို့ ကြံစည်မိပြီးမှပင် ခြေရာ များကို ကျားသစ်ကောက်လာနိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်အား မိသွားတော့မည်မှန်း တွေးမိလိုက်ရ၍ ဘယ်ကိုဦးတည်သွားရမည်ဟု စဉ်းစားမရရှိသွားသည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်တင်း၍ ထွက်ဖို့ကြံစည်မိသော်လည်း ကိုယ့်နုလုံးခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းကို ပြန်ကြားနေ၏။ ကြောက်စိတ်က ကျွန်ုပ်အား အတော်ကြီး ညှစ်ဆုပ်ထားပြီဖြစ်သည်။ ကျားသစ် အမှန်တကယ် အသက်ရှင်နေမည်။ ကျွန်ုပ်နောက် သံသံမဲမဲလိုက်တော့မည်ဟု တွေးမိစဉ်တစ်ခဏ ကြောက် ခွံစိတ်က တားမရဆီးမနိုင် ကျွန်ုပ်အားဖုံးလွှမ်းလာသည်။ သွေးကြောများ ဆိုင်းကုန်မတတ် ထိတ်လန့်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မမြင်ကွယ်ရာအရပ်များဆီမှ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ အရိပ်တစ္ဆေတို့၏ ခြောက်လှန့်သံတွေ အကြားအာရုံအတွင်း သောင်းကျန်း ခဲ့ရသလို ထင်နေမိသည်။ ရွာသူရွာသားတွေဆီက အသံတွေထွက်လာကြ

သည်။ ဆာဒူးအား ရွာအတွင်းဘက်သို့ အဝင်မခံဘဲ တားဆီးနေသဖြင့်
လရောင်သည် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှတစ်ဆင့် မြေပြင်ထက်သို့
ဖြာကျလျက်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်က လူသွားလမ်းကြောင်းအတိုင်း ခြေကိုလှမ်းလာစဉ် အနီး
အနားမှ ရွှေလျှားသံတစ်ခုကြားမိသည်။ ထင်၍လှည့်အကြည့် လမ်းကျယ်ဝ
၌ ထိုင်စောင့်နေသော ကျားသစ်ကြီးအား မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။
ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်သာ ကွာစားလိမ့်မည်။ အကွေ့အဝိုက်ကျဆင်း
နေသောပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျားသစ်ပင်ဖြစ်နေမှန်း ယုံမှားသံသယမရှိလောက်
ပြီ။ ကျွန်ုပ်က ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင်တင်၍ ပြောင်းကိုချိန်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ခလုတ်ညှစ်မည်အပြု ကျားသစ်က ပျောက်ကွယ်သွား
လျက် ပေါ်ပေါက်လာသည်က ဆာဒူးဖြစ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်စက်
အတိုခံလိုက်ရသလို တုန်ယင်သွားရသည်။

“ကျားသစ် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

ကျွန်ုပ်ပါးစပ်ဖျားမှ အံ့အားသင့်သံ ထွက်သွားသည်။

“ဆရာ မျက်စိအမြင် မှားသွားတာပါ။ ဘာကျားသစ်မှ မရှိပါ
ဘူး”

“ကျုပ် ခုနကပဲ သေသေချာချာ မြင်လိုက်သေးတယ်”

ကျွန်ုပ် ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် တင်း
ကျပ်နေသောအာရုံကြောင့် မြင်မိမြင်ရာ ရှိသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ဆရာ... ကျွန်တော့်အတူ လိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဆရာတွေချင်နေတဲ့
ကျားသစ်ကိုပြပါမယ်”

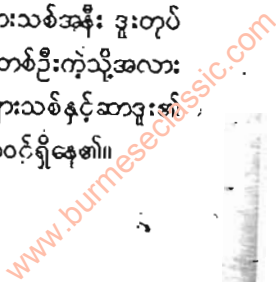
ကျွန်တော် ချီတုံချီတုံရှိနေပြီးမှ ဆာဒူးနောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ
သွားသည်။ ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း လ၏အလင်းရောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ သူရ
သတ္တိတို့အား ကြောက်စိတ်အသွင်သို့ ကူးပြောင်းစေပါသည်။ စက္ကန့်
အနည်းငယ်ကြာအောင် ဖြတ်လျှောက်လာပြီးမှ စိတ်ထဲက မသိုးမသန်
စိတ်ကြောင့် သူ့ကိုဟန့်တားမိသည်။

“ရပ်လိုက်ပါ”

ဆာဒူးက ကျွန်ုပ်၏အမိန့်ပေးသံကို လှည့်တောင်မပင်မကြည့်။
ကျွန်ုပ်စိတ်ဝယ် ဆာဒူး ဤတစ်ခဏ လူကနေကျားသစ်ပုံစံ ပြောင်းလဲ
သွားလေမလားဟု ထင်စားမိလိုက်ရာက သေနတ်ပြောင်းချိန်၍ ညှစ်မိမည်
ကဲ့သို့။

ကျွန်ုပ်၏ သံသယမွန်းကျပ်မှုစိတ်တို့သည် ထိုတစ်ခဏမှာပဲ
ကြေမွပျက်စီးသွားရသည်။ အကြောင်းမူ လင်းထင်းသော လရောင်
အောက် တံငယ်တစ်ခုရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျားသစ်၏ လဲစင်းနေသော
ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်သွားလိုက်ရ၍ပဲ ဖြစ်သည်။ ကျားသစ်အသက် ကုန်ခန်း
နေရာပြီ။ ဝိုးသားကဲ့သို့ ချောမွေ့နေသော ကျားသစ်ကိုယ်ကို လက်
ပြင်ထိတို့ကြည့်လိုက်စဉ် ပူရွေးနေဆဲရှိသေးသည်။ ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်မိရ
သည့်အကြောင်းကား အခြားမဟုတ်ပြီ။ ကျားသစ် ရှိနေနိုင်သည့်နေရာကို
ဆာဒူးအပ်ကျမပ်ကျ သိရှိနေခြင်းပင်တည်း။

ဆာဒူးသည် ကျွန်ုပ်အား ဥပေက္ခာပြု၍ ကျားသစ်အနီး ဒူးတုတ်
ထိုင်လိုက်ရင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ သားသေမုဆိုးမ မိခင်တစ်ဦးကဲ့သို့အလား
နှုတ်မှတဖွဖွ ဆီမန်းမန်း ရွတ်ဆိုနေတော့သည်။ ကျားသစ်နှင့်ဆာဒူး၏
ပေါင်းစည်းမှုမှာ မယုံနိုင်အောင် ရင်းနှီးအကျွမ်းတဝင်ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဆာဒူး၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲပုံကို ပခုံးပုတ်၍...

“လူသွားလမ်းပေါ်မှာတုန်းက တွေ့လိုက်ရတာ ဒီကျားသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အဲဒီကျားသစ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို လာရှာပေးတာပါ။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အခါကိုသိလို့ ဆရာ့ဆီက တိမ်းရှောင်ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ဆီ အရောက်လာခဲ့တာပါပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ တကယ့်မကောင်းဆိုးဝါး အကောင်ကိုမှ အဆွေခင်ပွန်း လုပ်နေပါကလား။ ကလေးတစ်ယောက် ကိုက်အသတ်ခံရတာရယ်၊ ရွာထဲက နွားတွေကိုကိုက်ဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးနေတာတွေရယ် သိရက်ခဲ့တောင်မှပဲ ရွာကိုဝင်ပြီး အလှူခံစားသောက်ရက်တယ်နော်”

“ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံတောင်းရမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစားအစာလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒီရွာကို စတည်းချလာချိန်က ကျားသစ်က အကောင်မောက်စဘဝကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့လာနေတာပါပဲ။ ဒီတောကြီးထဲမှာ ဝက်ရိုင်းတွေရှိနေတော့ ဒီအကောင်တွေကိုသာ ရှာဖွေစားသောက် ကျေနပ်မှုရှိနေပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်ပေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်မှတ်နေခဲ့တာပါ”

“လ အတော်ကြာကြာတုန်းက နွားတစ်ကောင်ကို ကိုက်သတ်စားသောက်လိုက်ရတာက အစပြုခဲ့တာမဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က သူ့အားပြန်အမှတ်ရစေသည်။

“အခုဆို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျားသစ်ရန် ခံစားနေရပြီ။ ကျုပ် အခုလို မလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် နောင်ဘယ်လိုတွေဖြစ်ဦးမလဲ”

“ဒါကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော့်အချစ်ခွန်ကဲတဲ့ အချစ်ကမ်းစိတ်တစ်ခုဟာ သူမကောင်းတာ လုပ်နေရန်သိလျက်နဲ့ ခွင့်လွှတ်နေမိပါတယ်။ ရင်ဝယ်သားလိုချစ်မိပြီး အကုသိုလ်ဆန်တဲ့တွင်းထဲ ဆင်းရောက်နေတာကိုတောင် ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့ လက်ပိုက်ကြည့်နေမိပါတယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်တို့အကြားတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက တစ်ခဏ ဖုံးမှိးသွား၏။ ဆာဒူးအား ရဲထံအပ်သင့်မအပ်သင့် ကျွန်ုပ်တွေးနေသည်။ သို့သော် တျားသစ်ကျူးလွန်နေသမျှများက ဆာဒူးနှင့်ဆိုင်သည်ဟူသော သက်သေအထောက်အထားပြချက်က လုံလောက်မှုမရှိ။ ထိုပြင် ရွာသားများက နူးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်ကိစ္စများ မလိုချင်။ အဆုံးတွင် အတွေးဒဿနတစ်ခုသာ ရင်ဝယ်သိမ်းပိုက်မိပြီး ဆာဒူးအား ကြေကွဲစွာနှင့်စက်ဆုပ်စွာ သည်အတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

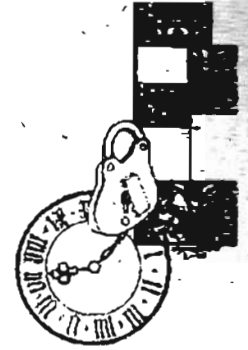
မည်သို့ဆိုစေ...

ဆာဒူးသည် ခွက်လက်ဆွဲကာ ညတွင်းချင်းအချိန်မှာပင် ထိုရွာတလေးအနီးမှ စွန်ခွာသွားကြောင်း ကြားလိုက်ရပါ၏။ နောက်တစ်နေ့ တျားသစ်အလောင်းရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်အသွား လှပသောပန်းခွေတစ်ခွေကိုသာ သွားလေသူငယ်စဉ်းလဲ၏ကိုယ်တွင် တင်ထားလျက်ရှိနေကြောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရပေတော့သတည်း။

Ref: The Wide World Adventure Magazine

ဂန္တီရမဂ္ဂစင်း၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၂။

အလုည့်မပြန်သော
တစ်ကွက်ဉာဏ်

THE MURDER OF ALONZO
BY PETER CHEYNEY

“မာနီ၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီမြန်းလျက် ရှိမဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ ဗန်ဒါလင်မှာ သူ၏ပေါလော့ သွားမိ သည့် လုပ်ကွက်များကြောင့် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်နေ၏။ အလွန်ပိုမိုက်သဘင်အဖို့ သူတို့ဆင်ထောင်ထား သော ရတနာများကို စိမ်ပြေနေပြေပင် သိမ်းပိုက်ခွင့်ရလာ ဖြစ် သည်ဆိုပါတော့”

လူမိုက်တို့၏ လောကီဝယ် ဖောက်ခွဲရေးသမားဂျိုး၊ ငါးမန်းစသည်တို့အပြင် အခြားငါးမည်ရ ဘွဲ့အမျိုးမျိုးကိုပိုင်ဆိုင်သော မစ္စတာဆိုင်ရပ်စ်ဗန်ဒါလင်သည် ယခုအလွန်မိုက်အခန်းထဲ တစ်ခုတစ်ခုသော အကြောင်းနှင့်အတူ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

အလွန်မိုက်သဘာဝသည် စီးကရက်ငွေတွေ ဝေလူလူရှိနေသည့် မြင်ကွင်းကြားမှတစ်ဆင့် ဗန်ဒါလင်ပြောလာမည့်စကားတို့ကို နားစွင့်နေခဲ့သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်” ဟု စကားအစချီလာရာက “အခုလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြုရမယ့်အကြောင်းက ငါ့ရဲ့ “ခွင်” ထဲမှာဝင်နေရင် ငါမင်းဆီကို ရောက်လာစရာမရှိဘူး။ ငါ့ဘာသာလှုပ်ရှားမယ်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါမလှုပ်ရှားနိုင်လည်း ဒီကိစ္စကို လှုပ်ရှားနိုင်မယ့်လူကို အခွင့်အရေးပေးချင်တဲ့ စိတ်စေတနာကြောင့် မင်းဆီကို ရောက်လာရတာပါပဲ အလွန်မိုက်။ ဒီအလုပ်မျိုးဆိုတာ မင်းနဲ့ပဲကိုက်မယ်လို့ ငါ့ရဲ့အတွေ့အကြုံအရ သိမြင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။”

“ဆိုစမ်းပါဦး ဖောက်ခွဲရေးသမား ဂျိုးကြီးရဲ့။ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ဖို့ကိစ္စအကြောင်းမှာ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေနဲ့ အဝင်ခွင့်ကျမရှိလောက်အောင် ဒီအိမ်က ဘာမို့လို့လဲ”

“အသံမြည်အောင်ဖောက်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အိမ်ဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ။ အိမ်အနေအထားက အသံကိုအနားခံနေပြန်တာနဲ့ သွားအောင် ထစ်ချွန်သွားနိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားရှိနေတာကလားရယ်။ မီးခံသေတ္တာသော့ကို ဒိုင်နိုနိုက်နဲ့ ပျက်ဆီးဖို့ကြံနေတုန်း ငါ့ကိုဝိုင်းလာတဲ့ ရဲတွေကြောင့် ငါ့ရဲ့ကံကြမ္မာက ဘယ်အချိန်ကို နဖူးစာရွာလည်သွားမယ်ရယ်တောင် သိလိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုဝင်ကြံစည်ရမယ့် သေတ္တာကတော့ “ဘရစ်ဂ်” လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဖောက်ထွင်းမှုကို ကြံကြံခံ အာမခံသေတ္တာကြီး ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒီလို အကြမ်းခံသေတ္တာရဲ့ သော့အမျိုးအစားကို ဖွင့်နိုင်တဲ့လူမျိုးဆိုလို့ ငါ့တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်မှာ တစ်ယောက်ပဲတွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလူဟာ ပါးနပ်တဲ့နေရာမှာ လှစ်ခနဲရှိပြီး မျက်လုံးပေါ်ကနေ မျက်မှန်ကိုလည်း မချွတ်စတမ်း တပ်ထားတတ်တဲ့ အလွန်နီဆီဆိုတဲ့ မင်းပဲပေါ့လေ”

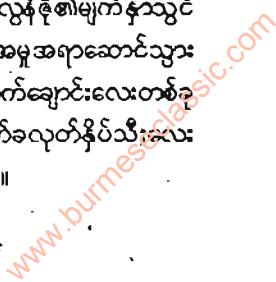
“ချီးကျူးသံကိုတော့ ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကိုအလုပ်အပ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့သဘောပေါ့နော်။ ရမယ့်ဝေစုကကောဗျာ”

“အလုပ်အောင်မြင်သွားလို့ကတော့ မင်းအတွက် တစ်ဝက်အချိုးကျရစေမှာပေါ့ ကိုယ့်လူ။ အခုလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဖြည်းဖြည်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ချင်တဲ့ မင်းရဲ့သဘာဝနဲ့လည်း အံ့ကိုက်ပဲလေ။ ပစ္စည်းကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ။ ဇာရီနာဘုရင်ရဲ့ သရဖူဦးဆောင်ကနေ ဖြုတ်ယူထားတဲ့ အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းတွေ ဆိုပါတော့ကွာ။ မင်းလည်း ကြားဖူးကောင်းကြားဖူးလိမ့်မယ်။ တော်လှန်ရေးကြီးရုရှားနိုင်ငံမှာ ပေါ်ပေါက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဘောလ်ရှီးတွေဟာ သရဖူဦးဆောင်ကြီးကို ပျက်စီးစေအောင် ရတနာပစ္စည်းတွေကို သရဖူကနေခွာယူကြတယ်ဆိုတာလေ။ သရဖူလည်းပျက်စီး၊ ရတနာတွေလည်း နယ်မြေ

အနံ့အပြားကို အရောင်းချခံရ၊ အဲဒီရုရှားအစိုးရဆီက ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းအချို့ဟာ ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်ရဲ့ လက်ထဲတို့လည်း တိတ်တိတ်ပုန်းရောက်နေခဲ့တယ်တဲ့။ အကယ်၍ ဒီဇာတီဟာ သူ့ဆီက အဲဒီရတနာတွေ သူ့လက်ကပြန်လာသွားဦးတော့ ရဲကိုတိုင်ပင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး...။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ သူ့လက်ထဲရောက်နေတာကို ခိုးရာပါပစ္စည်းသဘောကို ဆိုက်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား...”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေထားတဲ့အိမ်ထဲကို မင်းဝင်လို့လွယ်အောင် ငါ့အဖီအစဉ်ချပေးပါမယ်...။ ပထမထပ်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကနေ အလွယ်တကူဝင်သွားနိုင်တာနဲ့ အိမ်ရဲ့နောက်ဖေးဘက်က စကြိုတစ်ခုဆီ ရောက်သွားနိုင်မယ့် ညာဘက်ကိုကျတဲ့ အခန်းတွေအနက်က တတိယတံခါးချပ်အခန်းဟာ အဲဒီရတနာတွေ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ မီးခံသေတ္တာဖို့တဲ့ အခန်းပဲဆိုပါတော့ကွာ။ ငါ့စိတ်ထဲ မင်းအနေနဲ့ မီးခံသေတ္တာပွင့်အောင် ကြံစည်ဖို့အတွက် မိနစ်နှစ်ဆယ်သာသာလောက်ပဲ အချိန်ပေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်...။ မင်းအောင်မြင်သွားပြီးဆိုတာနဲ့ အထဲကရှိသမျှတွေကို အေးအေးဆေးဆေး သယ်ယူသွားရုံပေါ့... အလွန်နီ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဝယ်နိုင်မယ့် ဝက်လက်လည်း အစ်စတာဒမ်မြို့မှာ တွေ့ထားပြီး ပြီလေ...။ ဒေါ်လာငါးသောင်းပေးချေဖို့ သဘောတူထားပြီးပြီဆိုပါတော့ကွာ...။ တကယ်လို့ အောင်မြင်သွားလို့ကတော့ မင်းနှစ်သောင်းခွဲ... ငါနှစ်သောင်းခွဲပဲ...။ ဘယ်နှယ်လဲ လုပ်ပေးဖို့သဘောတူနိုင်မလား”

ဗန်ဒါလင်၏ ကမ်းလှမ်းလာချက်ကို အလွန်နီ၏မျက်နှာသွင်ဖြင့်က နက်ရှိုင်းလေးနက်စွာ တွေးတောနေသော အမူအရာဆောင်သွားသည်။ သို့တစေ ထိုအမူအရာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလက်ချောင်းလေးတစ်ခု တတော့မှ ထိုင်ခုံလက်တင်တန်းအောက်မှ လျှို့ဝှက်ခလုတ်နှိပ်သီးလေးတစ်ခုကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဖိနှိပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူလူနေထိုင်ရာ အောက်ထပ်အခန်းဆီသို့ အဆက်အသွယ်
ခေါင်းလောင်းသံမြည်သွားသည်။ ခေါင်းလောင်းသံအဆုံးမှာ စာလုံးများ
ထပ်တူလဲလဲသည် မက်ဆော့ခ်နစ် သတင်းလွှန်းပို့ချက်ကို ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

“ဗန်ဒါ...လင်...ဒီ...အခန်း...က...နေ...ထွက်...သွား...
တာ...နဲ့...နောက်...ယောင်...ခံ...လိုက်...”

အလွန်နိမ့်သည့် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ဘူးထဲမှ ထပ်မံထုတ်လိုက်
ဖြစ်သည်။ ဖွာရှိုက်လိုက်ရာမှ...

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့လောက်မှ လှုပ်ရှား
စေချင်သလဲ” ဟူ၍ ဗန်ဒါလင်အားမေးသည်။

“မနက်ဖြန်ညသန်းခေါင်ကျော်ဆို မကောင်းဘူးလား...။ ဒီတော်
ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်က ည ၁၂ နာရီ မထိုးခင်အချိန်ဆို အိပ်ရာဝင်နေကျ
ဝဲတဲ့ကွ။ အောက်ထပ်က သူ့အစေခံတွေ နိုးသွားမှာလည်း မင်းဘာမှ
ပူစရာမရှိဘူး။ အားလုံးအိပ်ပျော်နေပြီဆိုတာနဲ့ မင်းကိုတားလာမယ်၊ ဟန့်
လာမယ့် အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်လည်း ရှိတော့မှမဟုတ်ဘူးပေါ့။
ငါစောစောကပြောခဲ့တဲ့ ပထမထပ်ရဲ့ နောက်ပေးပြတင်းပေါက်တစ်ခုကတော့
အမြဲလိုလိုပွင့်နေလေ့ရှိတယ်။ တိုက်ခံရုံရဲ့အနေအထားဆိုလည်း တွယ်ဖက်
တက်တတ်တဲ့လူ့အတွက်ဆို လျော့ကူးလို့အဆင်ပြေမယ့် သဘောမှာရှိတယ်”

“အင်း...ကောင်မလေး မနက်ဖြန် ညသန်းခေါင်ကျော်ပဲ လှုပ်ရှားကြည့်
လိုက်တာပေါ့ပေါ့။ အစီအစဉ်ကတော့ အကျိုးအမြတ် တစ်ဝက်စီပဲပေါ့နော်”

“ဟာ...စိတ်ချ။ အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ မင်း
ဘက်ကသာ ပိုင်အောင်လုပ်၊ ငါ့သန်ဘက်ခါ မင်းဆီအရောက်လာခဲ့မယ်”

အလွန်နိမ့်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဗန်ဒါလင် ပြန်နှုတ်ဆက်
လာရာက...

“မင်းကကောင်းပါစေလို့ မျှော်လင့်ဆုတောင်းနေပါ့မယ်”

ဗန်ဒါလင်အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ အလွန်နိမ့်သည်
အိမ်ထဲတွင် စကြိုလျှောက်နေရင်း အတွေးကိုအလုပ်ပေးထားသည်။
ဗန်ဒါလင်လို အမေရိကန် ငဲ့သားတစ်ဦး၏စကားသည် ယုံနိုင်စရာမရှိ။
ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ဆန်လွန်းသည်။ ဖောက်ခွဲရေးသမားဂျိုးဟူသော ဘွဲ့သည်
ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်အညီ ဗန်ဒါလင်လို လူမျိုးအဖို့ မပွင့်နိုင်သော မီးခံသေတ္တာ
ဟူသည် မရှိခဲ့ပြီ။

သို့မို့အသံမြည်၍ မဖြစ်နိုင်သောအိမ်၏ အခြေအနေအကြောင်း
အရာကို အကြောင်းပြလာသည်။ သူ့ပြောသည့်အထဲမှာ တစ်ခုတော့
မှန်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် သိပ္ပံစနစ်များဖြင့် စီစဉ်ထားသော ဘရစ်ဂ်လို
အကြမ်းပတစ်ခဲမီးခံသေတ္တာကြီးသည် တော်ရုံသူခိုးဖောက်ထွင်းသမားတို့
အဖို့ ပွင့်အောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ရန် မလွယ်ကူပြီ။ သည်လိုသေတ္တာမျိုးကို
နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သူမှာ အလွန်နိမ့်ကဲ့သို့ဘစ်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်ဟု
ယူဆရမည်မျိုး။ ကျွမ်းကျင်သည်မှ ထူးထူးခြားခြားကျွမ်းကျင်ပါလေသူ။

ဗန်ဒါလင်နောက်သို့ ရှဲ့ဒိုးလိုက်သွားသော သူ့လူ လွန်မာရာ
သည် ရှစ်နာရီမထိုးမီ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားအကြံမဆိုးဘူး... အလွန်နိမ့်” လွန်မာရာက စကားစ
သည်။ “ခင်ဗျား ဗန်ဒါလင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သင်္ကာယနမကင်းဖြစ်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နိုင်တာ မှန်သွားတယ်။ ဒီနေရာကနေ
ထွက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ချာလီရဲ့အုတ်တိုက်ကလေးကို
တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားတာကလေးရယ်ဗျာ...။ အဲဒီမှာ တော်တော်လေး
ကြာသွားတယ်။ ချာလီဆိုတဲ့လူနဲ့ အကြာကြီးလေကြောကျနေခဲ့တယ်
လေ...။ ဗန်ဒါလင်ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော် ချာလီဆီဝင်တော့ပြီး
ခူးစမ်းကြည့်မိတယ်...။ ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာစုစမ်းသွား

တာကို သိလိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားလှုပ်ရှားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုသေနတ်ခိုး
ကိုသုံးတတ်သလဲဆိုတာပေါ့...။ ချာလီက ပြိုင်ရတဲ့လိုအပ်တဲ့မစ်တစ်
ကို သုံးတတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်တဲ့လေ...

“ ကျွန်တော် ဗန်ဒါလင်နောက် ကမန်းကတန်းအလိုက်မှာ ကား
တစ်စီးငှားပြီးတက်စီးတယ်။ အဲဒီကားဟာ သေးငယ်လမ်းဘက်ကို ရှေးရှုလာ
ရင်းနဲ့ ဘရူတ်လမ်းအရောက်မှာကျော့ခိုင်းပြီး အိမ်အမှတ် ၁၇ ရှေ့မှာရပ်ခိုင်း
တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်ရဲ့ နောက်ပေးပေါက်ကနေ ဝင်သွားခဲ့တယ်လေ”

ထိုစကားကို ကြားရသည့်တခဏ အလွန်စိုပြုံးသွားသည်။

“ ရတနာမီးခံသေတ္တာ ရှိနေတဲ့အိမ်ဆိုတာ အဲဒီအမှတ် ၁၇ အိမ်
ပဲပေါ့ လွန်ဟရာ...။ မနက်ဖြန် ညသန်းခေါင်ကျော်ရင် ငါ အဲဒီအိမ်မှာ
ဝင်ဖောက်ထွင်းရလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့...။ အင်း... ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်ရဲ့
အိမ်ကိုဝင်သွားပုံထောက်တော့ ဒီလူ ဗန်ဒါလင်နဲ့မာလင်တို့တစ်တွေဟာ
ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး လက်ဝါးချင်းရိုက်ထားတဲ့ကိစ္စ ရှိနေကြပုံပဲ”

အလွန်စို တွေးတွေးဆဆ အမူအရာဖြင့် ဆက်လျှောက်နေသည်။
ပြန်ရပ်တန့်လိုက်ရင်းမှ လွန်ဟရာအား...

“ သူတို့ကစားကွက် တစ်မျိုးမျိုးတော့ ထွင်နေကြပြီ...။
ဒီအတွက် မင်းလည်း ပင်ပန်းခံရဦးမှာပဲ လွန်ဟရာ...။ ပထမ မင်းလုပ်ရ
မှာကတော့ ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်ရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာပေးဖို့ပဲ...။
အထူးသဖြင့် သူ့အိပ်ရာကို ဘယ်နေရာမှာထားတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်
အချိန် ညစာစားတတ်တယ်ဆိုတာတွေ ငါ့အတွက်စုံစမ်းနဲ့။ အင်း နောက်
တစ်နေ့ မလှုပ်ရှားသေးခင် အဲဒီအိမ်ကို ငါအရင်ကြည့်ပြီး ကင်းထောက်
ကြည့်လို့တော့ ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ငါ့အတွေးမမှားဘူးဆိုရင် ဆိုင်းလပ်စ်
မာလင်ဟာ ငါတို့ရဲ့ကျောင်းတော်က မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး မာနီလိုပဲ
အကြံရှိနေမှာမလွဲဘူး...။ ဘယ်လိုအကြံမျိုးလဲဆိုတာ မင်း သိမှာပါ”

လွန်ဟရာက လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ရာမှ...

“ အင်း... မာနီလို အကြံမျိုးရှိရင်တော့ ခင်ဗျား သူ့တိုသတိထား
စုတော့မှာပေါ့နော်...။ မာနီက ခင်ဗျားကို သူတစ်နေ့နေ့ မှတ်လောက်
သားလောက်အောင် ဆုံးမပြုရဦးမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

အလွန်စို ကိုယ်သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရယ်လိုက်ပြီး...

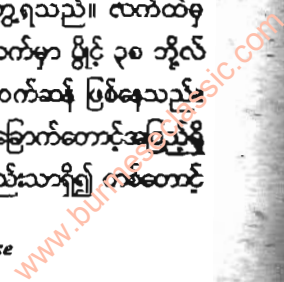
“ ဒါပေမဲ့... ဒီကောင်ကြီးက ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ
လားကွ...ဟေ့”

နောက်တစ်နေ့ ညရှစ်နာရီလောက် ကတည်းက အလွန်စို
သည် ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်၏ ခြံနောက်သို့ရောက်သွားသည်။ သည်အချိန်ဆို
မာလင် ညစာအပြင်ထွက်စားတတ်သည်ကို လွန်ဟရာ၏ စုံစမ်းထားချက်
အရ သိထားခဲ့ဖြစ်သည်။ နောက်ပေးဂိတ်တံခါးကို သော့တူဖြင့်ဖွင့်သည်။

သော့တစ်ချောင်းတည်းနှင့်ပင် အံကိုက်ရှိခဲ့ရ၍ ခြံတံခါးပွင့်
သည်။ အထဲတွင်ပန်းခြံရှိသည်။ မှောင်ရိပ်များဆိုင်းထားသည်။ အခြေ
အနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီးနောက် တိုက်ကိုတွယ်ဖက်ကာတက်ခဲ့သည်။
ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝင်သည်။ လွန်ဟရာ စုံစမ်းထား
သော မာလင်၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ခြေသံလုံလုံထား၍ဝင်သည်။

ဒီရိုတစ်ခုစီမှ အဆွဲကိုဖွင့်သည်။ ဟော...စိတ်ထဲက အထင်ရှိ
သည့်အတိုင်းပင် အထဲတွင် သေနတ်နှစ်လက်တွေ့ရသည်။ လက်ထဲမှ
လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် သေနတ်တစ်လက်မှာ ပြိုင် ၃၈ တို့လ်
အော်တိုမစ်တစ်...။ နောက်တစ်လက်မှာ စမစ်အင်ဂက်ဆန် ဖြစ်နေသည်။
စမစ်အင်ဂက်ဆန်သေနတ်ထဲမှ ကျည်ကပ်ထဲတွင် ခြောက်တောင့်အပြည့်ရှိ
သည်။ ပြိုင်ရတဲ့လိုအပ်မှုကြည့်ကပ်တွင် ကိုးတောင့်တည်သောရှိ၍ တစ်တောင့်

လျော့နေသည့် သဘောရှိသည်။ လျော့နေသည့်တစ်တောင့်မှာလည်း ပစ်ခတ်ပြီးသား ပေါက်ကွဲကျည်ဆန်ခွဲနှင့်ရယ်။

အလွန်နိ ပြုံးသည်။ သူ့အိတ်ထဲက သေနတ်များကို ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး ထိုသေနတ်နှစ်လက်နှင့် လဲလှယ်လိုက်သည်။ သုံးမိနစ်ခန့်အကြာ တွင် ထိုအခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာတော့ မေးလမ်းဆီ တွင် သူ့လျှောက်နေလျက်သား။ သူ့မျက်နှာမှာအပြစ်ကင်းသော အပြုံးတစ်ခု

* * * * *

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကျော် ၁၂နာရီခွဲ ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်၏ခြံ အောက်ဘက်သို့ သူ့ရောက်သွားသည်။ ခြံတံခါးကို သော့တူဖြင့်ဖွင့် သည်။ အတွင်းသို့ဝင်၍ တိုက်ရိုက်အောက်ဘက်နံရံကို ဖက်ထွယ်တက်သည်။ ပထမထပ်၏ ပွင့်နေသောတံခါးမှတစ်ဖန် အထဲသို့ဆင်းလိုက်လျက်ညာ ဘက်ကျကျမှ တတိယတံခါးကိုဖွင့်သည်။

အထဲအဝင်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးလေးကို ကိုင်တွန်း၍ဖြစ်သည်။ ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေကို အသားအယာတွန်းဖယ်ပြီး သတိနှင့်နားစွင့်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်သည်။ သူ့၏ခါးဝယ်ပတ်ထားသည့် ခါးပတ်ပြားပြားကြီးဝယ် ဖောက်တွင်းကိရိယာ တန်ဆာပလာအမျိုးမျိုး တို့ကို တွယ်ချိတ်ယူလာ၏။ ခါးပတ်ပြားကြီးကြီးကိုချွတ်ပြီး မီးအာမခံ သေတ္တာနှင့် အဝင်ခွင်ကျဖြစ်လေမည့် သော့တစ်ခုချင်းထုတ်ရှာသည်။

ဘရစ်ကအာမခံသေတ္တာကြီး ပွင့်လာဖို့မှာ အချိန်နာရီဝက်သာသာ ခန့် ကုန်ဆုံးခံလိုက်ရသည်။ စကြိုအပြင်ဘက်မှာ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ရှုပ်ရှားလာသည့် အထံလိုလို၊ သူ့အကြားအာရုံက နားစွင့်မိသွားသည်။

သူက ဖောက်ထွင်းခါးပတ်ပြားကြီးကြီးကို ကမန်းကတန်း ခါးမှာပြန်ပတ်၏။ အပေါ်မှကုတ်အင်္ကျီကို အမြန်အဆန်ပြန်ဝတ်သည်။ သည်စဉ်ခိုက် တံခါးပွင့်လာပြီး သေနတ်ကိုင်၍ ချိန်ဝင်လာခဲ့သော ရန်သူ

တော်ဟောင်း ဆိုင်းလပ်စ်မာနီအား မြင်တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဪ... ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်ဆိုတာ ဆိုင်းလပ်စ်မာနီဆိုတဲ့ ကိုယ်ရင်ပဲကိုး တွေ့ရတာမင်္ဂလာပါပဲ” အလွန်စိုက သင်္ဘောတစ် နှုတ်ဆက်သည်။

မာနီ မချီသွားပြုပြုံးသည်။ “အေးပေါ့ကွာ... ငါ့အတွက်တော့ မင်္ဂလာပဲပေါ့...။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ငါ တစ်ချိန်ကကြိမ်းခဲ့သလို၊ မင်း တစ်နေ့တော့ ငါထောင်ထားတဲ့ မြုံးထဲဆင်းရဲတော့တာပဲ မဟုတ် လား အလွန်စိုခိုက်သဘစ်ရဲ့။ ဒုအချိန်ကတော့ မင်းအဖို့ ဘဝကူးကောင်းနေ အတွက်၊ ဆုတောင်းရတော့မယ့်အချိန်ပဲ...။ နောက်မိနစ် အနည်းငယ် လောက်ကျရှင် မင်းက တမလွန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားရမယ့် ကောင် မဟုတ်လားကွ...။ ကိုယ့်လူပဲ...။ ငါကြံလိုက်တဲ့အကြံအစည်ကို မင်း တော့ သဘောပေါက်မှပေါက်ပါ့မလား မသိဘူး”

“ဗန်ဒါလင်လိုလူမျိုးကို သရဖူဦးသျှောင်ကနေ ဖြုတ်ထားတဲ့ ရတနာတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းခင်းခိုင်းပြီး မင်းကိုဆွယ်ယူဖို့ လွှတ်လိုက်တာ ငါပဲကွ...” အလွန်စို။ မင်းဟာ ရတနာဆိုရင် စိတ်ဝင်စားတတ်ပေမယ့် တော်ရုံနဲ့ များယူဖို့မလွယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ အေး... နောက်ဆုံး တော့လည်း ငါရဲ့လူညံ့ကွက်ထဲကို မင်းပါလာရတော့တာပဲ မဟုတ် လား...။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုအလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး...။ နောက်တစ်ခါဆို ငါလက်တုံ့ပြန်ခံရလိမ့်မယ်။ ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး စောင့်ဆိုင်း ခဲ့ရတဲ့ ဒီအခွင့်အရေးကို ငါလက်လွှတ်ပြီး အဆုံးအရှုံးခံလိုက်ရပြီဆိုတာနဲ့ နောက် ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ ငါ့အဖို့ ရလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး...။ မင်းကြောင့် ငါ ငါးနှစ်လုံးလုံး ထောင်ထဲမှာ ပေးဆပ်ရခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်ကြောင့် အတွက် ဒီတစ်ခါ မင်းဆီက ပြန်ဆပ်ခိုင်းရတော့မယ်...။ ဘာပဲပြောပြော ငါသတိလိုက်လို့ မင်းသေသွားလည်း ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ထို

ထာထွယ်စွာဆိုတဲ့ အကာအကွယ်တစ်ခုကို ရနိုင်ပြီးသားပဲ”

“ဗန်ဒါလင်က ကိုယ့်လူဟာ ပျိုနှင့် ၃၈ ဘွဲ့လ်အောင်တိုမက်တစ်ဆူနတ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲပိုင်တတ်တယ်ဆိုတာ လေ့လာခဲ့တယ်လေ။ မောင်ရင့်ကို ကျွပ်ပစ်သတ်ပြီးတာနဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင်လျော့နေတဲ့ အဲဒီဆူနတ် အမျိုးအစားကို မောင်ရင့်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့။ မောင်ရင့်က ကျွပ်ကိုလှမ်းအပစ် ကျုပ်ကလည်း မောင်ရင့်တို့ ပြန်ခုခံကာကွယ်ရင်း ထိမှန်သွားရတယ်ပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲမပိုင်ဘူးလားကွ။ ဟင်း... ဟင်း”

မာနီသည် အလွန်စိတ်ထဲ ဆေးဆေးချာချာ ချိန်ရွယ်လာခဲ့ရာမှ မောင်းကွင်းခလုတ်ကို ညှစ်ချသည်။

ဒိုင်းခနဲဟူသော ပေါက်ကွဲမြည်ဟည်းသံအဆုံး အလွန်စိသည် ကားခနဲပြစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တုံးခနဲ ပစ်လဲကျသွား၏။ သူ့ကိုယ်သည် ပြင်းထန်သောဒဏ်ကို ထွန်ထွန်လှမ်းခမ်းနေရသယောင် ထွန်လိမ့်လှည်ရှားနေခဲ့၏။ သူ့ဒိုင်းခေါင်းမှတစ်ဆင့် ပြာဆင်းလာသောသွေးများသည် အရှောင်ပျော့တော့တော့ရှိနေသော ကော်ဇောခင်းကို အနီရောင်လွှမ်းကြွက်သွားစေသည်။

သည်တဒဂ်မှာပဲ ဗန်ဒါလင်သည် အခန်းအကွယ်တစ်ခုဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ တို့လက်ထဲမှာ သားကောင်ဘဝရောက်ရတော့တာပဲ မဟုတ်လား” မာနီကရေရွတ်ရင်း “ကဲ...ကဲ...ပျိုနှင့် ၃၈ ဆူနတ်ကို အလွန်စိလက်ထဲအမြန်ထည့်လိုက်...။ ပြီးတော့ အနီးအနားက ရဲစခန်းဆီကိုပြေး” ဟု ညွှန်ကြား၏။

ဗန်ဒါလင်သည် မာနီစေခိုင်းသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားဖြစ်ခဲ့သည်။ အလွန်စိမိုက်သဘစ်၏ ဖရိုဖရဲ ကားကားရားရားကြီးရှိနေသော လက်ထဲသို့ ပျိုနှင့် ၃၈ ဆူနတ်ကိုထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ မာနီအနီးသို့သွားရပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား အလွန်စိဆီကြည့်နေသည်။

“ဒုစရိုက်လောကမှာ သူ့ကိုယ်သူ ပျံ့ကျပြီး လည်လွန်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ အလွန်စိရဲ့ဘဝဟာ ဇာတ်သိမ်းမလှမပ လှပါလားနော်”

မာနီက သရော်သလိုပုံစံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

သည်နှယ် ရေရွတ်နေစဉ်မှာပင် အလွန်စိမိုက်သဘစ်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလာသည်ကို နှစ်ယောက်သားတွေမြင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ အလွန်စိက လက်ထဲမှ ပျိုနှင့် ၃၈ ဘွဲ့လ်ဆူနတ်ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ထံလှမ်းချိန်သည်။

“တစ်လက်မလေးတောင်မှ မရွေ့မိကြနဲ့နော်...။ ဒီအထဲမှာ ကျည်ဆန်ကိုးတောင်ပဲ ထားခဲ့တာကို မင်းတို့တွေ သတိရမှာပေါ့နော်...။ မင်းတို့အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ကုသိုလ်ကံက မျက်နှာသာပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့နားလည်နိုင်လောက်ပြီးပေါ့...။ အေး... မင်းတို့သိထားဖို့က မင်းတို့အိမ်ထဲကို ဒီကနေ့ညဘက်က ငါတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့သေးတယ်လေ...။ မင်းတို့ရဲ့အိမ်ခန်းထဲမှာ ဆူနတ်နှစ်လက်တို့ အံ့ဆွဲထဲထည့်ပြီး ပြင်ဆင်ထားတာဟာ အစိပွယ်သိပ်မရိုးသားဘူးလို့ ငါတွေ့မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါနဂိုကတည်းက အသင့်ယူလာခဲ့တဲ့ ဝလာကျည်ဆန်ဆူနတ်ကို မင်းရဲ့ကျည်ဆန်အစစ်နဲ့ ကြိုတင်လဲလှယ်ထားခဲ့လိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ မင်းတို့ဟာ ငါဆေးသွားတာနဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင်လျော့နေတဲ့ ပျိုနှင့် ၃၈ ဘွဲ့လ်ဆူနတ်ကို မင်းတို့ အကြံအစည်အတိုင်း လက်ထဲမှာထည့်ပေးတော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိနေတယ်လေ”

“အင်း... ပိုင်ပါပေ့ကွာ...။ ငါတို့ကတော့ မင်းတကယ်ပဲ ဒီတစ်ကြိမ်သေပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တာ... သွေးတွေတောင် ခေါင်းကနေ ထွက်ပြဲခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ကွာ...။ တစ်သျှိုလင်လောက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်သမားတွေဝယ်တဲ့ဆိုင်က သွေးအတူတွေ ဝယ်လို့ရတာပဲဦး”

မင်းတို့ ခုလိုကြံစည်လာမယ့်ဆိုတာသိလို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ရတာပေါ့...”

ထို့နောက် အလွန်နိဗ္ဗာန် ဆက်၏။

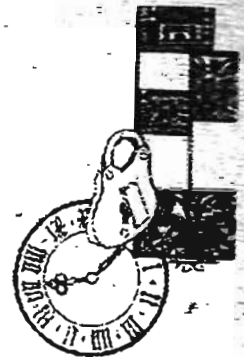
“မီးခဲသေတ္တာထဲက အဖိုးတန်ရတနာတွေကိုတော့ ငါ့ကို မင်းတို့ ဆင်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကြောင့် လျော်ကြေးအဖြစ် သိမ်းသွားရတော့မယ်။ အဲ... နှစ်ယောက်စလုံး လက်ကိုမြှောက်ပြီး ဟိုဘက်အခန်းကို သွားနေကြ...။ ယီးတီးယားတားလုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးကြနဲ့...။ ဒီသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေကတော့ အစစ်တွေဆိုတာ မင်းတို့ သိကြပါရဲ့နော်”

မာနီ၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့်နီမြန်းလျက် ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ ဗန်ခါလင်မှာ သူ၏ပေါ့လျော့သွားမိသည့် လုပ်ကွက်များ ကြောင့် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်နေ၏။ အလွန်နိဗ္ဗာန်သဘာဝ အဖို့မူ သူတို့ဆင်ထောင်ထားသော ရတနာများကို စိမ်းပြေနပြေပင် သိမ်းပိုက်ခွင့်ရလာဖြစ်သည် ဆိုပါတော့။

“ကဲ... သွားတော့မယ်... ဟေ့...။ မီးခဲသေတ္တာသော့ကို လည်း သေသေချာချာ ပြန်ပြီးပိတ်ထားပေးခဲ့တယ်။ အင်း... အဲဒီ သေတ္တာကို မင်းတို့ပြန်ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ ငါလည်း ဟိုအဝေးတစ် နေရာဆီကို ရောက်သွားပြီဆိုပါတော့။ ဒီနေ့ညတော့ ငါ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စုပေါင်းပြီး အောင်ပွဲခံရတော့မယ့်နေ့ပဲဟေ့။ သူတို့တစ်တွေလည်း ဘယ် လောက်ပျော်လိုက်ကြမယ်ဖြစ်ခြင်း။ သူတို့ကို ငါ ဒီကနေ့ညကျရင် အလွန်နိဗ္ဗာန် ခိုက်သဘာဝဆိုတဲ့ ငါတစ်ယောက် ဘယ်လိုအသတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ပုံပြင်ဆန်ဆန် ပြောပြရတော့မယ်ဟေ့...။ ဟား... ဟား... ဟား...”

ထို့နောက် အလွန်နိဗ္ဗာန်သည် ထိုသူနှစ်ယောက်အား အထဲသို့သွင်း လိုက်ပြီး အပြင်မှ သော့ပါခတ်သွားခဲ့ပေသတည်း။ ။

မြင်တွင်းစုံမဂ္ဂမင်း။

ပျိုဟ်မွေတုပိန်ကြီး

“ စင်စစ်စိန်သည် ကောင်းကျိုးထက်ဆိုကျိုးကိုသာ ပို၍ပေးသည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ရွှေထက်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားရတနာများထက် သော်လည်းကောင်း ပို၍အကုသိုလ် တရားကို ဖန်ဆင်းလေ့ရှိသည်။ စိန်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ပျက်ခြင်း နှင့်ရင်းခြင်း...။ ရင်နှစ်ခြင်းနှင့်ရင်းခြင်းဆိုသည် ဣဝဝမြောက် အဖြစ်အပျက်များကား...”

တောင်ပိုင်းအမေရိက တောအုံ့ချုံကြား ရေလမ်းခရီးမှတစ်ဆင့် နေပူကျကျတောက်ပူပြင်းသည့် အနောက်အာဖရိကသို့သွားကြသူများ၊ ဝီလာဒ်ယံပီးယားမှနေ၍ ပဲရစ်သို့ ကုန်းကြောင်းခြေလျင်ခရီး နှင်ခဲ့ကြသူများ၊ စထရင်းကတစ်ဆင့် စင်ကာပူ...။ ဘာလင်မှနေ၍ဘာသာ... စသည်ဖြင့် စွန့်စားကြီးပမ်းသွားလာလျက်ရှိသော လူအချို့အချို့တို့သည် တစ်ရာသီတွင် ရုတ်တရက်မယ့်နိုင်စွာ ချမ်းသာခြင်းကြီးမားလာကြ သလို... ရုတ်တရက်အသေဆိုးနှင့် ဘဝပြောင်းသွားရသည်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဘဝပြောင်းသွားကြသည့် လူအချို့အချို့တို့၏ နှုတ်ဖျား နှာ ကြားရလေမည် ထူးဆန်းသောစကားတစ်ခုမှာ 'စိန်'...။

စိန်သည် အလိုလောဘကြီးသူတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံလာရရုံသာမကဘဲ...ရိုးရိုးကြီးပွားချမ်းသာသူတို့၏ တပ်မက်မှုကိုပါ ခံရသည့် အရဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ စိန်ကို အကဲဖြတ်ကျွမ်းကျင်၍ အရောင် အဝယ်တစ်ခုလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ ကြိုးစားသောအဖွဲ့အစည်းမှာ ဒီ ဘီးရားစ်ကော်ပိုရေးရှင်း De Beers Corporation လုပ်ငန်းစုကြီးဝင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီကြီးသည် မိသမာသူလူတန်းစား အမျိုးစုံ

နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသလို...တရားဥပဒေ၏ ပိုက်ကွန်အကြားမှလည်း အလွတ်ရုန်းနိုင်သည့် အကွက်များဖြင့် ကြုံကြုံခံ။ အတိမ်းနှင့်အရှောင်များ ဖြင့် ကံကိုညှဏ်ကစားမှု ဖြစ်ကြသည်။

စိန်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သိပ္ပံနည်း၊ ဓာတုဗေဒနည်းလမ်းများဖြင့် မြေကြီးအောက်မှ ဖော်ထုတ်ယူဖို့ အဖွဲ့ကြံနေကြသူများ ရှိနေခဲ့သလိုပင်... သတင်းစာများတွင် မကြာမကြာ ပါရှိခဲ့သည့် နယ် အကောက်ခွန်လက်မှ မလွတ်နိုင်ခဲ့ကြသည့် အဖြစ်ဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်များလည်း ရှိခဲ့ ကြသည်။ တစ်ဖက်က စွန့်စားထိုးဖောက်ဖြတ်သန်းဖို့ အားထုတ်ကြ သူများ၊ အခြားတစ်ဖက်မှ ကယ်ပေါက်ပိတ်လျက် ထောင်ချောက်ဆင် ပမ်းသူများနှင့် 'ပြေးသူနှင့်လိုက်သူ' အကြားတွင် 'စိန်'သည် ထာဝရ ရပ်တည်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။

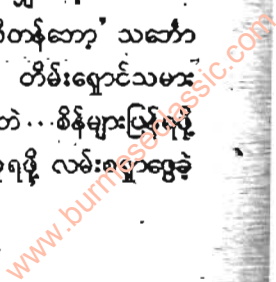
မကြာလှသော ကာလတစ်ခုက ပထမဦး စိန်အရောင်းအဝယ် သမားတစ်ဦး တရားမဝင်သောစိန်ကြောင့် ထောင်နန်းစံသွားရသည်။ သူ နှစ်စဉ်ဝယ်ယူနေသော ကာလပေါက်ဈေး ဒေါ်လာသုံးသန်း တန်ဖိုးရှိ စိန်မှာ ကန်သတ်တားမြစ်ထားသော ကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖို့ ထိုမျှလောက်သောပစ္စည်းမှာ အသေးအမွှ။

စင်စစ် စိန်သည် ကောင်းကျိုးထက်ဆိုးကျိုးကိုသာ ပို၍ပေးသည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ရွှေထက်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားရတနာများထက် သော်လည်းကောင်း ပို၍အကုသိုလ်တရားကို ဖန်ဆင်းလေ့ရှိသည်။ စိန်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့်ရင်းရဲခြင်း...၊ ရင်ခုန်ခြင်းနှင့်ရင်းရဲခြင်း ဆိုသည့် ဂန္ထဝင်မြောက် အဖြစ်အပျက်များတ ခုနှင့်ပေးပါပင်။ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင် ဂျာဂါး (စံ)ဖောင်တိန်ဆိုသော နယ်မြေ၌ ကမ္ဘာ အကြီးမားဆုံးဆိုသည့် စိန်တွင်းများရှိခဲ့သည်ဆို၏၊ တစ်နေ့၊ ထိုအရပ်နေ

အာပရိကတိုင်းရင်းသား ဂျင်းမိဖလောဝါဒီဆိုသူအား အီလသက်စေ ရောင်းဆိုသည့် စကော့တ်လူမျိုးက စိန်ခိုးယူပေးဖို့ လာရောက်မြူဆွယ် ခြင်းပြုသည်။ ထိုသို့ရရှိသည့်စိန်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲယူမည်ဟု ထတိစကားပါ ဆိုခဲ့သည်။

စထရောင်းသည် တိုင်းရွန်းဘဲလ်ဆိုသူ ပိုင်ဆိုင်သည့် 'မိုင်း'တွင် ဆေးမှူးတစ်ယောက်။ ဂျင်းမိဖလောဝါဒီက ယုံစားလွယ်ခဲ့ရာကတစ်ဆင့် ည ကရက်ခန့်ရှိမည့်စိန်ကြီးကို တိတ်တဆိတ် ခိုးယူဖွက်ပေးလာခဲ့သည်။ စထရောင်းက ထိုစိန်ကိုသိမ်းပိုက်လိုက်လျက် မနက်ဖြန်ကျလျှင် နေ့ရောက်ကတစ်ဆင့် 'ဟော်လန်သို့ သွားရောက်ဖို့နှင့် ဟိုကျမှပင် ပစ္စည်းကို ခွဲခံကြမည့်အကြောင်း အစီအစဉ်များချပြခဲ့သည်။

ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း ခရီးထွက်လာကြရာမှ တစ်ညတာကို သွန်မြောက်၍ နံနက်မိုးအလင်း စထရောင်း ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေ သည်ကို ဖလောဝါဒီသိလိုက်ရတော့သည်။ စထရောင်း သံစွာဖောက်၍ ထစ်ပြေးသွားလေပြီမှန်း သူ ချက်ချင်းနားလည်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနယ်သား အာပရိကဖြစ်သည့် ဖလောဝါဒီသည် ဒုရဲရဲဘန်သို့တစ်ခေါက် ပြန်လှည့် ဗွာဗွာခွဲသော်လည်း အကြံအစည်သမားစထရောင်းကို ပြန်မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ကော်ပီတောင်သို့ ခြေလျင်နှင့်ပင် ခရီးနှင့်လာခဲ့ပါ ခဲ့။ မိုင် ၃၀၀ဝထက်ကျော်လွန်သော ခရီးတစ်ခုကို မရောက်ရောက် အောင် လျှောက်လှမ်းမည်ဟု ကြံရွယ်ခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်ဘဲ အတိမ်း အရှောင်သမား စထရောင်းအား ဒတ်ချ်လူမျိုးပိုင် 'ဘီတန်ဘော့' သင်္ဘော ကြီးပေါ်တွင် သွားတွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် တိမ်းရှောင်သမား စထရောင်းအား သူ့ရောက်လာသည်ကို အသိမခံဘဲ... စိန်များပြန်လှူ ချည်ရွယ်ချက်နှင့်အတူ သင်္ဘောမှာ အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ လမ်းစဉ်တွေခွဲ

သည်။ ချားမကြာမီ...သင်္ဘော ရေလမ်းခရီးမှ ပြတ်သန်းလာစဉ် သူသည် စထရောင်း၏ ကေဘင်အခန်းတွင်းသို့ ခြေသံလှုပ်ဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့၍ ချွန်မြသောဓားဖြင့် ဝမ်းပိုက်ကိုထိုးခဲ့ရာမှ သစ္စာဟောက်တို့ သွားရာလမ်းသို့ မြန်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူ့စိန်တုံးကြီးကို ကောက်သိမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။

သူသည် လူသတ်မှုနှင့် အဖမ်းခံလို့မဖြစ်သည်မို့ အပ်ညာဏကမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ကေဘင်ခန်းထဲက သေတ္တာကြီးတစ်လုံးတွင် ထိုးသိပ် ထားခဲ့သည်။ ဒတ်ချ်လူမျိုး သင်္ဘောသားပီလစ်ဘူလ်တာက သူ့အတွက် နေ့စာညစာကို နှစ်ရက်ခန့် လာရောက်ပို့ဆက်သည်။ သင်္ဘောကြီး၏ ခရီးသည် အစ်စတာဒမ်တွင် ဆုံးမည်ဖြစ်သည်။ သူက လက်ဝယ်မှ စိန်တုံးကြီးအား ဒတ်ချ်သင်္ဘောသားကို ပြမိသွားသည်။

“ဒီပစ္စည်းကို ကာကွယ်ဖို့ အကူအညီပေးနိုင်မလား။ မင်းကို လည်း တစ်ဝက်စေပေးမယ်လေ”

ဘူလ်တာက ထိုအပေးအယူကို လျင်မြန်စွာပဲ သဘောတူသွားသည်။ ကမ်းခြေနှင့်နီးလာသည့် ထိုနေ့ ညဘက်မှာပင် ဒတ်ချ်သင်္ဘော သားက ကြမ်းအောက်မှတစ်ဆင့် ရေထဲဆင်းနိုင်သည့် ကြမ်းတံခါးကို သူ့အတွက်ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ ရေထဲခုန်ချလိုက်သည်။ ဖလောဝါဒီသည် အာဖရိကတိုင်းရင်းသားပီပီ ရေကူးရာတွင် ကျွမ်းကျင်ခြင်းရှိသည်။ ဒတ်ချ်သင်္ဘောသားထက် ရှေ့သို့အပြန်ကွာအောင် ကျော်ရောက်ခဲ့သည်။ ဒတ်ချ်သင်္ဘောသား ဘူလ်တာသည် စိန်တုံးကြီး ထည့်ထားသော ရှုံအိတ်ကြီးကို လည်ပင်းတွင်သိုင်းလွယ်ခဲ့သည်။

ဖလောဝါဒီသည် ကမ်းထိပ်မှရပ်၍ ထိုသင်္ဘောသားအရောက်ကို စောင့်ကြိုနေလိုက်သည်။ သို့သော် သင်္ဘောသား ကမ်းထိပ်သို့ ရေ

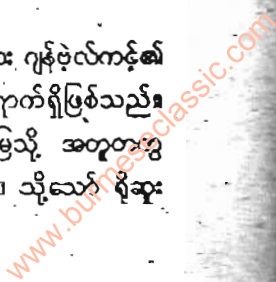
ထဲမှတစ်ဆင့် အားပြုတက်လာစဉ်တွင် ဖလောဝါဒီ၏ ဓားဖျားက လည်ပင်းထဲသို့ နစ်မြုပ်စိုက်ဝင်ခဲ့တော့သည်။

သင်္ဘောပေါ်က မာလိန်မှူးသည် အစ်စတာဒမ်ဆိပ်ကမ်းသို့ အဆိုက် လူစစ်၍ရေတွက်ခဲ့သည်။ လူနှစ်ယောက်လျော့နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ၏ သင်္ဘောသားဘူလ်တာအား ပုပ်ပွနေသောအလောင်းအဖြစ် နောက်ထပ်၁၆ရက်ကြာတော့မှပင် ရေစီးမြောင်းတစ်ခုတွင်းမှ သွားတွေဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖလောဝါဒီက စိန်တုံးကြီးကို စိန်သမားတစ်ဦးထံ ကြေးမြင့်မြင့် နှင့်ရောင်း၏။ ထိုစိန်သမားကတစ်ဖန် အခြားသူတစ်ဦးဆီ ဒေါ်လာ ၄၀၀၀နှင့် ဖလှယ်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုသတင်းက စိန်၏တွင်းပိုင် တိုင်းရွန်းဘဲလ်၏ နားတွင်းသို့ ဆက်ကြားခဲ့ရ၍ အချိန်မဆိုင်းဘဲ ဟော်လန်သို့ လိုက်လာရသည့်အဖြစ် တို့ရောက်သည်။ ထိုစိန်တို့ပိုင်ဆိုင်သူအဖြစ် ကြေးကြော်၍ တောင်းယူဖို့ ဝင်ဖြစ်သည်။ စိန်ကြီးသည် လူငါးဦး၏လက်သို့ပင် ပြောင်းလာခဲ့ သေးသည်။ နောက်ဆုံးပိုင်ဆိုင်သူ စိန်ပွဲစားမှာ ဒီဂျန် ဆိုသူဖြစ်၍ သူသည် ယည်း မကြာမီ မရဏလမ်းသို့ မလတ်ဆတ်သောအဖြစ်နှင့် ကြွမြန်း သွားရရာပြန်ခဲ့သည်။ အလားတူ နောက်ထပ်လက်ဝယ်သိမ်းပိုက်ခဲ့ရ သော စိန်တုံးဝယ်လက် ‘ဝီရုတ်’အား လည်ပင်းကို လှီးပြတ်ထားခဲ့သော အခြေအနေဆိုးတစ်ရပ်နှင့်အတူ.....။

ဂြိုဟ်ရွေ့သောစိန်သည် သတ္တမမြောက်ဝယ်သား ဂျန်ဗဲလ်ကန်၏ လက်ထဲသို့ အရည်၅၁ကရက်ရှိသည့် စိန်အဖြစ်ရောက်ရှိဖြစ်သည်။ ငွေထုတ်ချေပေးသူ ‘ရီဆူး’နှင့်အတူ အရောင်းနယ်မြေသို့ အတူတား၍ ထွတ်အလာ လမ်းတွင်အတိုက်အခိုက်ခံခဲ့ရပြန်သည်။ သို့သော် ရီဆူး

သေဆုံးလျက် ဂျန်ဗဲလ်ကင့်တော့ ဒဏ်ရာခိုင်းချင်းဖြင့် ထွက်ပြေးခဲ့သည့်အဖြစ်မျိုး...။

ကံကောင်းသည်မှာ စိန်တုံးကြီးက ရန်သူ့လက်ထဲ ပါမသွားဘဲ ဂျန်ဗဲလ်ကင့်က ထိုဂြိုဟ်မွေသည်စိန်တုံးကြီးကို အခြားဝယ်လက်ဖြစ်သည့် စီတီလ်စကီးအား ဒေါ်လာနှစ်သောင်းငါးထောင်နှင့် ပြန်ထုခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်သော တိုင်းရွန်းဘဲလ်သည် နယူးယောက်တရားရုံးတော်ကြီးသို့ သူပိုင်စိန်တုံးဖြစ်သည့်အကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထား တရားစွဲဆိုဖို့ စိုင်းပြင်းခဲ့တော့သည်။ ထိုအမှုအား ၁၈၇၉ ခုနှစ်မှာပင် နယူးယောက်မြို့၌ စတင်စစ်ဆေးခြင်းပြုဖြစ်ခဲ့သည်။

စီတီလ်စကီးက အထောက်အထား လုံလောက်မှုမရှိသော မူလပိုင်ရှင်တိုင်းရွန်းဘဲလ်အား ပြန်လည်ထုချေလွှာတင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် တိုင်းရွန်းဘဲလ်သည် လူညံတစ်ဦးကား မဟုတ်ခဲ့ပြီ။ တောင်အာဖရိကတစ်ဆင့် အယောက်၁၂၀သော မျက်မြင်သက်သေ...၊ ဥရောပနှင့် ယူနိုက်တက်စတိတ်မှ အခြားအာဏာရ လူတန်းစားများပါမကျန် သူ့ဘက်မှအနိုင်ရဖို့ စစ်ကူယူလာခဲ့သည်။ ထိုအမှုသည် ရှေ့နေအယောက်လေးဆယ် တို့နှင့်အတူ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တိုင်တိုင် စစ်ဆေးယူရသော မှုခင်းကြီးအဖြစ် သို့ ကမ္ဘာတစ်ခွင်တွင် ရာဇစင်တွင်ခဲ့ရတော့သည်။

တိုင်းရွန်းဘဲလ်သည် သူ့ဘက်မှအနိုင်ရယူနိုင်ဖို့ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းထက်မက အကုန်အကျခံခဲ့၏။ ဝယ်လက် စီတီလ်စကီးကလည်း ကုန်ကျငွေတစ်ဝက်လောက် ရင်းနှီးလိုက်ရပြန်ခဲ့သည်။ တိုင်းရွန်းဘဲလ်ဘက်က ကံဆိုးမှုတစ်ခုမှာ ပလောပဒ်နှင့်ဂျန်ဗဲလ်ကင့်တို့ကို ကွင်းဆယ်မရသည့် အမှားပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစိန်ကြီးအား သိမ်းပိုက်ခွင့်ရသူမှာ စီတီလ်စကီးဖြစ်သွားရသည်။

စိန်သည် လူတွေ၏ မြတ်နိုးမှုနှင့်အလိုရမ္မက်ကြောင့် 'ထိခိုက်မှု' များဖြစ်ခဲ့ရလေသလား...။ သို့မှမဟုတ်... ဂြိုဟ်မွေသည် အလေ့အထကြောင့် အန္တရာယ်များဖြစ်ပွားရလေသလား... ခေညံ့သုတ္တ တစ်ဆစ် သေချာ မပြောနိုင်ခဲ့ပြီ။

* * * * *

ယခုအခါ လှပသော မိန်းကလေးများသည် စိန်များကူးသန်းတတ်သည့် အလေ့အထများရှိလာခဲ့ပြီ။ သူတို့၏ လှပခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ အစောင့်အကြပ်များအပေါ် မျက်စိလှည့်၊ မျက်လှည့်ပြတတ်သည်ဟု ပြောစမှတ်ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆားကုန်သည်ဟန်ဆောင်လျက် ဆားများအောက်မှ စိန်တုံးများကို မြှုပ်ငှက်ယူသွားတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်လှစေကာမူ... အခိုက်မသင့်က အမိခံရကြသည်သာ။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်လောက်က... အမျိုးသမီးလှလှတစ်ဦးသည် ဂျီဟန်နက်စ်ဘက်မြို့ ပါလ်မီယတ်ဖွန်တိုက် နိုင်ငံတကာလေဆိပ်ကြီးသို့ အရှေ့အာဖရိက၊ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံမှတစ်ဆင့် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် မီးရထားဖြင့် လိုရင်ကိုမားကတ်သို့ ခရီးဆက်သည်။ ပြီးနောက်... ဂျရရ်ဘန်သို့ ရေကြောင်းဖြင့်ခရီးထွက်ပြန်၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် လေယာဉ်၊ မီးရထား၊ သင်္ဘောတို့ဖြင့် ယာဉ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းစီးရင်း သွားလာမှုပြုနေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ထိုနည်းနှင့်တစ်တစ်ခန့် ခရီးရုံထွက်နေသည်ကို အစောင့်အကြပ်တို့က သတိချပ်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော်... မြင်တွေ့မှတ်မိနေယန်မပြ...။ အမှတ်တစ်ခုသော စောင့်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ခင်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် မှုခင်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ခွဲရုံးသို့ ထိုအမျိုးသမီး၏သတင်းကို လျှို့ဝှက်စွာပေးပို့လိုက်တော့သည်။ အစောင့်အကြပ်တို့

မသင်္ကာမိသည်က ထိုအမျိုးသမီးလှလှသည် မူးယစ်ရောင်းဝယ်မှုအဖွဲ့ အစည်းအချို့နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်နေသည်ပင်ဖြစ်မည်ဟု။

များမကြာမီ ထိုအမျိုးသမီး သွားလေရာနောက်သို့ အနိပ်တစ်စုံနိပ် ကပ်ပြီးလိုက်ပါနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ထိုအမျိုးသမီးသည် လိုရင်ကိုမား ကတ်သို့ တက္ကစီတစ်စီးနှင့်ထွက်လာခဲ့ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ တစ်နေရာကို ဝင်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ ကိစ္စဝိစ္စပြီးစီးသွားဟန်ဖြင့် လေဆိပ် လေယာဉ်ပစ္စည်း ရှာဖွေခန်းသို့အဝင် ထောက်လှမ်းရေးရဲမေများ၏ ရှာဖွေ စစ်ဆေးမှုကို ကြိုလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသမီးလှလှထံမှ မူးယစ် ဆေးဝါးများမတွေ့ရဘဲ ကာလပေါက်ဈေး ဒေါ်လာငါးသောင်းခန့် တန်ဖိုး ရှိမည့် စိန့် များကိုသာ လက်ဝယ်ရရှိဖြစ်လိုက်တော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီး လှလှခမျာ ပေါ့လျော့မှုပါသော အလိုရမ္မက်စိတ်ကြောင့် ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်ကျခံမှုနှင့်အတူ ဒေါ်လာ ၅၀၀ပါ ဒဏ်ငွေတစ်ခံလိုက်ရပါ၏။

ရှေးခေတ်ဟောင်း နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သည့် 'စိန့်' တုံးကို အမျိုး မျိုးပုံးအုပ်၍ ဗိုက်ထဲမျိုကာ ဝှက်ယူသွားခြင်းမျိုးသည် ဤမှာဘက် ခေတ်ကာလတွင်မူ အရာမရောက်တော့ပြီ။ အချို့တို့သည် ခြေမှအသားတို့ ကို အနာခံကာခွဲ၍ အပေါက်ထဲတွင် စိန့်တုံးကိုမြှုပ်ပြီး အပေါ်မှဒဏ်ရာ ကို ပြန်ချုပ်သွားတတ်သည်။ ထိုစနစ်တို့သည် ယခင်က မြုပ်ဝှက်ရာတွင် အောင်မြင်ကောင်းအောင်မြင်မည်ဖြစ်ပေမည် ယခု သိပ္ပံထွန်းကားနေ သည့်ခေတ်တွင်မူ... အထမမြောက်သည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပြီမှာ အမှန်ပင်။ ။

Ref: The Wide World Magazine

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၂။

ပုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်း ဝင်တားလေသလား

*Sherlock Holmes lives Again
by James Stewart Gordon.*

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေအားလုံးထဲက စက်ခလုတ် ခေါင်းလောင်းတွေအားလုံး သူ့ကိုယ်မှာ တပ်ဆင် ထားလိုက်သလိုပဲ။ သူတစ်ခုခုကို အာရုံစူးဆိုက်ပြီး စဉ်းစားလိုက် တာနဲ့ ဒက်ခနဲ အဖြေချက်ချင်းပေါ်သွားတာရည်းပဲ။ ဒေါက်တာ ဆင့်ဆန်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အပြိုင်အဆိုင်ခေါင်းလောင်း အဆက်မပြတ် မြည်နေတဲ့ လူတစ်မျိုးပဲဗျ”

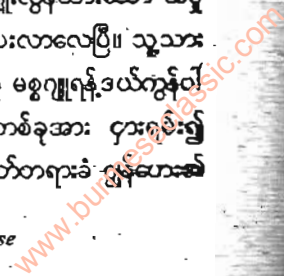
www.burmeseclassic.com

ဗြိတိသျှနိုင်ငံမှ ပါမောက္ခဒေါက်တာကေသ်ဆင့်ဝ်ဆန်သည် အာရုံစူးရှသော သတ္တိတန်ခိုး ပိုင်ဆိုင်သူအဖြစ် ဒဏ္ဍာရီဆန်အောင်ပင် သတင်းမွှေးခဲ့ဖူး၏။

“မစ္စဂျူရန်ဒယ်ကွန်ဟာ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်လက်ထဲက လွတ် နိုင်ပါရိုးတဲ့လား။ ငရဲမီးတွေရဲ့ တိုက်စားမှုအောက်မှာ အခုမှန်မှန်ကြေသွား ခုတော့တာပဲ မဟုတ်လား”

အဆိုပါ စကားလုံးများနှင့် စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ အား သရော်ပြောင်လှောင်၍ စိန်ခေါ်လာသူသည် လူဖလံလေးတစ် ယောက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ အမည်နာမအားဖြင့်တော့ ဂျွန်ဟေး။

သူက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် သူ့ကျူးလွန်ထားသော အခွ အား ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်အဖွဲ့သို့ ပြောဆိုချက်ပေးလာလေပြီ။ သူ့သား တောင်မှာ မုဆိုးမဖြစ်နေသော ငွေကြေးချမ်းသာသူ မစ္စဂျူရန်ဒယ်ကွန်ဝါ ထင်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ကရော်လီမြို့မှ စတိုခန်းတစ်ခုအား ငှားရမ်း၍ နေထိုင်နေသူတစ်ဦးဆိုက မှားမည်မဟုတ်။ လူသတ်တရားခံ ဂျွန်ဟေး၏

ကျည်ဆန်က နောက်စေ့မှဖောက်ဝင်လျက် အသက်ထုတ်နုတ်ခဲလိုက်ရ သည့်အဖြစ်ရယ်။ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သွားရသော ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစ်ဖန် သံမဏိသားစည်ကြီးထဲသို့သွင်း၍ ဆာလ်ဖြူရစ်အက်ဆစ် အမျိုးအစား ငရဲမီးဖြင့် လူ၏ရုပ်အကောင်အထည်မှသည် အမှုန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီး၍ လက်စပျောက်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်လာခြင်းပါပဲ။ ထို့နောက် သူတို့ အကြွင်းအကျန်များအား မြေကြီးအမှုန်ဖြစ်သည့်အထိ စောင့်ကြည့် နေပြီးမှ ထိုအရာများကို စတုရန်းခြံဝင်းအတွင်းမှာပင် စည်ထဲမှသွန်ပစ် ထားခဲ့တော့သည်။

ပျွန်ဟေးက သည်နှယ်လက်စပျောက်လိုက်ရုံနှင့် ရုပ်အကောင် အထည် သက်သေတင်ပြမလာနိုင်သည့်အတွက် ဥပဒေဘက်မှ ဘာမျှပင် တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ ထင်မှတ်နေရှာ၏။ ထိုသို့နှယ် ပျွန်ဟေး... ဝေဏှတလန်ယာဒ်ကြီးအပေါ် စိန်ခေါ်ပြီး သိပ်မကြာမင် ဆေးပညာရပ် ဆိုင်ရာ တရားရုံးရောက်မှုခင်းများနှင့် အတော်ကျော်ကြားနေသော လန်ဒန် ဗြိတိန်တက္ကသိုလ်ကြီးမှ ပါမောက္ခဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပ်ဆန်သည် ထို အမှုတို့ ဖော်ထုတ်ဖြေရှင်းရန် အဆိုပါနေရာဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာ ရတော့သည်။ သူ့ထီးချွန်ထိပ်ထိသည့်နေရာတွင် သဲလွန်စ ပစ်မလွှဲနိုင် အောင် ရှိနေစမြဲဟူ၍။ ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပ်ဆန်သည် အမြန်အဆန်ပင် ထုန်းတိုင်လိုက်ရင်း ထိုသေးသေးအရာနှစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ သူ့မှန်တီလူး ဝိုင်းကြီးဖြင့် လက်ဝါးပေါ်မှ ရုပ်အကောင်အထည်ကို ချုံကြည့်လိုက်ရာ-

“အလိုလေး... ဒါဟာ လူရဲ့သည်းခြေထဲက ထွက်လာတဲ့ တျောက်စွန်လေးတွေပါပဲလား။ ဒီမြေတစ်ဝိုက်ကိုပဲ လှန်ရှာရတော့မယ်”

ထိုသို့ သဲလွန်စရရှိသည့် နေရာတစ်ဝိုက်ကို ရဲသားများ မွေနှော့ထိ ရှာဖွေခြင်း၏ နောက်ထပ်ရလာသော အကျိုးရလဒ်ကတော့ အနီရောင်

ဝလတ်စတစ်အိတ်ကလေးအတွင်း ရောက်ရှိနေသည့် သွားအံပုံအတူက လေးပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုအံပုံသွားအတူကလေး ပိုင်ဆိုင်သူမှာ အခြားမဟုတ် သားကောင်ဖြစ်ရရှာသော မစ္စဂျူရန်ဒယ်ကွန်သာပါဝင် တည်း။ သို့နှင့်ခခြား တရားခံပျွန်ဟေး၏ စတုရန်းတွင်းမှာပါ တူညီအန် တစ်တောင်ဖြုန်းထားသော ပျို(၃၈)ကာလီဘာ အမျိုးအစား ဝစ္စတို သေနတ်တစ်လက်ကိုပါ ရှာတွေ့လာရသည်။ မရှေးမနှောင်းဆိုသလို ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးထံကပါ သေသူထံမှ ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာ အချို့ကို လက်ခံရရှိလိုက်သည်။ ထိုရတနာအချို့ကို လာရောက်ရောင်း သွားသူမှာလည်း တရားခံပျွန်ဟေးကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်နေပါသည်ကော။ ထိုမျှ သက်သေထုပြုလာနိုင်ရုံနှင့်ပင် ပျွန်ဟေးကျူးလွန်ထားချက်ကိုမှာ လုံလောက်သော အထောက်အထားများ ဖြစ်သွားရတော့သည်။ နောက်ဆုံး တော့ စုံထောက်များအားစိန်ခေါ်လေသူ ပျွန်ဟေးခမျာ ရာဇဝတ်စားမှ လွတ်မြောက်ခွင့်မရသည့် အဖြစ်မျိုးသို့သာ ဆိုက်ရောက်သွားရလျက် ကြီးမိန့်ဖြစ်ဒဏ်နှင့်အတူ ဖြစ်မှုကြွေးကို ပေးဆပ်လိုက်ရပါ၏။

နောက်ပိုင်းတွင်...

ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပ်ဆန်၏ ဖော်ထုတ်နိုင်မှု အားထုတ်ချက် များနှင့် မရင်းနှီးသေးသော စုံထောက်အရာရှိဘက်မှ မေးစရာမေးခွန်း တစ်ခုကား “သည်းခြေကျောက်စလေးတွေရလို့ ဒီအမှုကို ချည်တုပ်နိုင် ပြီး ကံကောင်းတဲ့အခွင့်အလမ်း ရှိလာတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဆျောက်စလေးတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ဖြစ်ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောနိုင်ခဲ့တာလဲ ဒေါက်တာ” ဟုပင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုမေးလာမှုကြောင့် ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပ်ဆန်သည် သူ၏ ဓမ္မဝါရောင်မျက်ခုံးတန်းများကို အထက်သို့ အတန်ငယ်ပင့်နှိုးလိုက်ပြီးမှပဲ

အဖြေကို ဤသို့နယ်ပေးလေသည်။

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ ဒီသည်းခြေကျောက်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်လို ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ထဲကအရာအဖြစ် ယူဆနိုင်တာကတော့ သေသူမုစ္ဆာရုနဲ့ ဒယ်ကွန်လို အမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ အသက်အရွယ်အရ ချမ်းသာတဲ့ အခြေအနေအတိုင်း ကိုယ်ထဲမှာ အဆီတွေစုဝေးနေတဲ့ သည်းခြေကျောက်စလေးကို ငရဲမီးက တိုက်စားနိုင်ခွင့် မရလိုက်တဲ့အတွက်သာ အခုလို ကျန်နေခဲ့တာဖြစ်မယ်လို့ တွက်ဆမိလိုက်လို့ပါပဲ။ ခင်ဗျား အဲဒီကျောက်စလေးတွေကို အသေအချာထားပြီး ကောင်းကောင်းဆုံဖြာလောက်စရာတွေ ထပ်ပြီးတွေ့ရဦးမှာ အမှန်ပဲ” ဟူ၍ စကားကိုနိဂုံးချက်လိုက်သည်။

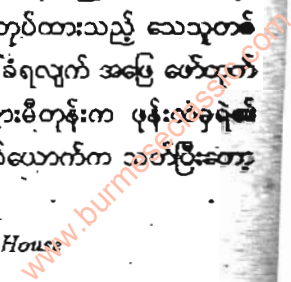
မှောက်သို့စွမ်းလေသလား

စကော့တလန်ယာဒ်ဟူသော ကမ္ဘာကျော်စုံထောက် အဖွဲ့အစည်းကြီးအတွက်ရည်ရွယ်၍ မှုခင်းဆေးပညာစာအုပ် ခုနစ်အုပ်တိုက်ရေးသားပြုစုခဲ့ဖူးသူ ဂိုင်း(Guy)ဆေးရုံကြီးရှိ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်နှင့်ပတ်သက်သော တရားရုံးဆိုင်ရာ မှုခင်းဆေးပညာဌာနတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ဖူးသူလည်းဖြစ်၍ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ကြီးတွင် သင်ကြားပြသနေသူ တစ်ဦးပါဖြစ်နေသူ ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပ်ဆန်(Dr. Keith Simpson) သည် နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု၏ စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်း(စုံထောက်ဦးစံရှား) ဆိုကာ မှားမည်မဟုတ်ပြီ။ သူသည် စုံထောက်မှုအတတ်ပညာတွင် အာရုံစားမှုသာ ကြီးမားနေရုံမျှမဟုတ်၊ သေသူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်၊ အပေါက်အရာ၊ အကြီးအသေးစသည်တို့ပေါ်မှ စစ်ဆေးလေ့လာ၍ ဒီလူ ဘာကြောင့်ဇာတ်သိမ်းရသည်၊ သေသွားရသည်

အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘယ်လိုသဘောရှိသည် စသည်ဖြင့် အတိအကျနှင့်အညီ တင်ပြနိုင်၍ တရားရုံးနှင့်ပတ်သက်သော ဆေးဘဝနှင့်အကြောင်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်သူ ပညာရှင်တစ်ဦးပဲ ဖြစ်ပါလေ၏။ သူက စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်းကဲ့သို့ပင် လောင်းကုတ်အတိုက်အခတ်ထပ်ဝတ်ထားပါ၏။ ကိစ္စတစ်ခုခုကို အာရုံစူးစိုက်၍အဖြေရှာရာတွင် အင်မတန်စိတ်လက်ရှည်သူတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သူ့တွင်အများအပြားပြုချလောက်ရအောင် မကုန်နိုင်မခန်းနိုင်သော ပညာဗဟုသုတများကလေး အပြည့်အဝ။ သူသည် ဆာရ်အာသာကိုနှင့်ချိုင်းလ် ရေးသားဖန်တီးလိုက်သော စုံထောက်ကြီးရှားလော့ဟုမ်းဆေးလို့ ဝင်စားလာသူပလားဟူ၍ထင်ထင်မှတ်မှတ်လောက်အောင် တော်လွန်း၊ စွမ်းလွန်းနေတော့သည်။

နယူးယောက်မြို့မှ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ စစ်ဆေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး ဒေါက်တာမီလ်တန်ဟယ်လ်ဖန် တစ်ခါတုန်းက စာရေးသူအားပြောလာပုံမှာ “ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေအားလုံးထဲက စက်ခလုတ်ခေါင်းလောင်းတွေအားလုံး သူ့ကိုယ်မှာ တပ်ဆင်ထားလိုက်သလိုပဲ။ သူတစ်ခုခုကို အာရုံစူးစိုက်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ ဒက်ခဲနဲအဖြေချက်ချင်းပေါ်သွားတာချည်းပဲ။ ဒေါက်တာဆင့်ပ်ဆန်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အမြဲတမ်းခေါင်းလောင်း အဆက်မပြတ်မြည်နေတဲ့ လူတစ်မျိုးပဲဗျ” ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတွင် ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပ်ဆန်သည် ပင်လယ်အရပ်မြို့တစ်မြို့ဆီမှ ရေထဲကပေါ်လာသော ကြိုးတုပ်ထားသည့် သေသူတစ်ယောက်၏ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အဖိတ်အခေါ်ခံရလျက် အဖြေ ဖော်ထုတ်ဖို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့ရောက်မသွားမီတုန်းက ဖုန်းလဲခွဲရစ်စေကာမသံက “ကြည့်ရတာတော့ တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ပြီးတော့

ကြီးတုပ် ရေထဲနှစ်မြုပ်ချထားလိုက်ပုံပဲဗျ” ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့သေးသည်။ ဒေါက်တာဆင့်ဝဲဆန် ထိုမြို့သို့အရောက် မဆုတ်မဆိုင်းပင်အလောင်း ရှိရာသို့ရောက်သွားရလျက် စစ်ဆေးရာက သူ၏စက္ကရီတောရီ (အတွင်းရေးမှူး) အား တစ်ခုချင်းလိုက်မှတ်ခိုင်းနေသည်။

“သေသူယောက်ျားဟာ အသက်၄၀ဝန်းကျင် ရှိရမယ်။ အားကောင်းမောင်းသန်ပုံစံ။ သူ့ကိုယ်မှာ တခြားထုနှက်ရိုက်ပုတ်ထားတာ ခံစားရတဲ့ ဘာဒဏ်ချက်မှမရှိဘူး။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေထိုးထားတယ်။ သူဟာ ရေလမ်းခရီးမှာ ကျင်လည်မှုရှိတဲ့ သင်္ဘောသား ဖြစ်ရမယ်။ ဒါတော့ နောက်မှခွဲစိတ်စစ်ဆေးပြီး အဖြေအတိအကျရမယ်။ ကျုပ်ထင်တာ လုံးဝမလွဲဘူးဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ အသတ်ခံရတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ပြီး ဆုံးသွားရတဲ့ပုံစံပဲ”

ထိုအဖြေ ဒေါက်တာဆင့်ဝဲဆန် နှုတ်များမှထွက်အသွား ထိုအမှုကို တာဝန်ယူနေသူစုံထောက်က-

“အို... မဟုတ်တာဘဲဗျာ။ သေချင်တဲ့သူက သူ့ကိုယ်သူ ဒယ်အိုးထဲ ဆင်းရတော့မယ့်ကြက်လို ကြီးအချည်ခံနေဦးမှာတဲ့လား” ဟု အကြောက်အကန်ပုံစံဆောင်ရင်း ငြင်းသည်။

ဒေါက်တာဆင့်ဝဲဆန်က “အဲဒါ ခင်ဗျား သေသေချာချာမကြည့်ဘဲ ယေဘုယျအမြင်နဲ့ အဖြေရှာလိုက်တာပါ” ဟုဆို၍ တစ်ဆက်တည်း “သူ့ကိုယ်ပေါ်က ကြီးတွေချည်ထားတဲ့ပုံစံကို ခင်ဗျားတစ်ခုချင်း သေသေချာချာကြည့်လေ။ ကြီးတွေသွားနေတဲ့ပုံစံဟာ အပေါ်ဘက်ကိုချည်ပြီး တက်သွားတဲ့အနေအထားမျိုးပဲ။ ဒါကိုကြည့်ရရင် ဒီလူဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့လက်နဲ့ သူ့သွားတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ကြီးတွေကိုအပတ်တကုတ်

နဲ့အားယုတ်ပြီး ချည်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်လေဗျာ”

တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် သူက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် သေသူ၏ပါးစပ်ကို ဖွင့်ဟဖြေ၍ မီးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဂန္ဓစိုက်ပြီးကြည့်လိုက်။ သူ့ရှေ့ဘက် သွားနှစ်ခုရဲ့ အက်ကြောင်းကြားမှာ ကိုက်ထားလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ကြီးမျှင်စလေးတွေ ညပ်နေတာမြင်ရလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် စုံထောက်ဘက်မှအရာရှိက ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရာ မှန်ကန်နေသည်ကို တွေ့လာရတော့သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် သေသူသည် သင်္ဘောသားဖြစ်လျက် ရေကူးလည်း ကျွမ်းကျင်နေသည်ရှိ အကယ်၍ ခုန်ချမိပြီးမှ စိတ်လည်၍ ပြန်ရှင်ချင်လာလျှင် ကုန်ပေါ်ပြန်တက်မိနိုင်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချလက်ချရှိစေရန် ယခုကဲ့သို့ ကြီးတုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း အနီးစပ်ဆုံး တွက်ဆနိုင်လာဖြစ်သည်။

ယွဲခဲပါဘိ

ဒေါက်တာကေသ်ဆင့်ဝဲဆန်အား ၁၉၀၇ခုနှစ်၌ ဆပ်စ်ဆက်မြို့ဆိုသောအရပ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပါ၏။ သူသည် ၁၉၂၄ခုနှစ်တွင် ရိုင်းဆေးရုံနှင့် ဆေးသင်တန်းကျောင်းကြီးသို့ ရောက်သွားရာမှ သေဆုံးသည့် တိုင်အောင် ထိုဌာနတွင်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ကျောင်းသင်တန်းသားဘဝတန်းကပင် ဆုများချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၃၁ခုနှစ်တွင် ရဲဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးမှုခင်းပိုင်၌ တာဝန်အပ်နှင်းခြင်းခံရလျက် သူစစ်ဆေးခဲ့ရသော အလောင်းများမှာ တစ်သိန်းထက်ပင်မကဝင် ရှိလိမ့်မည်အတန်။

သူ၏ ခပ်စောစောပိုင်းက ဖြေရှင်းဖော်ထုတ်ခွင့်ရလိုက်သော ဝှန်ဘာလေကွန်း လူသတ်မှု ခြံ့ သူ့သတင်းများက ကျော်ကြားခြင်း အဖြစ်သို့...။

မိန်းမသားတစ်ဦးပိုင်ဆိုင်သော စားသောက်ဆိုင်နှင့် တည်းခိုခန်း တွင် ဖြစ်ပွားလာရသော လူသတ်မှုပါပင်။ ထိုအမှုအခင်းကြီးအား သီတင်းပတ်အတော်ကြာ ဖြေရှင်းဖော်ထုတ်မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ကျွမ်း ကျင်သော လူသတ်သမားတစ်ဦး၏ လက်ချက်ပုံစံမျိုး။ ဝှန်ဘာလေကွန်း စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ရာမှ ဆိုင်ပိုင်ရှင်အမျိုး သမီးအား လည်မျိုကိုညှစ်သတ်၍ လုပ်ကြံသွားသည့်သဖွယ်။ ဟာရီလူး ဂန်းဆိုသူက “ကျုပ် လူမသတ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ မိန်းမတစ်ယောက် ကြောက် လန့်ပြီးအော်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်း သိမှာပါပဲ”

ရဲဘက်မှ ဒေါက်တာကောသ်ဆင့်ပဲဆန် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည့် အစီရင်ခံစာမူရင်းတွင် သတ်ဖြတ်သူ၏ လက်ပုံစံကို သေသူ၏လည်မျို ပေါ်က တွေ့ရှိချက်အရ ပုံစံနားမလှပသည့် အသွင်ရှိနေတာ ဖတ်ရှုဖြစ် လိုက်ရသည်။ ဟာရီလူးဂန်း၏ ညာဘက်လက်က သေသူ၏လည်တိုင် ပေါ်မှ လက်ရာနှင့်တထေရာတည်း၊ တစ်ပုံစံတည်း။

ထိုအမှုဖြင့် ဗာရားခွင်ပေါ် ရောက်လာရသော ဟာရီလူးဂန်းက သည်အမှုတွင် သူ့အဖြစ်ကင်းစင်ကြောင်း အကြောက်အကန်ဖြင့်ချက် ပြုသည်။ ပြောဆိုချက်အမှန်အတိုင်း မပေး။ နိုင်ငံတကာ ဆေးဘက်ဆိုင် ရာ ဆေးမှူးဆာရ်ဘာနက်စပီးလ်တူရီသည် တရားခံအား မခိုင်လုံဘဲနှင့် အဖြစ်မသက်ရောက်စေချင်။ သို့မို့ကြောင့် လက်ကို အမျိုးမျိုးဆွဲလှုပ် နှုတ်ဆက်ပုံနှင့် စစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်လေသည်။ တရားခံမှာ လက်

အင်အား သိပ်ပြောင်းခဲ့လွန်းလှ၍ လည်ပင်းညှစ်နိုင်အား မရှိလာဘဲဟု ကောက်ချက်ချလိုက်ရာ အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ်လွှတ်ပေးလိုက်ပါစေ အမှုကိုပါ ထိုအနေအထားနှင့်ပင် ရပ်တန့်ထားလိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

နှစ်အားဖြင့် နှစ်နှစ်ဆယ်ကြာလာသော အမှုတစ်ခုအား ဥပဒေ ဘက်ကလည်း ပြန်လည်ရှုံးတင်စစ်ဆေးခြင်းများ ရှိမနေသည့်အလျောက် တစ်ခါတုန်းက ကံကောင်းထောက်မစွာ လွတ်မြောက်ခွင့်ကြံသွားရသော တရားခံဟာရီလူးဂန်းသည် ထိုအခါကျတော့မှပင် အမှန်အတိုင်း ပြောဆို ချက်ပေးခြင်း ပြုလာပါတော့သည်ကော။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ် အဲဒီမိန်းမကို သတ်လိုက်တာပါ”

ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာကောသ်ဆင့်ပဲဆန် ဖော်ထုတ်သမျှတိုင်း သည် လွဲရန်ခဲယဉ်းလှကြောင်း နိုင်မာလှသော သာဓကများပင် ဖြစ်နေ ပါသတည်း။

ချယ်ရီလို ပန်းနုရောင်

အသက် ၆၃နှစ်သို့ ရောက်ရှိလာသော ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက် တာ ကောသ်ဆင့်ပဲဆန်သည် ခွဲစိတ်ခုံပေါ်ရောက် လူသေအလောင်းကြောက် လောင်းခန့်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မပြတ်စတမ်း စစ်ဆေးနေရဆဲ ရှိနေသေး ၏။ ပြီးတော့ တရားရုံးခွင်အတွက် ဆေးရှုထောင့်ပိုင်းမှ တွေ့ရှိသမျှရေး ပေးနေရဆဲပင်။ ကလောင်နာမည်တစ်ခုသုံး၍ သူကြိုလာသမျှ မှုခင်း တိုင်းကို စာအုပ်များအဖြစ် ရေးသားပြုစုနေလျက်။ သူ့စာအုပ်တိုင်းက တရားရုံးခွင်နှင့်ပတ်သက်နေသော ဆေးမှုခင်းပညာပေးများသာ ဖြစ် လျက် ဆရာဝန်တို့၏လက်စွဲပါ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအနက်က ကျော်ကြားလှသမျှလောသော မူခင်းကတော့
“ပေါ်တူဂီ ကဏန်းအမှု” ကြီးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

၁၉၅၉ခုနှစ်ပိုင်းက သွားစိုက်ဆရာဝန်မိသားစုသည် ဗြိတိသျှ
နိုင်ငံသို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိ၏။ လိပ်တွန်းအနီးမှ မိုတယ်တည်းခို
ဆောင်သို့ သွားရောက်တည်းခိုပြီး မကြာခင် သူတို့မိသားစုသည် ကဏန်း
ဟင်းလျာနှင့် အမဲသားဟင်းလျာများကို ညစာအဖြစ် စားသုံးကြသည်။
ရောက်တစ်နေ့နံနက် အမေတော့၊ အဖေပါ တည်းခိုခန်းအတွင်း အသက်
ပျောက်နေရသည့် အဖြစ်သို့။ ထိုအချိန် ရင်သွေးငယ်နှစ်ယောက်ကတော့
အခြားသောအခန်းထဲတွင် တဟာင့်ဟာင့် ငိုရှိုက်နေသည့်အဖြစ်များနှင့်
အန်ထားသော အန်ပတ်များအရ ပေါ်တူဂီရဲအရာရှိများက အစာအဆီ
သင့်ရခြင်းအကြောင်းပင် ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟူ၍ ကောက်ချက်ချလိုက်ကြ
သည်။

သို့သော် သွားစိုက်ဆရာဝန်သည် ဆေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှေး
ဓမ္မကတည်းကပင် သူ့အသက်ကို မတော်တဆမှုအာမခံဌာနကြီးတွင်
ဒေါ်လာတစ်သောင်းနှင့် အပေါင်ခံလက်မှတ် ရယူထားပြီးသားဖြစ်၍
အန်ထားသော အန်ပတ်များပေါ်မှတစ်ဆင့် နေမကောင်းမှုအဖြစ်နှင့်သာ
အမှုကို ဇာတ်သိမ်းလိုက်ခြင်းအား စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်ဘက်မှ
မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ပေါ်တူဂီအာဏာပိုင်များအား ထိုလို နိဂုံးမချုပ်သင့်ကြောင်း
အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သေသူတို့၏ အတွင်း ကိုယ်ထဲက
ကလီစာများကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ သယ်ဆောင်ယူလျက် စစ်ဆေးခြင်းများ
ပြုလုပ်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပိဆန်က သေသူ
တို့၏ခြေထောက်ဆီမှ အရည်များကိုခံယူ၍ နမူနာအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်းများ

ပြုလုပ်၏။ ထိုရောအခါ ထိုအရည်များထဲတွင် မသင်္ကာဖွယ်ကောင်းသော
တာဗွန်မိုနောက်ဆိုက်ဇာတ်ငွေများကို သွားရောက်တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ သူ့က ထောက်လှမ်းရေးဘက်မှ သူများအား မေးကြည့်
ဖြစ်သည်။

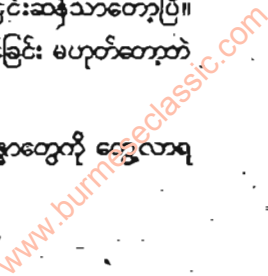
“သေသူတွေတည်းကြတဲ့နေရာက ရေချိုးခန်းမှာ ရေနွေးလွတ်
တဲ့အပူစက်ကော တပ်ထားသေးလား”

စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးမှူးများက တွေ့ခဲ့ကြောင်းဖြေ၏။

ဒေါက်တာဆင့်ပိဆန်သည် အမှုကို ကွင်းဆက်ချိတ်ကြည့်သည်။
သွားစိုက်ဆရာဝန်နှင့်ဇနီးသည် အိပ်ဖို့ရာ အိပ်ရာကိုပြင်ဆင်လိမ့်မည်။
မအိပ်စီ ရေချိုးဖို့ပြင်မည်။ ရေနွေးအပူစက်ကိုဖွင့်ချေ့မည်။ သို့သော်
အပူစက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာသော အပြစ်အနာအဆာဖြင့် ချို့ယွင်းနေပုံ၊
ထိုအခါ သေစေလောက်သော ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုက်ဇာတ်ငွေများက
အိပ်ခန်းထဲသို့တိုင် ပျံ့နှံ့လာပုံရသည်။ မိဘများက စက်ထဲမှပျံ့လွင့်လာ
သည့် ဇာတ်ငွေဦးတည်ရာအခန်းနှင့် နီးကပ်နေသည်ဖြစ်၍ ပိုမိုမွန်သွား
ရဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သေခဲ့ရသည်။ ကလေးများကတော့ အခန်း
ကျော်၍ အသက်ရှင်ခွင့် ရသွားခြင်းပါပင်။

ဒေါက်တာဆင့်ပိဆန်ဘက်မှ ခြေခြေမြစ်မြစ်နှင့် အထောက်
အထား ပြနိုင်လာသည့်အလျောက် အသက်အာမခံ အပေါင်ဌာနကြီးက
အလျော်အစားငွေကို ထုတ်ပေးဖို့ ဘယ်လိုမျှမငြင်းဆန်သောတော့ပြီ။
ဒေါက်တာဆင့်ပိဆန်က ဘာကြောင့် အစာအဆီပဲသင့်ခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ
ဇာတ်ငွေရှာမိခြင်းဟု တပ်အပ်ပြောနိုင်ခဲ့သနည်း။

“ချယ်ရီယန်းလို ပန်းနှုတ်ပုံစံရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေကို ငွေလွှာရ

လို့ပါပဲ။ အန်ဖတ်ဆိုတာ အစာအဆိပ်သင့်တာကြောင့် ထွက်လာနိုင်သလို ဓာတ်ငွေ့အဆိပ်သင့်ရတဲ့အခါလည်း အန်သွားမိတတ်တာပါပဲ။ ဒီကနေ့ အထိ ကထန်းစားမိပြီး အန်သွားရတဲ့မသာကို မတွေ့မိဖူးပါဘူး။ ဒီရာသီလည်း သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ရာသီတစ်ခုပါ။”

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖော်ထုတ်ခြင်း

အမှုအခင်းတစ်ခုတွင်း၌ ဖော်ထုတ်ဖို့ခက်လှသော ဖြစ်ရပ်များမှာ လူ၏ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများအား တစ်စစီတွေ့ရှိရာမှတစ်ဆင့် ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ရှာကြံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတစ်နှစ်နက်။ လန်ဒန်မြို့ရှိ တစ်ခုသောမြေသားအတွင်းမှ ဖော်ထုတ်ရရှိသော အပူချိန်ဟပ် အရိုးများ၊ ပုပ်သိုးပျက်ယွင်းနေသည့် အသားတစ်များအား ပါဆယ်ထုတ်လျက် ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပဲဆန်ထံသို့ အမှန်ကိုဖော်ထုတ်ပေးဖို့ ပေးပို့လာကြသည်။ တောင်ပိုင်း၊ လန်ဒန်ဘက်ပတ်တစ်ချာချ်ကျောင်း၏ အောက်ဘက်မြေတိုက်ရှိ မြေသားအတွင်းမှ တွေ့လာရခြင်းပါပင်။

“အလောင်းကိုကြည့်ရတာတော့ ဝမ်းဆန်မှန်ထားတဲ့ပုံပ” ဟု ဖုံထောက်ဘက်မှကောက်ချက်က ဤမျှသာ။

ဒေါက်တာဆင့်ပဲဆန်က အစိတ်အပိုင်းတွေအပေါ် စစ်ဆေးသုံးသပ်ရာမှ “မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အလောင်းကိုယ်အစိတ်အပိုင်းမှာ သားအိမ်ပုံစံကို တွေ့မြင်ရလို့ပဲ။ သေနေတာတော့ ၁၂လကနေ ၁၈လအကြား။ ပိုသေချာသွားအောင် ဓာတ်ခွဲခန်းကို ယူကြည့်လိုက်မယ်”

ရိုင်းဆေးရုံကြီးအရောက် အရိုးတွေကို ဆေးကြောလိုက်လျက် စတင်၍ အသေအချာပင် စစ်ဆေးနေတော့သည်။

“လေကြောင်းကပစ်ခတ်တဲ့ ဝမ်းဆန်ကြောင့် ကိုယ်တွေတစ်စချင်း ဗြိတိသျှသွားရတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပဲဆန်သည် ကျစ်ရစ်နေသော ရှည်လျားသည့်အရိုးကို တိုင်းတာနေပြန်၏။ ၄၀ စင်တီမီတာ အတိုင်းအတာအရ ထိုသေသူအမျိုးသမီးမှာ အရပ်ငါးပေတစ်လက်မ အမြင့်ရှိနိုင်ရမည်မလွဲ။ ဦးခေါင်းခွံကို မှန်ဘီလူးဝိုင်းနှင့် ဖေစေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် အသက်လေးဆယ်နှင့်ငါးဆယ်အကြား ရှိနေနိုင်သည်ကိုပါ ခန့်မှန်းလာနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် အကျိတ်အမှတ်တစ်ခုပါ ရှာတွေ့လာ၏။

စကော့တလန်ယာဒ်ဒြာ့ကြီးမှ လူပျောက်မှတ်တမ်းဖိုင်တွင် ဖုံထောက်တစ်ယောက်က စူးစမ်းခြင်းပြုသည်။ ထိုပျောက်သည့်အနက်က မိန်းမတစ်ဦး၏ အမည်မှာမနှင့်များ သွား၍ကိုက်ညီနေမည်လားမသိ။ ရာချယ်ဒေါ့ဖ်ကင်၊ အသက်လေးဆယ်ကိုးနှစ်။ လန်ဒန်ဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက်၍ ဗိုက်ထဲမှအကျိတ်ကို ကုသခဲ့ဖူး၏။ သူပျောက်နေသည်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးလနှင့် ရှိတော့သည်။ သူ့အား နာကြည်းနေသော ခင်ပွန်းသည် ဟယ်ရီအား ချာချ်ကျောင်းအနီးရှိ ကင်းတဲမှ သွားဖမ်းမိခဲ့တော့သည်။

ခင်ပွန်းလုပ်သူသည် ငွေအတွက် ဇနီးအားသတ်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ညီမဘက်က သက်သေထုတ်ဖော်ခြင်းပင်။

“အဲဒါ စာအုပ်ထဲက ကိုရင်ဒြိုင်းလ်ရဲ့ဇနီးလို့ခေါ်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းရဲ့ပီညာဉ် ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပဲဆန်ကိုယ်ပေါ် ဝင်ပူးခဲ့လို့သာ အခုလို စွမ်းစွမ်းတစ်ခု အမှုတွေကို ဖော်ထုတ်နေနိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မလား။ ဒါမှမဟုတ် သေသွားတဲ့ဖုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းများ ပြန်ဝင်စာသေ ရောသလား”

အထက်ပါစကားကို ရင်ဖွင့်လာသူကတော့ လူငယ်သတင်း
ထောက်တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ မည်သို့ဆိုစေ... ဒေါက်တာကေသ်ဆင့်ပိဆန်
ကတော့မူ အမှုတစ်မှုတိုင်းကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် ပဉ္စလက်အလား စွမ်းစွမ်း
တစ်စုံလျှမ်းလှသော ဂန္တီရပညာရှင်တစ်ဦး အလားပါပင်တည်း။ ။

ဂန္တီရမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၂။

